

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Run
**THE
PLAY**

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KAYLEE RYAN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

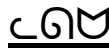
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Oyunu Çalıştır
Nashville Rampage Kitap
2

Kaylee Ryan

İçindekiler

[Oyunu Çalıştır Hakkında](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Epilog](#) [Rowan](#)

[Epilog](#) [Landry](#)

[Teşekkürler](#)

[Kaylee Ryan'dan daha fazlası](#)

Tesekkür _____

Telif hakkı © 2025 Kaylee Ryan

Tüm Hakları Saklıdır.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için bu eserin kullanımına ilişkin tüm hakları saklı tutar.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka eğitimi veya kullanımı dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere, Kaylee Ryan'ın yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar, yerler, işletmeler ve olay örgüsü yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal bir şekilde kullanılmak üzere tasarlanmıştır.

Hikayede geçen gerçek kişilerle, hayatta olan veya ölmüş kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka sahiplerini ve ticari marka statüsünü kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması ve kullanımı, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, desteklenmemiş veya marka sahipleriyle ilişkili değildir.

Aşağıdaki hikaye cinsel içerik ve küfürlü dil içermektedir. Yetişkin okuyucular için yazılmıştır.

Guy Kapak Tasarımı: Lori Jackson Design

Kapak Fotoğrafı: Michelle Lancaster

Özel Baskı Kapak: Mary, Books N Moods

Düzenleme: Hot Tree Editing

Düzeltilme: Deaton Author Services, Jaime Ryter, Jo Thompson ve Jess Hodge Ciltli Kitap

Biçimlendirme: Champaign Book Design

Run the Play Hakkında

NYT ve USA Today'in en çok satan yazarı Kaylee Ryan, Nashville Rampage futbol takımı etrafında geçen yeni bir bağımsız seri sunuyor. Run the Play, sahte bir ilişki, bulunan aile, iş yeri ve ilk aşık olanın erkek olduğu bir romantizm hikayesi.

Rowan

Bir daha asla bir futbolcuya ikinci kez bakmayacağıma yemin etmişim, özellikle de sonuncusundan zar zor kurtulduktan sonra. Ama şiddet uygulayan eski sevgilim, çalıştığım takıma transfer olunca, geçmişim beni tekrar yakalamaya başladı.

Tam da bu sırada, yıldız oyuncu Landry Reynolds araya girerek benim erkek arkadaşım olduğunu açıkladı. Duygularım beni ele geçirdi ve ben de ona ayak uydurdum.

O çekici, cesur ve çok ikna edici. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, bunların hepsinin sahte olduğunu hatırlamak o kadar zorlaşıyor.

Sahte erkek arkadaşıma aşık oluyor olabilirim, ama onu asla gerçek anlamda elde edemem. Sonunda bulduğum her şeyi kaybedebilirim ve bu, geniş alıcı tarafından kalbimin kırılmasından daha korkutucu.

Landry

Karışmak istememiştim. Onun ona yaptıklarını öğrendikten sonra, onun ondan uzaklaşmasını bir saniye daha izleyemedim.

Bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yaptım: Oyunu yönettim ve ona onun benim olduğunu söyledim. Şimdi o küçük beyaz yalanın ne kadar doğru olduğunu düşünmeden edemiyorum. Onun ne kadar doğru olduğunu.

Büyük ihtimalle hiç numara yapmıyordum.

Bu, onu korumak için başladı. Ona dokunmamak bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim. Ama zaten kurallara uymakta hiç iyi olmadım.

Tetikleyici Uyarı

Bu eser, bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek referanslar ve tasvirler içermektedir, bunlardan bazıları şunlardır:

- Sayfa dışı: Sözlü, duygusal ve fiziksel istismar (kadın ana karakter – eski partner)
 - Sayfa içinde: Cinsel saldırı girişimi (kısa ve sınırlı ayrıntılar; kadın ana karakter – eski partner)
 - Ek hassas konular: Koruyucu aile, bir aile üyesinin geçmişte uyuşturucu kullandığına dair atıf
- Okuyucuların dikkatli olması tavsiye edilir.

Önsöz

Landry

Kalabalığın uğultusu o kadar yüksek ki, kendi düşüncelerimi bile zor duyuyorum. Skor tahtasına bakıyorum, hala üç sayı öndeyiz. Değişeceğini beklemiyorum ama kendimi rahatlatmak için bakıyorum. Üçüncü hak ve saatte kırk beş saniye kaldı. Elli yarda çizgisindeyiz ve bunu başarmamız gerekiyor. Harekete geçmeliyiz. Ya pozisyonumuzu koruyup zamanı bitirmeliyiz ya da son bölgeye ulaşmalıyız. Her iki durumda da Rampage, Defenders Stadyumu'ndan galip ayrılacak.

Lig şampiyonu, bebeğim!

Elbette, kırk beş saniye içinde her şeyin olabileceğini biliyorum, ama ben ve takım arkadaşlarım buraya gelmek için çok uğraştık. Bu maçı, lig şampiyonluğunu, parmaklarımızın arasından kaçırmak için çok yaklaştık.

"Reynolds!" Knox Beckett, takım kaptanımız, oyun kurucumuz, ligin en iyisi ve bunu kanıtlayan istatistiklere sahip, en iyi arkadaşım ve artık kız kardeşimin nişanlısı olan Knox Beckett bana sesleniyor.

"Kaptan?"

Oyunu başlatıyor. "Cinnamon roll hero on two."

"Dostum!" Ona yumruğumu uzatıp yumruklarımızı çarpıştırdıktan sonra hep birlikte "Rampage" diye bağırarak yerlerimize geçiyoruz. En iyi arkadaşıma oyunun adı konusunda takılmaya vaktim yok. Küçük kız kardeşime aşık olduğundan beri yumuşadı ve artık sadece oyun için yaşamıyor. Ancak bu oyun özellikle onun ve benim için. Kız kardeşim hep kitap okuyor ve

Görünüşe göre, Knox ve ben, ayrıca birkaç takım arkadaşımız, sizin deyiminizle "tarçınlı rulo kahraman"mıyız. Bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum, ama kardeşim Corie ve onun en yakın arkadaşı Sloane, bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorlar, ben de onlara uyuyorum.

Yine de Knox'a, kız kardeşim söylediği bir şey yüzünden oyunlara isim verdiği için kızacağım. Ona çok düşkün. Bu garip ve ben hala alışmaya çalışıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, Knox Beckett tanıdığım en iyi erkeklerden biri. Kız kardeşimi baştan çıkaran biri olaksa, onun olması beni mutlu ediyor. Knox ona kraliçe gibi davranıyor ve Corie uzun zamandır görmediğim kadar mutlu.

Çizgide, Knox kalabalığın gürültüsünün üstüne çıkarak oyunu seslenir. Merkez oyuncumuz Keen topu fırlatır ve ben yıldırım gibi sahada koşmaya başlarım. Bacaklarım beni son bölgeye taşıırken kollarım hızla sallanır. Defenders'ın savunması benim hızıma yetişmeye çalışır, ama ben onlar için çok hızlıyım. Omzumun üzerinden baktığımda, topun havada uçtuğunu görüyorum. Mükemmel bir spiral ve top ellerime güzelce düştüğünde gülümsüyorum. Topu göğsüme sıkıca bastırarak, mesafe azaldıkça ve kalp atışlarım hızlandıkça, sanki kışım yanıyormuş gibi koşuyorum. Beyaz çizgiyi geçip son bölgeye adım attığımda, topu yere vurup dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Touchdown Rampage!" diye bağıyor spiker ve stadyum çılgına dönüyor.

Lanet olası lig şampiyonları.

Gözlerim yaşlarla doluyor, çünkü bu bir rüya. Her profesyonel oyuncu bu anı hayal eder ve benim için, takımım için, kardeşlerim için, ailem için bu bir gerçek. Lig şampiyonuyuz.

Ayaklarım yerden kesiliyor ve takım arkadaşlarımdan oluşturduğum kalabalığın içinde kayboluyorum, kutluyoruz ve bu anın tadını çıkarıyoruz. Gruptan ayrılıp, gözlerimle en iyi arkadaşımı arıyorum. Knox'a doğru koşuyorum, onun durduğu yere doğru koşuyorum. "Lanet olası Beckett!" Onu sıkıca kucaklıyorum. Takım arkadaşlarımız bu yalnız kucaklaşmanın tadını çıkarmamıza izin vermiyorlar. Bizi çevreliyorlar ve bir kez daha kendimi büyük bir grup kucaklaşmasının içinde buluyorum. Gülüyoruz, ağlıyoruz, kutlama çığlıkları atıyoruz. Bu anı asla unutmayacağım.

Yıllarca süren sıkı çalışma ve özveri bizi bu noktaya getirdi. Çok uğraştık ve zafer kazandık. "Evet, lanet olsun!" diye bağıyorum

ama etrafımdaki büyük kutlama nedeniyle kimse beni duyamıyor. Aileler ve gazeteciler sahaya doğru ilerliyor. Etrafımıza konfeti yağıyor ve ben ayrılıp kız kardeşimi arıyorum. Knox'un boyu göze çarpıyor ve Corie'nin de orada olacağını biliyorum.

Tahmin ettiğim gibi, Knox ailesine sarılıyor — ben de aynısını yapacağım — ama şu anda görmem gereken kişi küçük kız kardeşim. En iyi arkadaşı Sloane'nin yanında, sıranın sonunda duruyor.

"Core," diyorum, boğazımın duygudan düğümlenmesini hissederek. Kollarımı açıyorum ve kardeşim kucağıma atlıyor.

"Başardın, Landry. Başardın. Onlar seninle gurur duyarlardı. Ben seninle gurur duyuyorum. Seni seviyorum," diyor bana, gözyaşları içinde.

"Burada olduğun için teşekkür ederim." Geri adım atıp gözlerimi silerken, Corie de aynısını yapıyor.

"Başka hiçbir yerde olmak istemem." Bana, arkasında benim adım ve numaramın yanı sıra Knox'un adı ve numarasının da yazılı olduğu formayı gösterdi. Bugünkü maç için özel olarak yaptırmış. Bütün ailesini desteklemesi gerektiğini söyledi ve ben de yalan söylemeyeceğim. Küçük kardeşim bu sözleriyle beni çok duygulandırdı. Knox onun geleceği ve onun forması giyseydi hiç üzülmezdim. Tabii ki ona bunun için takılırdım, ama ben onun ağabeyiyim, bu benim işim. Ancak, küçük kardeşim tanıdığım herkesten daha büyük bir kalbe sahip ve kariyerimizin en önemli gününde ikimizi de desteklemenin bir yolunu buldu.

Corie'nin gözleri sağa kayıyor ve Knox'un yaklaştığını anlıyorum. Onun arkasına geçip, Knox ona ulaştığında elimi omzuna koyuyorum. Sloane bana bakıyor ve ben onu kucağıma alıp döndürüyorum.

"Landry!" diye bağırır. Hem gülüyor hem de ağlıyor.

"Lig şampiyonları, Sloane!" diye bağırıyorum ve onu tekrar ayakları üzerine indiriyorum.

Bana gülümser ve göğsüme vurur. "Seninle gurur duyuyorum." sen." O bana sarılmak için yaklaşır ve ben de kabul ederim.

Sloane, Corie anaokuluna başladığından beri hayatımda. O benim ikinci küçük kardeşim ve burada olduğu için mutluyum. Küçük yaşta anne babamı kaybettiğim için, hayatımda hala olan sevdiklerimi kucaklamanın ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

Hayatta kalan sevdiklerimi kucaklamanın ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Yarın ne olacağı belli değil. Her günü son günümüzmüş gibi yaşamalıyız.

Bu gün... kesinlikle en güzel günlerden biri olarak geçecek.

* * *

Dört saat sonra, röportajlar bitti, soyunma odasında kaos içinde takımımızla kutlama yaptık ve şimdi hepimiz benim evime gidiyoruz. Bu hafta takım için daha resmi kutlamalar olacak. Knox, Reid, Baker ve Foster ile birlikte soyunma odasından çıkıyorum. Biz çok sıkı fıkıyız ve bu kutlamayı bu gece devam ettirmememiz mümkün değil. Hatta hazırlık bile yaptım. Yiyecek ve bira stokladım çünkü, ne olursa olsun, birlikte kazanırız ve birlikte kaybederiz. Gecenin herkesin benim evimde sona ereceğini biliyordum.

Soyunma odasının kapısından çıktığımızda ailelerimiz bizi bekliyor. Knox, Corie'yi görür ve ona doğru koşar. Onu kucağına alır ve döndürür. Onun kahkahası göğsüme yerleşir. Onu bu kadar mutlu görmek beni de mutlu eder.

"Küçük kız kardeşimi bırak," diyorum, yanlarına yaklaşarak. Knox onu bırakıyor ve Corie bana doğru geliyor ve bana sıkıca sarılıyor. Bunu daha önce de yaptık, ama bugün çok önemli bir gündü ve tüm bu sarılmaları hak ediyor.

"Gel buraya koca adam," diyor Sloane, yanıma yaklaşıp kollarını belime doluyor.

Onu sıkıca kucaklarım, başka bir babadan olan kız kardeşim burada olup bizimle birlikte kutlama yapabildiği için minnettarım. Onu bıraktığımda, yanında duran güzel Rowan'ı fark ederim. Rowan, takımın fizik tedavi asistanıdır. Uzun sarı saçları ve gördüğüm en güzel mavi gözleriyle çok sevimli bir kızdır. Çok çekici bir kızdır. Ne kadar güzel olduğunu farkında değil galiba. Ayaklarına kapanan kadınlardan biri değil. En azından benim ayaklarıma kapanmıyor, ona kaç kez kur yaparsam yapayım. Kollarımı açıyorum ve o kaşlarını çatıyor. "Kutlama yapıyoruz Roe." Gülümsüyorum. "Herkes sarılalım."

Gözlerini devirir, ama kucaklamama girer.

"Tebrikler, Landry," diyor yumuşak bir sesle, sonra hızla geri çekiliyor.

Onun çok uzaklaşmasına izin vermedim, bir kolumu omuzlarına, diğeri Sloane'ın omuzlarına attım. "Siz bayanlar da benim evime geliyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Ćantalarımız hazır," diye cevaplar Sloane.

"Rowan?"

"Oh, hayır, demek istediğim, size karışmak istemem. Bu bir aile meselesi." "Ve sen Rampage ailesinin bir parçasısın."

"Evet desek de olur." Sloane öne eğilip Rowan'a bakar. "Landry istediğini elde etmeye çalıştığında dayanılmaz oluyor."

"Teşekkürler." Sloane'a gülümseyerek başımı sallarım ve o da güler. Benim şakalarım alışmıştır.

"Gelmelisin, Rowan," diyor Corie. Knox'un önünde sırtını dönmüş duruyor ve Knox kollarıyla onu sarmış.

"Emin misin?"

"Evet!" diye hepimiz aynı anda cevap veriyoruz.

Rowan güldü. "Tamam, seve seve gelirim."

"Kalmayı planlasan iyi olur," diyor Sloane. "Hepimiz genelde öyle yapıyoruz."

"Oh, size yük olmak istemem," diyor. Duruşu değişiyor ve gözlerim ona odaklanmamış olsaydı, bunu kesinlikle fark edemezdim. Acaba ne oldu? Benim evimdeyken başına bir şey gelmesinden mi korkuyor? Bazı profesyonel sporcuların kötü bir şöhreti olduğunu biliyorum, ama ben ya da diğeri arkadaşlarım öyle değiliz.

"Öyle bir şey yok," diye Corie onu temin eder. "Landry'nin odası var. Herkesin eğlenmesini ve eve yalnız gitmek zorunda kalmayacağını bilmesini tercih ederiz."

"Bilmiyorum," diyor Rowan. Sesinde tereddüt olduğunu duyabiliyorum.

Ona doğru dönüp başımı eğerek, dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Güvende olacaksın. Söz veriyorum. Kapısında kilit olan kendi odan olacak." Geri çekildiğimde, gözlerinde tarif edemediğim bir şey vardı. Sanki ruhumu okurmuşçasına bana bakıyordu. Ona güvenli olduğunu tekrar söylemeye ve söz vermeye hazırdım

tekrar güvende olacağına dair söz vermeye hazırdım, çünkü içgüdülerim ona bunu duyması gerektiğini söylüyordu, ama yavaşça başını sallaması beni durdurdu.

Onu kendime doğru çekerek, sessizce onu anladığımı belli ediyorum. "Yaşasın!" Sloane ve Corie ona sarılmak için harekete geçiyorlar ve ben geri çekiliyorum
geri çekilip onların işini yapmalarına izin veriyorum.

"Beni takip edebilirsin," diyor Sloane Rowan'a. "Böylece yarın arabanı alabilirsin."

Rowan başını sallar ve gülümser, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmaz. Gergindir. "Tamam."

"Evine uğramak ister misin?" diye sorar Sloane.

Rowan giydiği Rampage kapüşonlu sweatshirt ve kot pantolonuna bakar. "Kalacaksam durmam gerek sanırım."

"Uyuyabileceğin tişörtlerim var," diyorum ona. Neden bilmiyorum, birdenbire ona bakma, onu rahatlatma ihtiyacı hissediyorum, ama bu his çok güçlü ve ben her zaman içgüdülerimle hareket eden biri olmuştumdur.

"Çoğu zaman öyle yaparım," diyor Sloane. "Corie artık Knox'la birlikte yaşadığı için, onun dolabını yağmalayamıyorum." Gülüyor. "Ancak bu sefer, gecenin böyle biteceğini biliyordum, o yüzden hazırlıklı geldim."

"Benim tahmin edilebilir olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?" diye soruyorum Sloane'a.

"Hepiniz lig şampiyonluğunu kazandınız. Beşinizin buradan eve gideceğini sanmıyorum."

"Akıllı ve güzel," diyor Foster, yanına yaklaşıp kolunu omuzlarına dolayarak.

"Devam et," diyor Sloane. "Şimdi durma."

Foster gülerek başını geriye atar ve Sloane'ın yüzü gülümsemesiyle aydınlanır.

"O zaman benim evimde. Orada görüşürüz." Gruba sesleniyorum, ama gözlerim Rowan'da. O da başını sallar, bu da benim için yeterli.

Diğerlerinin de orada olacağını biliyorum. "Görüşürüz," diyorum onlara. Knox'un yanından eğilerek, küçük kız kardeşimin yanağına bir öpücük kondurup onlardan uzaklaşıyorum.

Bugün, hayallerimden biri gerçek oldu ve değer verdiğim herkesin bu zaferi benimle birlikte kutlamaya devam etmesinden dolayı çok heyecanlıyım. Keşke ailem de burada olsaydı, ama onlar beni, bizi izliyorlar ve bizim kadar coşkuyla kutluyorlar.

Birinci Bölüm

Landry

Ayak parmaklarım beyaz kumun içine gömülü halde bu beyaz kumlu plajda otururken, berrak mavi suyu seyrediyorum. Batan güneş ruhuma besin oluyor. Sanki dünya durmuş gibi hissediyorum.

Benim için.

Bu an için.

Gözlerimi kapatıp, kıyıya vuran dalgaların yumuşak sesinin etrafımdaki boşluğu doldurmasına izin verdim. En azından son bir ay çok yoğun geçti. Şampiyonluğu kazandık, kutlamalar yapıldı, Nashville'de geçit töreni düzenlendi, basın toplantıları yapıldı ve tabii ki bu haftaya hazırlandık.

Küçük kız kardeşim bugün en iyi arkadaşım ile evlendi.

Teknik olarak, o artık onun da en iyi arkadaşı, ama sorun değil çünkü onu gülümsetiyor ve eminim ki Knox kadar Corie'yi seven başka kimse yoktur.

Corie ve Knox'un evlendiği Bahamalar tatil beldesinde düğün töreni tüm hızıyla devam ediyor. Knox'un ailesi, anne babası, kız kardeşleri, yeni kayınbiraderi, teyzeleri ve amcaları, birkaç kuzeni, ben, Reid, Baker, Foster, Sloane ve Rowan da buradayız. Bir destinasyon düğünü için oldukça kalabalık bir konuk listesi var.

Knox'un babası Ridge'in dans pistinde kız kardeşimi döndürdüğünü, Knox'un ise annesi Kendall ile dans ettiğini izlerken gözlerim doldu. Bugün ilk kez de değildi bu, ama ilk kez birkaç dakikalığına izin isteyip kafamı boşaltmak için su kenarına kısa bir yürüyüşe çıkabildim.

Her gün ailemi özlüyorum, ama bugün onları her zamankinden biraz daha fazla özlüyorum. Babamın Corie'yi düğün töreninde yürüyüşe çıkarmasını görebilmek için her şeyi verirdim. Yanlış anlamayın, bunu yapmak benim için bir onurdu, ama babamın yerine geçmek benim için zor oldu. Annem ise Knox'u çok severdi. Onunla dans ederken gülüp güldüğünü hayal edebiliyorum. Ona kızına iyi bakmasını söylemesine gerek kalmazdı, çünkü Knox'un kız kardeşime taptığını her bakışında ve her dokunuşunda görebilirdin. Bunun yerine, onu aileye kabul eder ve başka bir oğlu olduğu için ne kadar mutlu olduğunu söylerdi. Bunu tüm varlığımla biliyorum ve evet, biraz havaya ihtiyacım vardı.

Bugün bizimle birlikteydiler, ama lanet olsun, onları özlüyorum. Corie de özliyor, özellikle bugün. Knox'un ailesinin onu kollarını açarak karşılayıp hak ettiği tüm sevgiyi ona gösterdiği için mutluyum.

Küçük kız kardeşim bir eş oldu ve en iyi arkadaşım artık kanunen kardeşim. Bugün, birbirlerine olan aşklarını ilan etmelerini izlemek güzeldi.

Çok uzun süre ortada yoktum ve yakında biri yokluğumu fark edecek. Okyanusa ve batan güneşe son bir kez bakarak, şezlongdan kalkıp içeri girmeden önce sessizce anne babamıza "*seni seviyorum*" diyorum.

İki adım bile atmamıştım ki onu gördüm.

Rowan Mills.

Corie, Rowan'ın bizimle Bahamalar'a geleceğini söylediğinde hiç şaşırmadım. O ve Sloane, Nashville'e yeni gelen Rowan'ı kanatları altına almışlardı. Üçü kısa sürede üç silahşörler haline gelmişti.

O, sahilde tek başına yürüyor ve varlığı beni ona doğru çekiyor. Yabancı bir ülkede gece çökerken güzel bir bayanı sahilde tek başına yürümek için bırakırsam ne tür bir beyefendi olurum?

Kararımı verdikten sonra, ona yetişmek için sahilde koşmaya başlıyorum. Ona ulaştığımda, onun yanında durup onun adımlarına uyum sağlıyorum. Yürümekten vazgeçiyor ve gözlerinde biraz korku belirliyor, ta ki ona gizlice yaklaşan kişinin ben olduğumu fark edene kadar.

"Burada karşılaşmak ne güzel." Ona gülümsüyorum.

Eli, hızlı bir şekilde inip çıkan göğsünün üzerinde, kalbinin üzerinde duruyor. "Beni korkuttun."

"Kusura bakma." Omzumu omzuna yaslayarak gülümsüyorum. "Burada tek başına ne yapıyorsun?"

"Sadece manzarayı seyrediyorum." Okyanusu işaret ederek başını sallıyor. "Ya sen?"

"Ben de aynı şeyi yapıyordum. İçeri girerken seni gördüm."

"Seni alıkoymayayım," dedi.

"Eminim yeni evliler çoktan yatmışlardır."

"Ben dışarı çıktığımda herkes hala resepsiyondaydı."

"Düğünleri sevmez misin?"

Omuz silkiyor. "Tabii, Corie ve Knox mutlu görünüyorlar."

"Öyleler." Başımı salladım. Bu ikisinin birbirlerinin en iyi yanlarını ortaya çıkardıkları inkar edilemez. "Hiç evlendin mi?" diye sordum.

Yürümekten vazgeçip ağzı açık bir şekilde bana bakar. "Hayır. Sen evlendin mi?"

"Hayır." Gülümserim. "Hiç nişanlandın mı?" diye sorarım, tekrar yürümeye başlarken.

Derin bir nefes alır ve bu bana bir hikaye olduğunu gösterir. "Bir kez nişanlandım."

Sol tarafında yürüyorum, bu yüzden sol elini kaldırıp boş yüzük parmağını görebiliyorum. "Artık değil mi?"

"Hiç kimse sana meraklı olduğunu söyledi mi?" diye sorar. Ses tonunda bir parça mizah vardır.

"Evet," diyorum, *p* harfini patlatarak. "Aslında, Harry ve ben Rampage ve stadyumun duvarları içinde çalışanlar hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyoruz."

"Harry mi? Bakım görevlisi Harry mi? Her sabah beni selamlayan o tatlı yaşlı adam mı?"

Onun cevabına gülmeden edemiyorum. "Aynen öyle. Harry ve ben çok yakınız."

"Bu, meraklı dedikoducular demek için başka bir yol mu?" diye sordu, dudakları seğirerek gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

"Ben buna şefkatli olmak diyorum. Elbette, kimin kiminle flört ettiğini ve kimin transfer listesinde olduğunu biliyoruz, ama aynı zamanda muhasebeden Sara'nın yeni anneanne olduğunu ve

"Tamam, peki," diye kabul etti. "Belki de meraklı eğilimin iyi bir işe yarıyor."

"Tamam, peki," diye kabul ediyor. "Belki de meraklı eğiliminiz iyi bir işe yarıyor."

"Görünüşe göre, becerilerimiz o kadar da iyi değil. İkimiz de Knox ve Corie'nin gizlice çıktıklarını bilmiyorduk. Yani, Knox'un sakladığı bir kız arkadaşı olduğunu ve Corie'nin daha çok gülümsediğini biliyordum, ama ilişkilerini yüzüme çarpmadan önce fark etmemiştim."

"Corie, senin bu durumu iyi idare ettiğini söyledi."

Omuz silkiyorum. "Evet, yani, ilk başta şok oldum, ama Knox'un her sözünde, sesinden bunu anlayabiliyordum. Corie onun için sıradan bir kadın değildi. O, onun için tek kadındı. "Ona aşığım" konuşmasını bitirdiğinde, öfkem kaybolmuş, geriye sadece üzüntü kalmıştı. Keşke bana gelip açıklasalarmış."

"Evet, ama başlangıçta, sonunda bu noktaya geleceklerini bilmenin hiçbir yolu yoktu." Yürüdüğümüz beyaz kumlu plajı işaret ediyor. "Bazen işler değişir, çoğu zaman daha iyiye, ama bazen de daha kötüye. Neden cesur adımlar atmadan önce aralarındaki bu gerginliğin ne olduğunu anlamak istediklerini anlayabiliyorum. Akıllıca bir davranıştı."

"İçimden bir ses, geçmişinde bu gözlemini yönlendiren cesur bir adım attığını söylüyor."

"Öyle de denebilir."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Bu kadın hakkında daha fazla şey öğrenmek için can atıyorum. O çok güzel, ki ilk kez onunla flört etmemin sebebi de bu, ama tanıdığım çoğu kadın gibi değil. Benim ilgimi çekmek istemiyor, ya da çekiyorsa bunu çok iyi saklıyor. Ayrıca kız kardeşim için de önemli hale geldi, bu da otomatik olarak benim için de önemli olduğu anlamına geliyor. Bizim ailemizde böyle yaparız. Birbirimize bağlı kalırız ve hayatımızdaki insanları değer verimiz, çünkü hiçbirimiz yarının ne getireceğini bilemeyiz.

"Cennette geçirdiğin geceni benim acıklı hikayemi dinleyerek geçirmek istemezsin." O, önümüzdeki geniş kumsala bakmaya devam ederken, ben de ona bakmaya devam ediyorum.

İçim burkuluyor. Bu güzel kızın acı çekmesi, içimi rahatsız eden hüznünlü bir hikayesi olması beni rahatsız ediyor. Elini tutup onu durduruyorum. "Anlıyorum. Eğer anlatmak istersen, seve seve dinlerim. Harry ile dedikodu yapmak istediğimden değil, ama içimden bir ses sana güçlü bir omuz gerektiğine inanıyor ve ben sana omuzumu sunuyorum."

Güneş batmış ve ışık azalmış olsa da, gözlerinde parıldayan gözyaşlarını görebiliyorum. "Teşekkür ederim," diyor, boğazını temizleyerek, "ama bence geri dönmeliyiz." Elini elimden çekiyor, ben de tutuşumu gevşetiyorum ve onun dönüp tatil köyüne doğru yürüdüğünü izliyorum.

Onu birkaç saniye izlerim, güzel mavi gözlerinde bu gözyaşlarına neden olan şeyin ne olduğunu merak ederek. Ona yetişmek için biraz koşmam gerekir. Ona ulaştığımda, kolumu omuzlarına atarım ve o ağır an hiç yaşanmamış gibi davranırım. "Ee, line dans becerilerin nasıl?"

"Ne?" Bana dönüp gülmemeye çalışıyor. Konuşmanın yönünü anlayamamış gibi kaşlarını çatıyor.

"Line dansı mı? Nasılsın?" "Şey, iyiyim sanırım. Neden sordun?"

"Çünkü bizler, elektrikli kaymayı çok iyi öğrenmişizdir." "Gerçekten mi?" diye inanamadan sorar.

"Hadi ama. Arkadaşlarımı toplayacağım ve sana göstereceğiz, ama sen de bize katılmalısın."

Bana gülümser. O güzel mavi gözlerdeki hüznün kaybolmuş, yerini daha hafif bir duygu almıştır ve onun için bunu başardığım için bir mağara adamı gibi göğsümü yumruklamak isterim.

"Tamam, Landry Reynolds, ne yapabileceğini göster bana."

Ona sahip olduğum her şeyi göstereceğimi söylemek dilimin ucunda, ama bunun çok fazla olduğunu ben de biliyorum. Flört etmek için doğru bir zaman vardır ve şu anda onun benden ihtiyacı olan bu değil. O eğlenceli Landry'ye ihtiyaç duyuyor ve ben de onun yüzündeki gülümsemeyi korumak için her şeyi yaparım, bu yüzden ona tam da bunu vereceğim.

Resort'a geri adım atarken, kumları da beraberimizde getirdiğimizin farkındayım, elimi omzundan çekip, resepsiyon salonuna girerken beline koyuyorum. İçerideyiz, ama

cam kapılar açık olduğu için bir nevi açık havada da sayılır. Kız kardeşim düğünü için inanılmaz bir tatil köyü seçmiş.

"Tamam, parti dostları, ortalığı biraz hareketlendirme zamanı," diye sesleniyorum. Tüm kafalar bize dönüyor ve Rowan'ın yanımda küçüldüğünü hissedebiliyorum. Eğilip fısıldıyorum, "Kızları topla. Dans pistini yıkacağız." İçimden gelen bir dürtüyle, kimse izlemiyor umuduyla yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra elimi sırtından çekip DJ kabinine doğru yol alıyorum.

"Hey dostum, biraz elektrikli slayt lazım, adı neydi? 'Elektrikli Boogie' mi?" diye soruyorum. O gülümseyerek başını sallar ve düğmelere basmaya başlar. "Onu ödünç alabilir miyim?" Mikrofonu işaret ediyorum.

"Tabii." Tekrar başını sallayarak mikrofonu bana uzattı.

"Merhaba, sevgili bayanlar ve baylar." Megawattlık bir gülümsemeyle sırtıyorum. "Konuşmanı zaten yaptın!" diye bağıyor Foster.

"Ah, dostum, bu konuşmalardan daha iyi. Sevgili Rowan bir meydan okuma yaptı ve ben de bizim adımıza kabul ettim."

"Bu doğru değil!" diye bağıır Rowan. Sloane ve Corie ile birlikte duruyor ve omuzları kahkahadan titriyor.

"Oh, doğru. Çocuklar, ona hemen line dansı becerilerimizi göstermeliyiz."

"Oh, tabii ki!" Reid cevap veriyor. Ayağa kalkıyor ve dans pistinin ortasına doğru ilerliyor.

"Knox, yeni karından biraz uzaklaşıp yeteneklerinle onu büyüleyebilir misin?" diye sesleniyorum ona.

"Seni kötü göstermek istemem!" diye bağııyor Knox.

Bu sefer omuzlarım gülmekten titriyor. "Buraya gel kardeşim." Onun başını salladığını, koltuğundan kalktığını, Corie'nin kızlarla durduğu yere gittiğini, ona nazikçe öptüğünü ve sonra dans pistinde Reid'in yanına geçtiğini izliyorum.

"Foster, Baker, buraya gelin." Mikrofonu DJ'e geri verip onlara katılıyorum.

Şarkı çalmaya başladığında hepimiz sıraya giriyoruz. Hareket etmeye başlıyoruz ve kalabalık bizi alkışlıyor. Bayanlara baktığım her seferinde Rowan'ı kontrol ediyorum. Gülüyor ve gülümsüyor, ve göğsüm tarif edemediğim bir duygu ile doluyor.

Herkes bize katıldığında, dansın yaklaşık yarısına gelmişizdir. Bu düğünde, dans pistinde elektrikli slayt hareketlerini sergilemeyen tek bir kişi bile yoktur. Şarkı biter ve başka bir hızlı ritim başlar, hepimiz pistte kalırız, gülerek, dans ederek ve dünyadaki en sevdiğim iki insanı kutlarız.

* * *

"Bu hareketleri nerede öğrendin?" diye soruyor Rowan. Az önce yanıma oturdu, bana bir şişe bira uzattı ve şişelerimizin boyunlarını birbirine vurdu.

"Açıkçası hatırlamıyorum. Sadece Rampage için bir sosyal medya videosu çekmek üzere arkadaşlarla bütün gün senkronize olmak için çalıştığımızı biliyorum. Video viral oldu."

"Bu harika." Rowan gülümser ve birasını uzun bir yudumla içer.

"Peki ya sen?"

"Eminim lise dansı ya da onun gibi bir şeydi. Üniversitede pek partiye katılmadım. Diplomamı almakla çok meşguldüm. Kendimi kanıtlamaya kararlıyım."

"Ve işte buradasın. Profesyonel bir futbol takımında çalışıyorsun. Bence başardın, Roe."

"Bazen emin olamadığım zamanlar oldu," diyor, uzaklara bakarak.

Elini tutup hafifçe sıktım. "Başardın. Buradasın. Bunu hak ettin."

Gülümsüyor. "Teşekkürler, Landry."

Elini bırakıp sandalyeme yaslandım. Elim birden soğudu, bu garipti.

"Yorgunum," diyor Sloane, masanın karşısındaki sandalyeye otururken

"Burada ne oluyor?" diye sorar Corie. Bir sandalye çeker, ama Knox ondan önce davranır, oturur ve onu kucağına çeker.

"Aile kalamadı," der kız kardeşime, Reid, Baker ve Foster da bize katılırken. Resepsiyondan geriye sadece biz kaldık. DJ

toplanıyor ve temizlik ekibi gelmeye başlıyor.

"Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim," diyor Corie, Knox'a yaslanarak, Knox da kollarını sıkıca beline dolamış. "Bugün zor bir gündü, anne babamızı özledik." Gözleri benimkilere bakıyor. "Ama hepinizin burada olması acımızı hafifletmeye yardımcı oldu. Hayatımızda olduğunuz için inanılmaz derecede şanslıyız."

Boğazımı tıkayan duyguyu geri yutuyorum. Ailemiz onunla gurur duyardı. "Seni seviyorum, küçük kardeşim," diyorum ona. Sesim çatlıyor, ama bunu saklamaya çalışmıyorum.

Gözleri yaşlarla dolar. "Ben de seni seviyorum, ağabeyim." Gözlerini kapatıp nefes almadan önce bana sulu bir gülümseme atar. Gözlerini açtığı anda, üzüntüsü hala durmaktadır, ama mutluluk onu gölgede bırakmaktadır. "Yarın son günümüz." Dudaklarını bükerek, "Birlikte kahvaltı yapıp, plaja gidelim mi?" der.

Hepimiz kabul ediyoruz. Knox ve Corie daha uzun kalacaklardı, en azından Knox onu ikna etmeye çalıştı, ama Corie işe dönmek istediğini söyledi. Rampage'deki işini çok seviyor ve neredeyse kaybetmek üzereyken takıma daha da sadık hale geldi.

"Sanırım ben bu gecelik bu kadar," diyor Sloane esneyerek.

"Seni odana kadar geçireyim," diyor Foster, ayağa kalkıp ona yardım etmek için elini uzatıyor.

"Karımla kutlama yapmamız gerekiyor," diyor Knox, Corie ayağa kalkmadan önce boynuna bir öpücük konduruyor, Sloane'a sarılıyor ve masanın etrafından dolaşıp Rowan'a sarılıyor.

Knox'a doğru yürüdüm ve onu kucakladım. "Seni seviyorum kardeşim," dedim, sesim titriyordu.

"Ben de seni seviyorum dostum. Ona iyi bakacağım."

"Biliyorum." Hiç şüphem yok.

"Landry, Rowan'ın odasına ulaştığından emin olur musun?" diye soruyor Corie.

"Oh, gerek yok," diyor Rowan. "Gerek var," diyor herkes aynı anda. "Yabancı bir ülkedeyiz," diyor Reid ona.

"Saat geç oldu," diye ekliyor Baker.

"Korkarım sayıca azınlıktasın." Sloane gülüyor. "Ama haklılar. Tedbirli olmakta fayda var."

Rowan başını sallar. "Teşekkürler, Landry."

Bunu ona dokunmak için bir bahane olarak kullanıyorum. Elimi nazikçe beline koyuyorum ve onu resepsiyon salonundan çıkarırken el sallıyoruz.

"Çok güzel bir düğündü," diyor Rowan.

"Evet," diye onaylıyorum.

Odasının geri kalan yolu sessiz geçer. Elimi belinden çekmiyorum ve kapısına vardığımızda, ona gece yarısı benimle yürüyüşe çıkmasını isteme dürtüsüne karşı koyuyorum.

"Beni eşlik ettiğin, sohbet ettiğin ve geri getirdiğin için teşekkür ederim," diyor Rowan, koyu kirpiklerinin altından bana bakarak.

Mavi gözlerini daha da öne çıkaran kraliyet mavisini bir askılı elbise giyiyor. Geriye toplanmış açık renkli saçları, bu gece yaptığımız tüm danslardan dolayı yüzünün etrafına dökülüyor.

"Kahvaltıda görüşürüz, sonra da plajda," diye hatırlatıyorum ona. "Orada olacağım."

"Arkanızdan kapıyı kilitleyin."

Bu sözler dudaklarında yumuşak bir gülümseme oluşturuyor. "Tamam. İyi geceler, Landry."

Kendimi tutamıyorum. Eğilip dudaklarımı alnına bastırıyorum. "İyi geceler, Roe." Kapısını açıp içeri girmesini bekliyorum. Kilidin kapandığını duyana kadar ayrılmıyorum, sonra yalnız başıma odama dönüp günün yorgunluğunu atmak için hızlıca duş alıyorum.

İkinci Bölüm

Rowan

Uyuyakalmışım. Dün gece duvardaki gölgelere çok uzun süre bakmışım. Sabaha kadar uyuyamadım ve şimdi kahvaltıya geç kalacağım. Dün gece duş aldığım için, neyse ki tek yapmam gereken dişlerimi fırçalamak, yüzümü yıkamak ve giyinmek. Düz ve kalın saçlara sahip olduğum için, saçımı tarayıp at kuyruğu yapıp günü bitirebilirim.

Şimdi, hazırlanmak için aceleyle koşturuyorum. Aynaya son bir kez bakıp, cüzdanımı, oda anahtarımı ve telefonumu komodinden alıp kapıdan çıkıyorum. Kapıyı açtığımda Landry'nin duvara yaslanmış durduğunu görünce donup kalıyorum. Kolları göğsünde, bacakları ayak bileklerinde çaprazlanmış.

Rahat ve seksi görünüyor, ama bu düşünceyi hemen kafamdan silip atıyorum. Profesyonel bir sporcuyla çıkma yolunda ilerledim ve bir daha bu yola girmek istemiyorum. Ne kadar seksi, komik ve çekici olursa olsun.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak. O omuz silkiyor. "Seni kahvaltıya kadar eşlik edeyim dedim."

"Birlikte görünürsek, herkes dün gece beni terk etmediğini düşünecek, farkında mısın?"

Bana kurt gibi sırıtıyor. "Bunu kullanabiliriz," diyor, kaşlarını oynatarak.

Cevap veremeden telefonum çaldı. "Alo," diye cevap verdim. "Hey, kahvaltıya geliyor musun?" diye sordu Corie. "Evet, uyuyakalmışım. Yoldayım."

"Tamam, yolda Landry'yi görebilirsin. Seni kontrol etmesi için onu gönderdim, ama beklemekten sıkıldım ve ben de aradım." Gülerek cevap verdi.

"Ben iyiyim. Dışarı çıktığımda Landry koridorda kapımın önündeydi. Yola çıkıyoruz."

"Harika." Telefon sessizleşir ve ben Landry'ye sert bir bakış atarım.

"Onların öyle düşünmeyeceğini biliyordun." Ellerimi belime koydum.

"Biliyordum, ama senin kıvranmanı görmek eğlenceliydi." Göz kırpar ve bana kolunu uzatır. Kolumu onun koluna takmakta tereddüt ederim. "Isırmam, Roe."

"Emin misin?" diye soruyorum, ses tonumu hafif tutarak. Ama bu durum hiç de hafif gelmiyor. Daha önce de bu çekici tavırlara kanmışım ve hikayenin nasıl bittiğini biliyorum.

"Eminim. Ayrıca, sen kız kardeşimin arkadaşısın. O beni asla affetmez." Göz kırptı.

Derin bir nefes vererek kolumu onun koluna takıyorum ve o bizi asansöre doğru götürüyor. Asansöre girince, biraz mesafeye ihtiyacım olduğu için ondan uzaklaşıyorum. Erkeklerin ne kadar karizmatik olabileceğini ve sizi baştan çıkarabileceğini, ancak sonra zihinsel, fiziksel ve duygusal istismara sürüklerebileceğini çok iyi biliyorum. Dersimi aldım ve şu anda mesafeye ihtiyacım var.

Landry sessizce yanımda duruyor ve sayıların azalmasını izliyoruz. Kapılar açıldığında, dışarı çıkıp Corie ve Knox'un tüm yemeklerimiz için ayırttığı özel odaya doğru dönüyorum. Herkes zaten orada ve yan yana iki boş koltuk var. Ben birine, Landry diğerine oturuyor.

"Yiyin," diyor Knox. "Karım günü plajda geçirmek istiyor."

"Kız kardeşim bekleyebilir," diyor Landry gülerek.

"Mutlu eş, mutlu hayat, kardeşim," diye espri yapıyor Knox, eğilip Corie'nin şakağına bir öpücük konduruyor.

Masadaki evli erkekler arasında "Aferin sana" ve "Haklısın" sesleri yükselir.

Landry ve ben açık büfe kahvaltıdan tabaklarımızı doldurup yemeye başlıyoruz. Etrafımda herkes sohbet ediyor. Herkesin konuşup güldüğünü dinliyorum. Bir zamanlar, hayatımın böyle olacağını düşünmüştüm: ailem gibi gördüğüm yakın arkadaşlar ve sonsuza kadar birlikte olacağımı düşündüğüm bir erkek. Çok yanılmışım.

Hiç bu tür bir sevgi dolu ilişki görmedim. Knox ve Corie'nin paylaştığı türden bir sevgiyi, hatta Knox'un ebeveynlerinin, teyzelerinin ve amcalarının paylaştığı türden bir sevgiyi hiç görmedim. Bir zamanlar bildiğimi sanıyordum, ama o rüyanın sona ermesi çok kısa sürdü.

"Bayanlar, biz biz bronzlaşıyor muyuz?"
Sloane sorar. " hala yorgunum. Bundan fazlasını yapacak enerjim olduğunu sanmıyorum." "Ya sen?" Corie sorar. "Ben..." diye başlar, ama Landry onu

Kulaklarını kapatıp "La la la la la" der ve herkes güler. Tam zamanında dönüp kız kardeşine göz kırptığını görürüm.

Her zaman bir kardeşim olsun istemişimdir. Bu ikisi birbirlerini çok iyi tamamlıyorlar. Aynı şey Knox ve kız kardeşleri Emma ve Everly için de geçerli. Bunu hiç deneyimleyemedim, ama onlarla birlikte olmak bana sevgi ve saygının sadece ilişkilerde değil, ailelerde de var olduğunu gösterdi.

"Bronzlaşmak bana uyar. Rowan?" diye sorar Corie.

"Dün gece iyi uyuyamadığımı düşünürsek, bu mükemmel bir fikir."

"Neden uyuyamadığımı biliyorum. Peki siz ikiniz neden uyuyamadınız?" diye sorar Corie, kaşlarını oynatarak.

"Dinle, canım. Sen aşık olduğun için ve... aktiviteler yüzünden uykunu kaçırıyor olman, geri kalanımızın da öyle olduğu anlamına gelmez," diyor Sloane. "Ben gayet iyi uyudum, sadece yeterince uzun sürmedi. Hala uyumam gereken alkol var." Corie'ye dilini çıkarıp komik bir yüz ifadesi yapıyor ve ikisi gülüyor.

Onların şakalarına gülümserim.

"Peki ya sen?" diye sorar Corie bana.

"Sadece uykuya dalmakta zorlandım." Söylemediğim şey, artık iyi uyuyamadığım. Ne zaman başka bir sorun çıkacağı konusunda sürekli endişeli olduğum için. Ondan kurtulduğumu biliyorum, ama hayatının iki yılını diken üstünde geçirdiğinde, iyi ve derin bir uykuya dalmak zor oluyor. Tek ihtiyacım olan zaman. Onun bıraktığı izlerin zamanla kaybolacağını biliyorum, ama her zaman orada olacaklar. Bir daha başka bir erkeğe bu kadar yakınlaşacak kadar güvenilebilecek miyim, bilmiyorum.

Risklerin ödüle değmeyeceğinden eminim.

Hayır, kocam ve çocuğum olmayan yalnız bir kedi sever kadın olacağım. Ama kedi değil, çünkü ben daha çok köpek severim. O yüzden yalnız bir köpek sever kadın olacağım galiba. Kendi yolumu kendim çizeceğim.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Sloane. Sesinde endişe var ve bunun neden olduğu duyguyu içime atıyorum. Eskiden çok yalnızdım. Corie ve Sloane'ın hayatıma girip beni kendi hayatlarına dahil etmeleri, sanki çocukluğumuzdan beri arkadaşmışız gibi, ruhumu ısıtıyor.

"Evet, sadece uyuyamadım." Yalanımın tutmasını umarak gülümsüyorum. "Garip bir yer, sanırım."

"Bu en kötüsü," diye Reid araya girer. "İlk kez seçildiğimde ve sürekli seyahat ettiğim zamanları hatırlıyorum. Benim için de zordu. Sonunda alışıyorsun."

"Ben hiç çok seyahat etmedim. Sanırım buna alışsam iyi olacak," diyorum, gözlerimi dramatik bir şekilde genişleterek, ve herkes gülüyor.

"Haklısın." O başını sallar. "Ama sonunda her şey yoluna girer."

"Peki ne yapıyoruz?" diye sorar Baker.

"Ne istersek onu yapacağız," diye cevaplar Knox. "Sonuçta cenneteyiz." "Biz yaşlılar rahatlayacağız," der Knox'un babası

"Hadi ama, ihtiyar," Knox alay ediyor. "Beşiniz beşimize karşı."

"Ne hakkında konuşuyoruz?" Knox'un amcası Tyler sorar.

"Kum voleybolu," diye önerir Foster. "Beşimiz de profesyonel sporcular olduğumuz için, futbol oynamamak en iyisi, çünkü bu haksız bir avantaj olur." Sırıtarak ekler.

"Sırf para kazanmak için oynuyorsun diye bizimle takılamayacağın anlamına gelmez," diyor Kent, kaşlarını kaldırarak.

"Hadi bakalım, çocuklar," diyor Seth, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Umarım kum yemeye hazırsınızdır," diyor Mark övünerek.

Onların şakalaşmalarına gülümsüyorum. Eşleri de aynı şeyi yapıyor, sanki bu onlar için normal bir şeymiş gibi.

"Biz destekleyeceğiz sizi destek salonumuzdan salon koltuklarımızdan," Tyler'ın eşi Reagan onlara söyler.

"Karar verildi. Yiyin. Plaj bekliyor!" Corie heyecanla diyor. Knox, sanki onun nefes almasının sebebiymiş gibi ona gülümsüyor.

Aslında, bu durumdan bir şekilde memnunum. En azından, arkadaşlarımla gerçek aşkı ilk elden görebileceğim. Eminim Sloane, Knox'un Corie'ye yaptığı gibi, onu ayaklarından kaldıracak bir erkek bulacaktır.

* * *

Şezlongda karnımın üstüne yatmışım, sıcak güneş üzerime vuruyor. Gözlerim kapalı ve keşke uykuya dalabilsem diyorum. Keşke dalgaların nazikçe kıyıya vurmasıyla uykuya dalacak kadar gerçekten rahatlayabilsem diyorum. Beşer kişilik voleybol maçında erkeklerin bağırışlarını ve çığlıklarını duyuyorum. Knox'un annesi ve teyzeleri, uzun şezlong sıralarının en ucunda sohbet ediyorlar. Knox'un kız kardeşi Everly ve kocası Matt kahvaltıdan hemen sonra ayrılmak zorunda kaldılar. İkisi de işe dönmek zorundaydılar. En küçük kız kardeşi Emma, Corie'nin diğer tarafında uzanıyor ve Sloane sağında. Uzun bir kadınlar sırası oluşturuyoruz ve sıcak güneşin tadını çıkarıyoruz. Kuzenleri de çeşitli yerlerde takılıyorlar.

"Bayanlar," derin bir ses bizi selamlıyor.

Gözlerimi kapalı tutuyorum. Bu adamların hiçbiri benim için burada değil. "Yüzmek için harika bir gün," diyor Knox. Corie'nin çığlık attığını ve

gölüşünü duyuyorum, ona onu yere indirmesini söylüyor.

Kulaklarıma daha fazla çığlık geldiğinde, gözlerimi açıp neyi kaçırdığımı görmek için bakıyorum. Evli bayanlar kocaları tarafından taşınıyor ve Reid, Emma'yı omzuna atıyor. Foster, Sloane'ı almak için eğilirken Baker bunu telefonuyla kaydediyor. Landry'yi aramak için etrafa bakmak üzereyim ki ellerimi hissediyorum.

"Hayır. Oh, hayır, yapma." Kurtulmak için kıvranıyorum ama beni kollarının arasına alırken tutuşu sağlam. "Ben balıklarla yüzmeyim!" diye bağıriyorum, yarı histerik, yarı gülererek.

Landry yürümeyi bırakır. "Ne?" diye sorar, bana bakarak. Güneş gözlüklerinin arkasından gözlerini göremiyorum, ama beni izlediğini biliyorum.

"Ben balıklarla yüzmeyim," diye tekrarlıyorum.

"Roe, onlar da senin onlardan korktuğun kadar senden korkuyorlar."

"Öyle mi? Beni yemek isteyen köpekbalıklarına söyle bunu."

"Bir köpekbalığının seni yemesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"
Sesi yumuşak, neredeyse sevimli.

"İkimizi de yer," diye mırıldanıyorum.

"Benim gözetimimde olmaz." Beni tutuşunu değiştirip kollarında daha yükseğe kaldırır. "Gitmek istemiyorsan, gitmeyiz. Ama gitmek istiyorsan, girip hemen çıkacağız. Okyanusta yüzdüğünü söyleyebileceksin."

"İstemediğimden değil. İstiyorum. Sadece hiç okyanusa girmedim. Orada ne olduğunu bilmemek ürkütücü."

"Sanırım seni otelin havuzuna götürüp orada bırakmam gerekecek," diye alaycı bir şekilde gülümseyerek bana baktı.

"Ben yapmak istiyorum."

"Rahat hissetmediğin bir şeyi yapmanı istemiyorum, Roe." Yakındaki bir şezlonga geçip beni kollarında tutarak oturdu.

"Ne yapıyorsun?"

"Gitmek istemiyorsun. Seni zorlamak ya da rahatlık alanından çıkarmak gibi bir şey asla yapmam. Sadece şaka yapıyordum."

"Beni ikna etmen gerekiyor," diyorum ona.

Gülerek başını geriye atıyor. Zorluk çıkardığımı biliyorum. O suda ne olduğunu bilmekten korkuyorum, ama aynı zamanda okyanusa dalmanın nasıl bir şey olduğunu da bilmek istiyorum. Geçmişte, Los Angeles'ta yaşarken burayı ziyaret ettiğimde, Chaz benim girip girmediğimi hiç umursamıyordu. Hatta, arkadaşlarıyla birlikte gidip beni huzur içinde oturmaya bırakıyordu. Onunla birlikte oradaydım, ama onların gününün bir parçası olamıyordum.

"Bunu yapmak istiyorum, ama beni bırakmamayı istiyorum, ve eğer kıyıya dönmeye hazırsam, kıyıya döneriz. Bana söz verir misin?"

O başını sallar. "Güven bana," der yumuşak bir sesle.

İşte bu kadar. Kolay kolay güvenmem, ama nedense bu adama güveniyorum. Ruhumda, onun sözünü tutan biri olduğunu hissediyorum. "Landry," diyorum ve bu sefer sesimde belirgin bir titreme var.

"Seni bırakmayacağım. Söz veriyorum. Rowan Mills, sen bunu başarabilirsin. Bu okyanusu fethedeceksin," diyor, alaycı bir şekilde, beni cesaretlendirmeye çalışıyor.

Berrak mavi suları, tüm arkadaşlarımızı ve Knox'un ailesini gülerek ve eğlenerek izliyorum. "Bırakmayacak mısın?" diye soruyorum.

"Söz veriyorum."

"Tamam, nefes al ve ver," diyorum, derin bir nefes alıp yavaşça nefes veriyorum.

"Kollarını boynuma dolamaya devam et," diyor ve suya doğru ilerliyor. "Nefes al, Rowan," diye fısıldıyor.

Derin ve düzenli nefes almaya odaklanıyorum ve kısa süre sonra, o beni kollarında tutarak beline kadar denize giriyor. Su o kadar berrak ki, altındaki her şeyi görebiliyorsunuz ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilemiyorum. Her halükarda, Landry beni sudan uzak tuttuğu için ben suda değilim.

"O kadar da kötü değil, değil mi?" Bana gülümsüyor.

"O kadar da kötü değil," diye tekrarlıyorum. En büyük korkularımdan birini yeniyor olduğuma inanamıyorum. Onun kollarındayken o kadar da kötü değil.

"İnmek ister misin?" diye soruyor.

"Hayır. Hayır, beni indirme." Ona daha sıkı sarılıyorum ve o başını sallar.

"Tamam. Sırtıma binmek ister misin? Öne geçmek ister misin?"

"Ben sadece... Bilmiyorum." Sesim titriyor.

"Hey, sorun değil," diye yatıştırıyor beni. "Böyle kalabiliriz. Ne istediğini ve neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben hallederim."

"Bir köpekbalığı tarafından yenmemem

lazım." "Köpekbalığı yemi olmayacak.

Anladım." Başını sallar.

"Landry." Gülerek çıplak göğsüne vuruyorum. "Komik değil."

"Hadi ama, biraz komik," diyor ve beni suya daldırıyor. Çığlık

atıyorum ve ona zaten sıkı tutunduğum ellerimi daha da

sıkılaştırıyorum. Hayatta

Beni bu suya bırakmasına izin vermeyeceğim.

"Kıyıda üç metre uzaktayız, Rowan. Bir şeyin yok," diyor, sesi yatıştırıcı.

Büyük bir su dalgası üzerimize sıçırıyor. İlk başta, bunun bir dalga olduğunu ve bizi daha da derine çekeceğini düşünerek paniğe kapılıyorum, ama kahkahalar duyduğumda, Corie'ye bakıyorum.

Corie'nin sırtarak baktığını gördüm. Knox'un omuzlarında oturmuş, sanki milyar dolarlık piyango kazanmış gibi gülümsüyordu.

"Üzgünüm, üzgün değilim." Omuzlarını silkiyor.

"Hiç hoş değil, Beckett!" diye bağıriyorum ona.

"Ah, ben artık Beckett'im." Yüzünde aptalca bir ifade belirir, eğilir ve bir şekilde Knox'un dudaklarına öpücük kondurur.

"Hala bir Reynolds," diye mırıldanıyor Landry.

"Ve o hala senin kız kardeşin. Hiçbir şey bunu değiştiremez," diyorum ona, sesimi alçaltarak, sadece onun duyabileceği şekilde.

O başını sallar. "O benim tek ailem. Yani kan bağı olan ailem."

"Ve hala öyle. Ne olursa olsun." Neden onu teselli etmem gerektiğini hissettiğimi bilmiyorum. Sanırım sesindeki acıyı duyabildiğim için. "O onu seviyor."

"Biliyorum. Tüm kalbiyle." "Bu, senin de onu sevemeyeceğin anlamına gelmez."

Beni nazikçe sıkıştırır, vücudumu kendine daha sıkı bastırır. "Hey, Roe?"

"Evet?"

Gülümsüyor. Aptalca bir gülümseme ve ben ağzından çıkacak sözlere kendimi hazırlıyorum. "Sen okyanustasın."

Donup kalırım ve o anda onun suya daldığını fark ederim. Tekrar korku beni sarar ve kendimi onun göğsüne yapışmış, bacaklarım onun beline sıkıca sarılmış, kollarım da boynuna dolanmış halde bulurum.

"Landry..." Sesim titriyor. Uyluklarımın altında onun güçlü ellerini hissediyorum.

"Buradayım, Rowan. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim." "Lütfen bırakma."

"Bırakmayacağım," diye beni temin eder. "Suya dalalım, sonra sizi yukarı çıkarayım. Çenenize kadar?"

"Bilmiyorum."

"Seni bırakmayacağım. Kıyıya yaklaştık. Bak." Beyaz kumlu sahili işaret ederek başını sallar. "Sadece çabucak bir dalış yapalım."

"Bu hoşuma gitmedi."

"Seni kıyıya geri götürmemi ister misin?" "Evet."

Hayır. Bilmiyorum."

Hafifçe güler. "Üç deyince, suya dalıp hemen çıkacağız." Başımı sallarım, o saymaya başlar ve sonra harekete geçeriz. Dizlerini bükerek bizi suya daldırır ve ben anne maymuna yapışan yavru maymun gibi ona yapışırım. "Seni tutuyorum." Ayağa kalkar ve yüzünü aydınlatan gülümseme tam bir şaheserdir.

"Bu kadar kendini beğenmiş olma," derim ve omzunu çimdiklerim, ama bu onu hiç etkilememiş gibi görünüyor.

"Seninle gurur duyuyorum Roe. Başardın. Okyanus korkunla yüzleştin."

"Yani ben senin vücudunun kalıcı bir uzantısıymışım gibi sana sarıldım ve planla ilgilendim, öyle mi?" diye cevap veriyorum.

"Sen bundan daha fazlasını yaptın. Tekrar denemek ister misin?"

Düşünüyorum. Hayal ettiğim kadar kötü değil, bu yüzden başımı sallıyorum.

"Aferin kızım," diyor boğuk bir sesle. Sonra bizi suya daldırıyor. Bu sefer geri sayım yok, ama ılık okyanus suyu üzerimize akıyor ve bu çok hoş bir his. Hatta özgürleştirici.

Tekrar su yüzüne çıkıyoruz ve bu sefer ben gülüyorum. Sonraki yirmi dakikayı böyle geçiriyoruz. Landry beni suda döndürüyor. Hatta ellerine tutunup biraz yüzüyorum, ama bir parçam hep ona bağlı kalıyor.

Hepimiz günü bitirip içeri girip yemek yiyip yarın eve gitmek için hazırlanmaya karar verdiğimizde, Landry beni sudan çıkarır ve ayaklarımı nazikçe kuma koyar.

"Sağ salım."

"Teşekkürler, Landry." Bugün benim için ne kadar önemli bir gün olduğunu bilmiyorum. Sadece balıkların ve diğer birçok vahşi canlının yaşadığı okyanusa girdiğim için değil, aynı zamanda bunu başarabileceğime inandığım için. Kolay kolay güvenen biri değilim, ama Landry Reynolds bir şekilde beni rahatlık alanımdan çıkarmayı başardı ve beni bırakmayacağına dair sözlerine inandım.

Hiç bırakmadı.

Dışarıda iyi erkekler olduğunu biliyorum. Sadece hiçbiri hayatımın bir parçası olmadı. Belki bu yeni işim ve yeni arkadaş grubum sayesinde birkaç tane bulmuşumdur.

ve yeni arkadaş grubum sayesinde birkaç tane bulmuş olabilirim.
Aslında, bulduğumu biliyorum ve Landry Reynolds listenin en başında.

Üçüncü Bölüm

Landry

"Corie bu gece ne yapıyor?" diye Knox'a soruyorum. Nashville şehir merkezindeki Baker'ın yüksek katlı dairesinde poker gecesi için yemek masasının etrafında oturuyoruz.

"Rowan ve Sloane kızlar gecesi için bize geliyorlar."

"Senin evinde oynamalıydık," diyor Reid, kaşlarını oynatarak.

Knox ona sert bir bakış atar ve hepimizi güldürür. "Ayrı zaman geçirmek iyidir," der.

"Doğru." Baker gülüyor. "Bu karının sözleri."

"Hepimiz, karına koşmak için saatleri saydığını biliyoruz," diye ekliyor Foster.

Knox omuz silkiyor. "Bunu inkar etmiyorum. Ve birbirimiz olmadan da bir şeyler yapmamızın önemli olduğunu kabul ediyorum. Bu, onu düşünmediğim veya eve gidip yanına yatana kadar saatleri saymadığım anlamına gelmez, ama sizi özledim pislikler, o yüzden buradayım."

"Geçen hafta Bahamalar'da birlikteydik," diye hatırlatıyorum

Knox sırtıttı. "İnan bana, hatırlıyorum."

"Dur." Foster ellerini havaya kaldırır. "Eğer onu Corie hakkında konuşmaya başlarsak, bu bir aşk şölenine dönüşür ve biz poker oynayan erkeksi erkekleriz." Göğsünü şişirir ve Baker ona bir simit atar.

"Poker mi oynuyoruz, ne yapıyoruz?" diye sorar Knox.

"Dağıt bize." Reid masaya parmaklarını vurur. Foster kartları dağıtırken kapı çalınır.

"Kim olabilir acaba?" Baker kartlarına bakar ve başını sallar. "Ben pas geçiyorum." Kartları masaya geri atar ve kapıyı açmak için ayağa kalkar.

Oyun Baker olmadan devam ediyor. Elim berbat ama blöf yapmaya çalışıyorum ve sonunda Knox potu kazanınca bu blöf bana pahalıya mal oluyor. Baker odaya geri döndüğünde Knox kazandıklarını topluyor ve bu da hepimizin dönüp ona bakmasına neden oluyor.

O, masadan ayrılan adamla aynı kişi değil. Hayır. Bu Baker, hayalet gibi bembeyaz ve gözlerinde korku var. Anında hepimiz alarma geçiyoruz.

"Ne oldu?" diye soruyorum, ayağa kalkarak. En iyi arkadaşlarımdan birinin yanında olmaya hazırım.

Baker hareketsiz duruyor. Konuşmuyor ve gözleri duvara bakarken odaklanmadığından eminim.

"Baker?" Knox ayağa kalkar ve ona doğru yürür. Hâlâ tepki yok.

Koridorun sonundaki kapı açılır ve hepimiz dik otururuz. Kapıda duran kişi hâlâ buradadır. Bu noktada hepimiz ayağa kalkmış ve hazırız... Neye hazır olduğumuzu bilmiyoruz. Savaşa mı? Arkadaşımızı teselli etmeye mi? Bilmiyoruz, ama her ne olursa olsun, onun için buradayız.

Knox, Reid, Foster ve ben, kollarımızı göğsümüzde kavuşturarak arkadaşımıza dönük bir sıra halinde duruyoruz. Yeni gelen kişinin kendini tanıtmasını bekliyoruz ve bu çok uzun sürmüyor. Köşeyi dönüyor, sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve onu hemen tanıyorum.

Natasha Gillman.

Gözlerim onu tarıyor, Baker'ın bu kadar donup kalmasına neden olan şeyin ne olduğunu arıyor ve o anda görüyorum.

O hamile.

Gözlerim büyüdü ve şoktan ağzım açık kaldı. Adamlardan biri öksürdü, ama hangisi olduğunu söyleyemem çünkü onun çok hamile karnına bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Merhaba," diyor Natasha. Elini karnına koymuş duruyor, saçları ve makyajı sanki podyumda yürümeye hazırmış gibi mükemmel.

gibi. Gülümsemiyor ve alt dudağını ısırması, gergin olduğunu ama bunu göstermeye çalışmadığını gösteriyor.

Trans halimden çıkıp dikkatimi ona veriyorum. El sallıyor ama ben karşılık vermiyorum. Kafamda bunu anlamaya çalışıyorum ama yapbozun parçaları ve Baker'ın tepkisi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Bu onun bebeği.

Kız kardeşimle olan görüşmemizi hatırlıyorum; Natasha ile bir hayır etkinliğine gönüllü olarak katılacak birine ihtiyacı vardı ve Baker hemen yardım teklifinde bulundu. Natasha güzel bir süper model olduğu için değil, alternatifin küçük yaşlı Bayan Margaret'in pençelerini onun kışına geçirmeyi sevdiği huzurevi olmasıydı. O, iki kötülükten daha az kötüsünü seçtiğini düşünüyordu.

Görünüşe göre, o gece onun söylediğinden daha iyi geçmiş. "Baker," diyor Foster. "Neler oluyor?"

"Bence hepiniz gidin, Baker ve ben konuşalım," diyor Natasha karnını okşayarak.

"Hayır," Knox sesini yükseltir. "O bize gitmemizi söyleyene kadar buradan ayrılmıyoruz."

"Sinclair, dostum, bize neye ihtiyacın olduğunu söylemelisin. Ne yapabiliriz?" diye soruyorum.

"Gitmemizi mi istiyorsun?" diye sorar Reid.

Soru üstüne soru soruyoruz, ama o hala solgun yüzü ve kaybolmuş gözleriyle orada duruyor, cevap vermiyor. Natasha elini koluna koyana kadar, onun dokunuşundan çekinip gözleri tekrar odaklanmıyor.

"Yapma." Sesi sert ve tehditkar tonunu gizleyemiyor.

"Konuşmalıyız," diyor, saçlarını omzunun üzerinden atarak.

Baker kollarını göğsünde kavuşturarak kendini toparlamaya çalışıyor gibi görünüyor. "O zaman konuş."

Natasha, oluşturduğumuz duvarı gözleriyle tarar. "Yalnız."

"Bu adamlar benim ailem. Konuştuğumuz her şeyi onlara da anlatacağım. Tekrarlamak zorunda kalmamak için bana zaman kazandır."

"Her neyse." Dönüp, sanırım oturma odasına doğru yöneliyor.

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyor Knox.

"Gitme." Bu sefer sesinde titreme var. "Hadi. Şu işi bitirelim." Oturma odasına doğru başını sallar ve uzaklaşır.

"Sanırım onu takip edeceğiz," diyor Foster. Dört kişilik bir sıra halinde bizi yemek odasından dışarı çıkarıyor. Kan bağı olmayan, ama kendi seçimleriyle kardeş olan dört adam, içimizden birinin savaşına gidiyor.

Natasha'yı ikili koltukta otururken buluruz. Baker kanepenin ortasında oturur. Knox ve ben onun iki yanına geçeriz, Reid ve Foster ise diğer koltuklara oturur.

"Konuşmak istemiştin. Konuşmaya başla."

Natasha gözlerini devirir. "O gece birlikte yattık."

"Biliyorum," der Baker.

"Çok fazla içmiştik."

"Bunun da farkındayım. Aksi takdirde, bu olmazdı."

Ah. Yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum, ama lanet olsun, Baker Sinclair'in bu kadar sert konuştuğunu hiç duymamıştım, özellikle de bir kadına karşı.

"Sanırım sana kuşlar ve arılar hakkında açıklama yapmama gerek yok, değil mi?" Natasha alaycı bir tonla söyler.

"O bebeğin benim olduğunu nereden bileceğim?"

Yine gözlerini devirdi. "Levi ve ben o geceden bir ay önce ayrılmıştık. Zaman çizelgesi uyuyor."

"Babalık testi istiyorum. Birlikte yattığımızı biliyorum, ama taşıdığın bebeğin benim olduğundan emin olmak için somut kanıtlara ihtiyacım var. Her zaman korunurum. Sarhoş olsam da olmasam da."

Baker Sinclair iyi bir adamdır. Üniversitede ve gençlik yıllarımızda hepimiz ilgiyi içimize çektik, ama beşimizin de kime yatacağımızı seçici davrandığımızı yüzde yüz kesin olarak söyleyebilirim. Kulağa pislikçe geldiğini biliyorum, ama gerçek bu.

Knox ve benim iki yıl boyunca ortak koçumuz olan lise ve üniversite koçum da bunu vaaz ederdi. *Kadınlar bir yemek bileti görürler, seçici olun ve yatmadan önce mutlaka önlem alın.*

"Ben de doğum kontrol hapi kullanıyorum, ama hiçbir şey yüzde yüz etkili değildir."

"O gece," diyor Baker, sesi kısık. "Sürekli içki sipariş ediyordun, gevşemek için bir geceyi hak ettiğimizi söylüyordun. Başından beri planın bu muydu?"

planın mıydı? Hamile kalmak mı?"

"Ne?" Natasha nefesini tuttu. "Hayır. Biraz rahatlamak istedim. Levi ve ben ayrılmıştık."

"Bekle." Reid elini kaldırır. "İkinizin yeniden bir araya geldiğinizi yazan bir makale görmemiş miydim?"

Natasha daha dik oturur. "Öyleyiz." Başını sallar. "Senin parana ihtiyacım yok, Baker Sinclair. Ama hoşuna gitse de gitmese de, bu senin bebeğin. Levi bu bebeği kendi çocuğu gibi büyötmeyi teklif etti, ama ben doğru olanı yapmam gerektiğini biliyordum. Sana baba olacağını söylemeli ve kararı sana bırakmalıydım."

Oda örkütücü bir sessizliğe bürünür. Ne kadar zaman geçtiğini bilemiyorum, ama sonunda Baker sesini bulur. "O bebek benimse, onu ben büyüteceğim."

"*Bu* senin bebeğin, Baker Sinclair."

"Babalık testi için avukatımla iletişime geçeceksin. Sonuçları aldığımızda, ona göre hareket edeceğiz."

"Levi'yi terk etmeyeceğim. Biz birbirimizi seviyoruz. Bu sefer ayrılmayacağız." Kollarını göğsünde kavuşturur. Bu savunmacı bir harekettir, ama buna gerek yoktur. Baker ona asla zarar vermez ve onunla daha fazlasını istemediğinden eminim.

"Seni istemiyorum," diyor Baker soğuk bir sesle. "Ama eğer o benim bebeğimse, bir çözüm buluruz."

Natasha ayağa kalkar. "Peki. Numaram sende var." Arkasını dönüp kapıdan çıkar.

Baker kafasındaki beyzbol şapkasını çıkarır ve odanın diğer ucuna fırlatır. "*Siktir!*" diye bağırır. Dirseklerini dizlerine dayar ve yüzünü ellerine gömer.

Bu çok ağır bir durum, ama çocuklar birer nimettir. Elbette, onun hayal ettiğı gibi olmayabilir, ama eğer bir şey öğrendiysem, o da hayatın sana ne getirirse getirsin, her zaman bir çözümü olduğı.

Sessiz kalırız, Baker'ın düşüncelerini toparlamasına izin veririz. Zaman geçer, kimse kıpırdamaz. Sonunda Baker başını kaldırır ve gözlerinde yaşlar vardır.

"Ya bu bebek benimse?" diye sorar.

Knox, elini Baker'ın omzuna koyar. "O zaman baba olacaksın. Hem de harika bir baba. Bu da bizim

amca olacağız" der. "Corie çok sevinecek, çünkü bu adam onu ne zaman teyze yapacak kim bilir" diye şaka yapar.

Cevap vermeye başlıyorum, ama Baker gülüyor ve ben de konuyu kapatıyorum. Knox haklı. Hayatımda bir kadın yok. Ama Baker'ın da yok ve bakın onun durumu ne. Bir kadının samimi arkadaşlığının tadını çıkarmayalı aylar oldu, ama dürüst olmak gerekirse, Baker'ın başına gelenler hepimizin başına gelebilir. En son ne zaman olduğunu düşünmeye çalışıyorum ama hatırlayamıyorum. Aklıma gelen tek kadın Rowan. Son zamanlarda onunla çok zaman geçiriyorum, ya da o bizimle çok zaman geçiriyor. Her halükarda, aklıma gelen tek kişi o.

"Böyle olmamalıydı," diye fısıldar Baker.

"Bebeğin senin olup olmadığını kesin olarak bilmiyoruz," diye hatırlatır Foster

"Zaman çizelgesi ortada," diye karşılık verir Baker.

"Avukatını ara. Test randevusu al, sonra bir yolunu buluruz."

"

"Ben yılın yarısını yollarda geçiren profesyonel bir sporcuyum. Bir bebeği nasıl büyüteceğim?"

"Yardım et," diyor Knox.

"Bunu yapabilirsin dostum," diyor Reid.

"Eğer o senin çocuğunsa, bunu yapabilirsin," diye Foster da aynı fikirde.

"Baba Sinclair," diye alay ediyorum ve o bana dönüp bakıyor. Ne beklediğimi bilmiyorum ama dudaklarının seğirmesi değil.

"Kızlar bekar babaları sever."

"Siktir git," diye homurdanır

Baker. "Hayır, doğru," diye araya girer Reid.

"Bebek benimse, hayatımda bir kadın için zamanım olmayacak. Bebek bakmayı kendi başıma öğreneceğim."

"Natasha yanında olacak."

"Biz birlikte değiliz ve asla birlikte olmayacağız. Ama çocuğumun hayatında olacağım. Bu da, bebek doğduğunda tek başıma olacağım anlamına geliyor."

"Bir dadı tutarsın ve zamanla öğrenirsin," diyor Foster.

"Biz varız," diye ekliyor Knox. "Karım Sloane, hatta Rowan bile. Hepimiz senin yanındayız dostum. Eğer bu senin çocuğunsa, bir çözüm buluruz."

Yüzünde bir ifade belirir. "Bence babamı aramalısın." "Ne?"

Baker kaşlarını çatıyor.

"Babam da benimle benzer bir durumdaydı." Knox hikayeyi anlatmaya devam eder ve sonunda hepimiz ağızımız açık kalırız. "Evet, bence onu aramalısın. Bir bebeğe nasıl bakılacağını bilmeden babalığa atılmanın nasıl bir şey olduğunu herkesten iyi bilir."

Ben hikayeyi zaten biliyordum, çocuklar da bazı parçalarını biliyorlardı, ama tekrar dinleyince Ridge ve Kendall için her şeyin nasıl sonuçlandığını görünce hayranlık duymamak elde değil.

"Teşekkürler dostum," diyor Baker, Knox'a.

"Beklenmedik ve hayat değiştiren bir olay, ama bu kötü olduğu anlamına gelmez. Belki de eve gidip Corie'yi hamile bırakmalıyım, böylece çocuklarımızı birlikte büyütebiliriz."

"O benim kardeşim!" diye bağıryorum ve kulaklarımı kapatıyorum. Bunu can sıkmak ve ortamı hafifletmek için yapıyorum.

"Karım," diye karşılık veriyor Knox. "Amca olmak istemiyor musun?"

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "İki, birden iyidir. Birbirlerini eğlendirebilirler. Haklı olabilirsin, Beckett. Bebek Sinclair'in bir arkadaşına ihtiyacı var." Evet, amca olmak istiyorum. Havalı amca olacağım, çocuğu şımartacağım. Sabırsızlanıyorum.

Anne babamızı kaybettikten sonra sadece Corie ve ben kaldık. Küçük ailemize yeni bir üye katma fikri, hayatımın aşkını bulup bu eğlenceye katılmak istememi sağlıyor. Aile, senin onu nasıl şekillendirdiğinle olur. Bu odada benimle birlikte olan bu dört adam, iyi günde kötü günde benim ailemdir ve bu yüzden, test sonuçları ne olursa olsun, Baker'ın iyi olacağını biliyorum. Bunu sağlayacağız.

Dördüncü Bölüm

Rowan

"Bir dakika, bebek onun mu?" diye Corie'ye soruyorum. O, süper model Natasha Gillman'ın Baker'ın kapısına gelip, Corie'nin ayarladığı randevudan hamile kaldığını söylediğini anlatmayı yeni bitirmişti. Bugün bütün gün Corie ve Knox'un yeni evinde kutuları açtık. Erkekler birkaç saat önce bir yük daha almak için çıktılar ve o zamandan beri üçümüz dedikodu yapıyoruz.

"Evet." Corie başını sallıyor. "Baker dün DNA testinin sonucunu aldı. Baba o. Randevuyu ayarladığım için kendimi sorumlu hissediyorum," diyor ciddi bir şekilde.

"Bu senin suçun değil," diyor Sloane. "O adam onunla yatmayı seçti. Düzenlediğin randevunun böyle sonuçlanacağını asla tahmin edemezdin."

"O haklı. Bu hiçbir şekilde senin hatan değil," diyorum ona.

"İçten içe bunu biliyorum, ama..." Omuzlarını silkiyor. "Çocuklar geri döndüğünde bundan bahsetmeyin," diyor bize. "Baker'ın Rampage PR ile birlikte olası sorunları çözmek için çalıştığını biliyorum."

"Neden bu kadar geç kalıyorlar ki?" diye soruyor Sloane.

"Beşinin bir araya geldiğinde nasıl olduklarını bilirsin. Kardeşim Knox'u taşıma kamyonuyla bir drive-thru'ya uğramaya ikna etmiş olsa hiç şaşırmam."

Sloane ve ben gülüyoruz. Landry Reynolds hakkında öğrendiğim bir şey var. Adam yemek yemeyi seviyor.

"Buranın senin yeni evin olduğuna inanamıyorum." Sloane, az önce paketlerini açtığımız devasa mutfığa bakıyor.

"Sen de ben de öyle. Knox'a şimdilik apartman dairesi yeterli olduğunu söyledim. Gelecekte çocuklarımız için bir bahçe ve kendi havuzumuz olmasını istediğimizi biliyorduk. Sonra bu ev piyasaya çıktı ve kardeşimle aynı mahallede, iyi bir okul bölgesinde, büyük bir bahçesi, havuzu ve sonsuza kadar yaşamak istediğimiz evde olmasını istediğimiz her şeye sahip olduğu için, bu fırsatı kaçıramazdık."

"Çok güzel."

"Teşekkürler, hanımlar. Benim hakkımda, yeni evim, yeni kocam, işlerimiz ve Baker'ın hayatındaki dramlar hakkında konuştuk. Peki ya siz ikiniz? Flört etme ihtimaliniz var mı?" diye sorar Corie.

"Hayır," diyor Sloane, *p* harfini patlatarak. "Ben de aramıyorum. Flört etmek yorucu ve sanki tüm iyi erkekler ya kapılmış ya da saklanıyor gibi geliyor." Gülüyor. "Peki ya sen, Rowan? Biriyle görüşüyor musun?"

"Hayır. Kimseyle görüşmüyorum ve aramıyorum da." İkisi de daha fazla bilgiye ihtiyaçları varmış gibi bana bakıyorlar. "Eski sevgilim bana çok kötü davrandı. Bir daha hayatımı kontrol edecek kadar yakınlaşmasına izin vermek için acele etmediğimi söyleyeyim." Ağzımı sıkıca kapatıyorum çünkü zaten söylemek istediğimden fazlasını söyledim. Hayatımın o kısmını geçmişe, zihnimin en karanlık köşesine itmişim ve bir daha geri dönmek istemiyorum.

"İçimden bir ses, burada bir hikaye olduğunu söylüyor," diyor Corie, bana meraklı bir bakış atarak.

"Evet, öyle de denebilir," diyorum ona, keşke çenemi kapalı tutsaydım diye düşünerek. Uzun zamandır sadece bana ait arkadaşlarım yoktu ve o anın heyecanına kapıldım.

"Bana söylemek zorunda değilsin. Bize söylemek zorunda değilsin..." Corie göğsünü, sonra Sloane'ı işaret ediyor. "...ama şunu bil ki, eğer bunun hakkında konuşmak istersen, ben buradayım."

"*Biz* buradayız," diyor Sloane.

"Biz senin dostunuz ve neye ihtiyacın olursa olsun senin için buradayız. Arkadaşlığımız çok uzun sürmediğini biliyorum, ama sana söz veriyorum, sırlarını saklayabiliriz. Sırları içinde saklamak iyi bir şey değil, bunu bizzat deneyimledim. Bildiğin gibi, kısa bir süre önce kocamla gizli bir ilişki yaşadım ve her şeyi

içinde tutmak çok zordu. Sloane olmasaydı ne yapardım bilmiyorum," diyor Corie.

"Teşekkürler, ama bu benim geçmişimin bir parçası. O benim geçmişim, ait olduğu yerde ve unutulabilir. Zihnimin derinliklerinde bir kutuya sıkıştırılmış, bir daha asla açılmayacak. Ben iyiyim. Bunu atlattım, ama o benim güvenimi ve inancımı mahvetti ve sonucun ne olabileceğini bildiğim için başka birine güvenip inanmaya hazır mıyım, bilmiyorum."

"Bütün erkekler öyle değildir. İyi ve onurlu bir erkeğin sevgisini tanıdığım için bunu kesin olarak söyleyebilirim. Kardeşim ve onların arkadaşları etrafımda, onlar iyi insanlar. Dışarıda iyi erkekler var. Bir kötü elma herkesin keyfini kaçırmaması çok kötü," diyor Corie. Ses tonundan, benim eski sevgilim gibi erkeklerin varlığından dehşete düştüğünü anlayabiliyorum. Tek kişi o değil.

"Teşekkürler, gerçekten. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, ama eğer fikrim değişirse, sana mutlaka haber veririm. Yani, burada konuşacak bir şey yok." Konuşmanın başka bir konuya geçmesini umarak gergin bir şekilde gülüyorum. Ne söyleyeceğimi düşünürken, arkamda derin bir ses duyuyorum.

"Ne hakkında konuşmuyoruz?" diye sorar Landry, odaya girerken. Ona dönüp ağzım açık kalır. Elbette o konuşmayı duymamıştır, değil mi?

"Senin güzel kafanı bu konuda yorma," diyor Sloane ona, sonra dönüp bana göz kırpmıyor.

Landry gözlerini kısar. "Anlıyorum. Siz bayanlar sırlarınızı bana açmak istemiyorsunuz. Kız konuşmalarınızı yapın. Sorun değil. Ben ve erkekler de sizin dahil olmadığınız kendi sırlarımız var, o kadar." Kollarını göğsünde kavuşturur.

Dudaklarını büzüyor ve bu çok sevimli. Landry Reynolds'ın sevimli olmayan bir yönünü henüz görmedim ve bu, herhangi bir erkek hakkında söylemem çok nadir bir şey.

"Kız kardeşinle evlendiğimin farkındasın, değil mi? Ve karımdan sır saklamam," diyor Knox, Landry'ye.

"Ne?" Landry şaşkınlıkla nefesini tutar. "Erkekler arası kurallar."

"Eş kodu," diye gülerek karşılık verir Knox.

"Beckett." Landry hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallar. "Öyle bir şey yok ki. Karı kodu. Karı kodu diye bir şey yok."

"Evlendiğinde anlarsın."

"Neyi anlayacağım? Karının seni elinde tuttuğunu mu?" Foster gülerek sorar.

Knox omuz silkiyor. "Eğer bu bu bunu bunu gerek başvurmak bunu anlamak anlamak için, o zaman tabii. Öyle yapabiliriz."

"Açıkla," diyorum sessizce. Hemen elimi ağzıma kapatıyorum çünkü bu benim işim değil.

"Ağzımdan lafları aldı," diyor Sloane çabucak. Gözleri benimkilere bakıyor ve bana hafifçe başını sallıyor. Beni destekliyor ve bu, soğuk bir kış gecesinde sıcak bir kucaklama gibi geliyor.

Onlar benim arkadaşlarım. Kiminle çıktığım için benimle konuşan insanlar değil. Onlar benim. Ne kadar küçük olursa olsun, beni destekliyorlar. Corie ve Sloane, arkadaşlıklarının benim için ne kadar değerli olduğunu asla bilemeyecekler.

Knox, Corie'ye bakar ve bunu kendi gözlerimle görmeseydim, inanmazdım, ama gözlerinde parıldayan sevgiyi görebiliyorum. "Sır tutamıyorum değil. Tutmak istemiyorum. Corie ile evlendim çünkü hayatımı onunla paylaşmak istiyorum. Gerçekten kendime saklamam gereken bir sır varsa, saklarım. Ancak bundan hoşlanmayacağım."

"Oğullarının sırlarını saklayabilirsin," diyor Corie ona. Ona sanki ayı asmış gibi gülümsüyor ve gözlerinde, onun gerçekten bunu yaptığını ya da en azından onun için bunu denediğini düşünüyorum.

"Öyle yapıyorum ve yapmaya da devam edeceğim, ama seninle paylaşmama izin verilen bir şeyse, paylaşacağım. Dürüst olmak gerekirse, paylaşmamam gerekse bile paylaşabilirim. Sen benim için çok önemlisin, Corie Beckett, ve bu bir şey ifade ediyor."

Gözlerimin arkası yanıyor ve duygularımı geri yutuyorum. Duygularını bu kadar açıkça ve utanmadan gösteren bir erkekle hiç tanışmamıştım. Corie gerçekten iyi biriyle evlenmiş. Knox bana bakıyor ve ben ona gülümsüyorum, sormamam gereken soruyu cevapladığı için ona teşekkür etmek için.

"Peki. Bununla nasıl rekabet edebiliriz?" diyor Landry. "Ayrıca, seni hayran hayran bakan benim küçük kardeşim. Bununla nasıl rekabet edebilirim?"

"Ben buradayım, Pringle gibi bekâırım." Reid göğsünü işaret eder. "Bu, bir kişiye çok fazla güç vermek demek." Birinin kendisine bu kadar yaklaşmasına izin vermeyi hayal bile edemiyormuş gibi başını sallar.

Ona anladığımı ve haklı olduğunu söylemek dilimin ucunda. O uzak durmalı, ama Knox ve Corie'ye ve onların kucaklaşmasına baktığımda, kelimeleri bulmak zor geliyor. Onları birlikte görmek, şimdiye kadar bildiğim her şeyin tam tersi ve bu beni büyülemiyor değil. Sanırım sağlıklı bir ilişki böyle bir şey.

"Evet, bir süre bekar kalacağım," diye ekliyor Baker. "Başka biri için daha fazlası olmayı düşünmeden önce, nasıl baba olunacağını öğrenmem gerekiyor."

"Biz senin yanındayız," diyor Corie. "Bu konuda yalnız değilsin, Baker."

"Yılın yarısından fazlasını evden uzak geçiren bekar bir baba olacağım."

"Sana yardım edeceğiz," diyor Sloane. "Corie ve ben çocuklara bakabiliriz." "Ben de yardım edebilirim," diyorum. "CPR sertifikam var ve her şeyi yapabilirim." Gülümsüyorum, bu onun korkularını biraz olsun hafifletir umuduyla.

"Ben de." Sloane elini kaldırır. "İşin gereği bu." "Ben de varım," der Corie.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz," Baker boğazı düğümlenerek söyler.

"Ben yapmak istiyorum. Senin için bunu kolaylaştırmak için elimizden ne gelirse yapacağız," diyor Corie.

"Biz de," diyor Foster. "Neye ihtiyacın olursa, kardeşim, biliyorsun."

"Teşekkürler." Baker başını sallar.

"Son kutuları da kamyonu yükledik," Knox, konuyu değiştirerek Corie'ye söyler. "Hoş geldin, Corie kızım." Eğilip onu öper ve ben başka yere bakmak için başımı çeviririm.

Landry'nin beni izlediğini fark ediyorum. Kız kardeşininkine benzeyen yeşil gözlerini deviriyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bu kamyonu boşaltıp bir şeyler yiyelim. Açlıktan ölüyorum," diyor Reid, düz karnını ovuşturarak.

"Yemek. Yemek yemem lazım," diyor Landry.

"Pizza sipariş edeceğim," diyor Corie. "Mutfaktaki her şey açılmış olduğu için yemek yapacaktım, ama markete gitmem gerekiyor"

ve açıkçası, hiç enerjim yok." "Pizza olur,"
diyor Foster.

"Ekmek çubukları, bebek Reynolds. Bütün ekmek çubukları,"
diyor Reid. "Bayan Beckett," diyor Knox onu düzelterek.

"Benim için o her zaman bebek Reynolds olacak," diyor Reid, Knox'a.

Knox kendi kendine bir şeyler mırıldanır ve herkes güler. Ben de gülümserim. Aralarındaki dinamik çok hoşuma gidiyor. Onlarla ne kadar çok zaman geçirirsem, kişiliklerini o kadar iyi tanıyorum ve birbirlerini destekledikleri çok açık. Ne olursa olsun. Bu çok iyi bir özellik. Benim pek aşına olmadığım bir özellik ama yine de değerini anlayabiliyorum.

Çocuklar kamyonu boşaltmak için dışarı çıkarlar ve kim en çok kutu taşıyabileceklerini tartışırlar. Sloane ve ben kutuları açmayı bitirirken, Corie pizza siparişi verir. Onun çok fazla yemek sipariş ettiğini duyunca gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Hepsi yenir." Sloane gülüyor. "Bu çocuklar hepsini yiyebilir. Özellikle antrenman yaptıkları sezon boyunca."

"Hepsi çok formda."

"Değil mi? Ben birkaç dilimden fazlasını yediğimde bile kalçalarım genişliyor." Sloane gülüyor. "Knox genellikle kötü beslenmez, ama Corie ona kötü örnek oluyor."

"Hayır, yok," diyor Corie ve telefonu kapatıyor. Sloane ona anlamlı bir bakış atıyor ve Corie gülümsüyor. "Tamam, belki biraz var, ama o bir makine gibi, sürekli ızgara tavuk ve yeşil fasulye yiyor. Profesyonel bir sporcu olduğunu ve formda kalması gerektiğini anlıyorum, ama lanet olsun, biraz pizza kimseye zarar vermez."

"Doğru, doğru!" diyor Landry, oturma odasının zeminine iki kutu koyarken. Ev açık planlı olduğu için, bizim önceki konuşmamızı duyması hiç de şaşırtıcı değil. Ancak, çevreme daha fazla dikkat etmeliydim. Onların geldiğini duymalıyım. Gardımı düşürdüm. Küçük bir şeydi, ama daha önce böyle olmayan durumlar da yaşadım. Bu öğrenmesi zor bir ders, bu yüzden bu kadar çabuk rahatladığım için kendime şaşıyorum.

"Konuşmalarımızı dinlemeyi kes!" diye bağılıyor Corie.

"Seni seviyorum, küçük kardeşim." Landry, dışarıya bir yük daha taşımak için çıkmadan önce cevap veriyor.

"Sırada ne var?" diye sorar Sloane.

"Geriye kalanların çoğu kıyafetlerimiz. Yeni mobilya alacağız, ama yeni yatak odası takımı dün teslim edildi. Gelin, size göstereyim." Koridorda onu takip etmemiz için başını sallar.

"Vay canına. Burası muhteşem," yatak odasına girerken söylüyorum.

"Teşekkürler. Burası ev sahibinin dinlenme odası. En azından emlakçı ana yatak odası olarak böyle adlandırdı. Üst katta dört yatak odası ve bir çatı katı oturma alanı daha var."

"Bu yatağı çok sevdim," diyor Sloane. "Çok büyük."

"Bu bir California king," diye açıklıyor Corie. "Ve banyoya bakın." Bizi banyoya götürüyor ve o kadar geniş ki, içinde beyzbol oynayabileceğiniz devasa bir duşakabin gösteriyor. Nickelback kışkırdı. Onun ve onun lavaboları ve birden fazla kişi için yapılmış devasa bir pençeli küvet var. Bu rüya gibi bir banyo.

"Vay canına," diyor Sloane. "Kocana ne kadar bağlısın? Onu kapı dışarı edip burayı kızların sığınağı ilan edelim mi?" diyor Sloane gülererek.

"Oldukça bağılıyım," diye alay eder Corie. "Ama ne zaman bir spa gününe ihtiyacın olursa, onu kardeşimin evine göndeririz ve bunu gerçekleştirebiliriz."

Sloane Corie'yi işaret eder. "Sözünü tutmanı bekleyeceğim." Corie güler, ama Sloane'in şaka yapmadığını hissediyorum.

"Çok güzel bir evin var, Corie. Senin adına çok mutluyum," diyorum yeni arkadaşşıma. Onun ve Knox'un birlikte olmak için neler yaşadıklarını biliyorum. Bu onların sonsuza dek mutlu olacakları bir hayat ve bunu hak ettiler.

"Teşekkürler. Birkaç çocuk ve onun ailesi, bizim ailemiz," diyor kızarak, "ziyaret etmeye geldiklerinde kalabilecekleri bir yer istiyoruz. Bodrumda büyük bir dinlenme alanı ve iki yatak odası daha var, dinlenme odası jakuzili bir terasa açılıyor."

"Konuşmaya devam et, yoksa buradan hiç ayrılmayacağım," diye şaka yapıyor Sloane.

"Odalarından istediğini seçebilirsin," diyor Corie. "Sadece şu anda sadece birinde yatak olduğunu bil, en azından çocuklar onları monte edene kadar. Birkaçını mobilyasız bırakacağız, ama daireden yedek yatak odası mobilyaları var. Yatak odası mobilyalarımı Landry'nin evinde bıraktım."

"O büyük evde tek başına yaşarken çok yalnızlık çekiyordur," diyor Sloane.

Partinin neşeli ruhu Landry Reynolds'ın yalnız olduğunu düşününce içim burkuluyor. Bu durum hoşuma gitmiyor ama bu duyguyu görmezden geliyorum. Bunun nedeni yalnızlığı iyi anlamam ve kimsenin yalnız kalmasını istememem olduğunu biliyorum. Ben de etrafım insanlarla çevrili olmasına rağmen kendimi çok yalnız hisseden bir kızdım.

"Öyle. Bu konuda kendimi kötü hissediyorum, ama hayat devam ediyor, değil mi? Keşke o da kendine birini bulsa, o zaman onun için bu kadar endişelenmezdim."

"Onu biriyle tanıştırmalıyız," diyor Sloane.

"Yuva kurmaya hazır birini tanısaydım, evlenirdim." "Bana bakma," diyor Sloane, Corie'ye. "Onun osuruklarını ve ayaklarını koklayarak büyüdüm, ben iyiyim." osuruk ve ayak kokusuyla büyüdüm, bu kadar yeter."

Corie ve ben kahkahalara boğulduk. "Dur," diyor Corie, karnını tutarak.

"Peki ya sen, Rowan?" diye sorar Sloane. "O iyi biridir," diye cevaplar.

"Bir ilişki aramıyorum, hiç arayacağımı da sanmıyorum, ama eminim birlikte kafa kafaya verip birini bulabiliriz."

"Bilmiyorum," diye Corie geri adım atmaya başlar. "Baker'ın içinde bulunduğu duruma bir bak. Belki de her şeyin doğal akışına bırakmak daha iyi olur."

"Bu konuyu gündemde tutalım, ama aktif olarak aramayalım," diye önerir Sloane. "Onun bir kadın için diz çökmesini çok isterim. Landry Reynolds'ın aşık olması zor olacak, bunu biliyorsun."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye soruyorum.

"O böyle biridir," diyor Corie. "Kardeşim bir şeye karar verdiyse, onu yapar. Kendini işine adar ve güvenilir. Tabii, takımın belirlediği diyeti bozar, ama hayatının diğer tüm yönlerinde Landry son derece sadıktır. Annemizi kaybettiğimizde sorumluluk aldı ve bana baktı."

"Hâlâ ona bakmak istiyor. Dürüstçe söyleyebilirim ki, Knox dışında başka birine aşık olsaydın, bu haberi o kadar kolay kabullenmezdi," diyor Sloane.

"Yine de onun için zordu, ama birbirimizi sevdiğimizi görmemek imkansız. Bunu kabul edebilirim ve Knox harika bir adam. Landry'nin bu konuda itirazı yoktu."

"Katılıyorum. Ve aşık olduğunda, kendini tamamen verecektir. O böyle biridir. Ben, bunun gerçekleşmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

"Evet." Corie gülümser. "Onun mutlu bir aşk yaşamasını çok isterim. Knox ile yaşadığım gibi bir ilişki bulmasını istiyorum. O benim tek ailem. Evlenmeden önce de tek ailemdi ve onun da kendine ait bir şeyi olmasını istiyorum, anlıyor musun?"

Sloane ve ben başımızı sallıyoruz. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Ailem ya da yakın arkadaşlarım yok, ama bu durum değişmeye başladı. Bu iki bayan beni hayatlarına aldılar ve beni olduğum gibi kabul ettiler. Beni, sadece Rowan'ı. Onlar, arkadaşlıklarının beni hiç bilmediğim şekillerde iyileştirdiğini anlamıyorlar.

Beşinci Bölüm

Landry

"Golfu kariyer olarak seçmemiş olman iyi olmuş," diye Foster'ı takılıyorum. Az önce on sekiz delikli bir golf turunu bitirdik ve o sonuncu oldu. Hiçbirimiz yıldız golfçüler değiliz, ama sonuncu olan günün şakalarının hedefi oluyor. Biz böyleyiz işte.

"Keşke sahada benim kadar çevik olsaydın," diye espri yapıyor Foster. "Yani, ben baş blokörüm," diyor Baker ona.

"Yine başlıyoruz," diyor Reid gülerek. "Running back ile halfback arasındaki eski tartışma. İkisi de aynı pozisyon," diyor Reid.

"Hayır, değiller," diye Baker ve Foster aynı anda cevap veriyor.

"Beyler, beyler, beyler." Knox ellerini havaya kaldırır. "Elbette, lig artık bu iki pozisyon arasında pek bir ayırım yapmıyor, ama sahadaki oyuncular olarak bizler her rolün farkını biliyoruz. Anlıyoruz. Tüm koşucular yarı saha oyuncusu değildir, ama tüm yarı saha oyuncuları koşucudur."

"Kısacası, bu karmaşık bir konu," diyorum. "Baker'ın bebeğinin annesi meselesi gibi," diyorum alaycı bir şekilde. Baker, günün büyük bir kısmında Natasha ve onun uzun süredir bir dargın bir barışık erkek arkadaşıyla birlikte yaşarken bebeği birlikte yetiştirme planlarından şikayet etti.

"Siktir," diyor Baker. "O çok karmaşık bir kadın. Hayatım nasıl böyle oldu?"

"En azından seni bir ilişkiye hapsetmeye çalışmıyor," diyor Reid.

"Hangisi daha kötü bilmiyorum. Hamile kaldığım tek gecelik ilişkim ve onun şimdi tekrar bir araya geldiği uzun süredir birlikte olduğu erkek arkadaşının çocuğumu büyütmemeye yardım etmesi mi, yoksa beni sevgisiz bir ilişkiye hapsetmeye çalışması mı?"

"Herkes samimi. Önemli olan bu. Çocuğun için en iyisi bu," diyor Foster.

"Evet, dostum, biliyorum, ama lanet olsun, her gün beni arayıp bebek odası ve isimler hakkında ne düşündüğümü, randevularını hatırlayıp hatırlamadığımı soruyor. Beni sürece dahil etmeye çalıştığı için minnettarım, ama basit bir kısa mesaj, hatta uzun bir mesaj bile yeterli olurdu." Beyzbol şapkasını çıkarır ve parmaklarını saçlarının arasından geçirir.

"Daha kötüsü de olabilirdi Sinclair. Çocuğunun hayatının bir parçası olmak için mücadele ediyor olabilirdin," diyor Knox. "En azından çocuğunu görebileceğini ve dahil olabileceğini biliyorsun. Daha kötüsü de olabilirdi."

"Biliyorum." Baker iç çeker. "Sadece babalık yapmayı böyle beklemiyordum. O her konuda aşırı derecede nazik davranıyor, hatta erkek arkadaşı bile sakın, bu da kafamı allak bullak ediyor. Kız arkadaşın başka bir adamın çocuğuna hamile ve sen bununla hiç sorun yaşamıyorsun?"

"Bu kabul etmesi zor bir durum. Yani, hamile bir kadınla tanışsam ve birbirimizden hoşlansak, sırf bebek bekliyor diye ondan uzaklaşacağımı sanmıyorum. Bekar bir anne için de aynı şey geçerli. Ancak, onların ayrılıp sonra tekrar bir araya gelmeleri ve kadının hamile olması, daha önce hiç duymadığım bir durum olduğunu itiraf etmeliyim."

"Gerçek aşk olmalı," diyorum gülerek.

"Hadi. Hepimiz benim evime gidelim. Bilardo masası teslim edildi ve ben de bodrumdaki medya odasına projeksiyon ekranını kurdum. Kayıt yapmak için harika olacak."

"Demek evimi kopyaladın. Kahretsin Beckett, beni sevdiğini biliyordum ama bu iş çıkırından çıkıyor. Önce kız kardeşimle evlendin. Sonra benim mahallede bir ev satın aldın. Şimdi de evini benimkine benzetiyorsun? Kız kardeşim, kardeşine aşık olduğunu biliyor mu?" diye soruyorum, gülümsememi zorlukla tutarak.

"Siktir git." Knox gülerek omzumu itti. "Hadi ama. Karım ve arkadaşları hala alışverişte. Bir şeyler sipariş ederiz. Başka ne yapacaksın ki?"

"Yemek mi dedin? Ben varım." Sopalarımı alıp, arkadaşlarımla kahkahaları arkamda yankılanırken, hızlı adımlarla kamyonetime doğru yürümeye başladım.

arkamda.

* * *

"Kabul ediyorum, burası oldukça güzel," diyorum Knox'a. Bize medya odasını ve bodrumdaki dinlenme alanını göstermeyi yeni bitirmiş.

"Teşekkürler, Corie yardım etti," diyor, gülümseyerek.

Onu aşk delisi yapan benim küçük kardeşim olmasaydı, ona kızardım.

"Bana ne yedireceksin?" diye soruyorum.

"Kesinlikle yemek yiyebilirim," diyor Reid, tam da Knox'un telefonu çalarken.

"Merhaba bebeğim," diye cevaplar.

Parmağımı boğazıma sokarak öğürüyormuş gibi yapıyorum, o gözlerini devirirken Reid gülüyor. Baker, bebek annesi dramasına çok kapılmış durumda ve dürüst olalım, Foster en iyi günlerinde bile karamsar biridir.

"Ne almaya karar verirsiniz, fazladan eve getirir misiniz?"

"Bol bol getir, küçük kardeşim!" diye bağıriyorum.

"Açlıktan ölüyorum, bebek Reynolds!" diye bağırir Reid. "Corie Beckett," diye düzeltir Knox.

"Açlıktan ölüyorum, Bayan Beckett!" Reid bu sefer daha yüksek sesle düzeltir. Knox onaylayarak başını sallar, yüzünde bir gülümseme belirir. Oğlum, kız kardeşime tamamen aşık olmuş. Hâlâ garip geliyor ama içtenlikle onlar için mutluyum.

Knox, telefonun diğer ucundaki Corie'yi dinler ve gülümser. "Teşekkürler, Corie kızım. Seni seviyorum. Kendine dikkat et," der ve telefonu kapatır. "Karım eve geliyor. Akşam yemeğini alacaklar."

Arka cebime uzanıp cüzdanımı çıkarırım. "Ne kadar lazım?"

"Ne alacak bilmiyorum, ama önemli değil. Bu akşam akşam yemeği benden."

"Seni yanımızda tutmamızın bir nedeni olduğunu biliyordum," diye alay eder Baker.

"Sinclair baba, üniversiteye gönderecek bir çocuğun var. Para biriktirmeye başlama zamanı geldi," diye onu takılıyorum.

"Bunun için daha zamanım var," diyor Baker.

Durumuyla ilgili şaka yapabildiğini görmek beni mutlu ediyor. Hayat sana limon verirse, limonata yaparsın, değil mi? Elbette, tadı ekşi olabilir, ama zamanla onu tatlandırmayı öğrenirsin.

"Conner Johnson hakkında başka bir şey duydun mu?" diye soruyor Foster.

"Hayır. Ortada görünmüyor. Müşterilerin hala onunla anlaşma yapmasını anlayamıyorum."

"Biz duyduk," diyor Foster. Düşük sesle bir şeyler mırıldanıyor, ama ben duyamıyorum. Eminim kariyerini neredeyse mahveden adama olan nefretinden kaynaklanan bir şeydir.

"Evet," Knox da aynı fikirde. "Neredeyse ikimizin de kariyerini mahvedecekti."

Foster'ın yüzünde bir şey geçer, ama ben onu anlayamadan bakışı sabitlenir. Kesinlikle geçmişinde bahsetmediği bir şey var. Sorun değil. Hazır olduğunda bize anlatır. O, aramızda en sessiz olanı. En az çıkan da o. Aslında, bir kadınla flört ettiğini bile görmeyeli yıllar oldu. İyi dostum radarın altında uçuyor ve bir gün iniş yapıp bize neler olduğunu anlatmak zorunda kalacak.

Daha önce, Knox'un üniversiteden mezun olur olmaz yaptığı gibi, Conner Johnson ile sözleşme imzalamıştı. Conner, o pislik menajer, aynı zamanda kız kardeşimin eski erkek arkadaşıydı. Knox ve Corie arasında bazı sorunlara neden olmuştu, ama her şey olması gerektiği gibi yoluna girmişti. Neyse ki.

"Bir gün her şeyi mahvedecek," diyor Reid, tam da üst kattan gürültü geldiği sırada.

"Yemek geldi!" Merdivenlere doğru koşmaya başlıyorum ve arkamda erkeklerin olduğunu görmek için arkama bakmama gerek yok. Mutfağa vardığımızda Corie, Sloane ve Rowan'ı yiyecekleri kutulardan çıkarıyor bulduk. Kanat, patates kızartması, soğan halkaları ve bir yiğın salata kutusu gördüm. Bunların Knox için olduğuna eminim, ama kız kardeşimle evlendiğinden beri biraz gevşedi. Sezon dışında olduğu kadar diyetine ve egzersiz rutinine eskisi kadar sıkı bağlı değil. Hala yüksek vites geçiyor

en azından eskiden öyleydi. Sanırım birkaç ay sonra bunun da değişip değişmediğini göreceğiz.

"Teşekkürler Corie," diyor Knox, Corie'yi kollarına alıp öpüyor.

"İyy, yemek yemeye hazırlanıyorum. Bunları görmek istemiyorum," diyorum ve ellerimi gözlerimin üzerine koyuyorum.

"Sıkı ol," diyor Knox ve onu tekrar öpüyor. Kız kardeşim kıkırdıyor ve lanet olsun, onu bu kadar mutlu görmek çok hoşuma gidiyor. Onu bir okul kızı gibi kıkırdatabilecek kişinin en iyi arkadaşım olması da gerçekten hoşuma gidiyor, ama yine de onlara sataşacağım. Biz bir aileyiz. Bizim işimiz bu.

"Bana kanat ver, Roe," diyorum Rowan'a, boş kağıt tabağını ona uzatarak. Gülümsüyor ve tabağıma birkaç kanat koyuyor.

"İyi mi?" diye soruyor.

"Devam et," diyorum ona. "Sonuçta ben büyümekte olan bir erkeğim."

"Aslında demek istediği, yemek konusunda bir insan çöp öğreticüsü olduğu," diyor Corie ona.

"Ben de Corie'nin çok fazla yemek sipariş ettiğini düşünüyordum," diye cevaplar Rowan ve tabağıma birkaç kanat daha ekler.

"Teşekkürler, hanımefendi." Ona başımı sallayarak selam verdikten sonra sıraya girip, biraz soğan halkası ve patates kızartması ekledikten sonra buzdolabından bir şişe Gatorade alıp oturma odasındaki yere oturdum ve herkesin oturabilmesi için koltuklardan birine yaslandım.

Herkes bize katılmadan önce tabağımın yarısını bitirmişim. Rowan ve Sloane son ikisi. Sloane, Reid'in yaslandığı koltuğa oturur ve Rowan, benim yaslandığım koltuğa oturmakta tereddüt eder. Başımı sallarım ve o da utangaç bir gülümsemeyle koltuğa oturur.

Bir de baktım ki, yüzümün önünde bir peçete sallanıyor. "Buna ihtiyacın var gibi görünüyor," diyor Rowan.

"Teşekkürler." Ben de teşekkür etmek için bacağına yaslanıyorum, ama kolsuz gömleğimin çıplak omzuma değen cildinin sıcaklığı omurgamda bir ürperti yaratıyor. Soğan halkasını ısırırken donup kalıyorum ve bu hissin beni sarmasına izin veriyorum.

Bu yeni bir duygu.

Uzaklaşmam gerekirdi, ama içgüdülerim bunun bir hata olacağını söylüyordu, bu yüzden omzum bacağına yaslanmış halde yemeğimi bitirdim ve onun yumuşaklığına sarılmanın nasıl bir his olacağını düşünerek zihnimi meşgul ettim. Rowan çok güzeldi ve bu fanteziyi hayal etmek hiç de zor değildi. Penisim harekete geçmeye başladığında, tüm uygunsuz düşünceleri zihnimin arkasına ittim.

Yavru keçiler. Son zamanlarda sosyal medyada her yerdeler. Yavru keçiler ya da geçen sezonun istatistikleri hakkında düşünmem gerekiyor. Sonunda sorun ortadan kalkar ve tabağıımı bitirirken rahat bir nefes alırım.

"Ee, Corie, bugün kocanın tüm parasını harcadın mı, ne yaptın?" diye soruyorum kız kardeşime.

"Hayır, ama benimkinden biraz harcadım." "Neden harcamadın?" Knox ona soruyor.

Corie gözlerini devirir. "Benim kendi param var."

En iyi arkadaşımdan kayınbiraderime dönüşen adamın, tahmin ettiğim gibi surat asmasını izliyorum. "Sana bir kart verdim, bir sebebi vardı," diye mırıldanıyor.

Corie eğilip onu öper. "Bunun için seni seviyorum, ama kendi param varken senin paranı harcamama gerek yok."

"Bazı iyi fırsatlar bulduk," diyor Sloane. "Sınıfım için oyunlar buldum, tanesi beş dolar. Stok yapmam gerekti."

"Okul bunun parasını ödemiyor mu?" diye sorar Baker.

"Keşke ödeyebilseydi," diyor Sloane. "Her zaman bütçe kesintileri oluyor ve bize birbiri ardına bahaneler sunuluyor. Çoğu öğretmen, sınıfları için ihtiyaç duydukları malzemeleri kendi maaşlarından satın almak zorunda kalıyor."

"Bugün satın aldığın şeye ihtiyacın var mıydı?" diye sorar Baker.

"İhtiyacım mı? Hayır. İstedğim mi? Kesinlikle. Öğrenmenin eğlenceli olması gerektiğine inanıyorum. Ayrıca, müfredattan ara verip alternatif yaklaşımları keşfetmek için zaman ayırmak gerektiğine de inanıyorum. Oyunlar öğrencilerim için eğlenceli olacak ve aynı zamanda sosyal olmayı öğrenmelerine yardımcı olacak ve ne kadar uğraşırsak uğraşalım her zaman kazanan olamayacağımızı anlamalarını sağlayacak."

"Ne tür oyunlardan bahsediyoruz?" diye soruyorum ona.

"Hungry Hippos, Trouble, Sorry, Chutes and Ladders, Candy Land, Operation, bunlardan birkaçı. Fiyatları o kadar uygundu ki, almadan edemedim."

"Dur bir dakika. Ben Trouble'ın kralıyım," diyor Reid. "Onlar sende mi?"

Sloane gülüyor. "Evet, arabamda."

"Oyun gecesi!" Reid yumruğunu havaya kaldırır. "Hadi, oynamalıyız."

" katılıyorum Montgomery ile Montgomery ile Biz biz sorun Sorun var ve oynamayız."

"Siz ikiniz belasınız." Kız kardeşim başını sallar, ama gülümsüyor.

"Gerçekten oynamak istiyor musunuz?" diye

soruyor Sloane. "İstiyorlar," diye cevaplıyor

Foster.

"Ne, bizimle çocuk oyunları oynamak için çok mu iyisin?"

Foster alaycı bir şekilde güler. "Kıçını tekmelemeye hazır ol, Reynolds," diye beni kışkırtır.

"Çocuklar, çocuklar, sakın olun." Sloane sırtlıyor. "Sınıfımda gibi hissediyorum."

Rowan kıkırdar ve bu ses beni durdurur. Donakalıyorum ve ona dönerim. Vücudu titriyor ve eli ağzını kapatıyor, ama gözleri benimkilerle buluştuğunda, parıldayan gözlerinde mizahı görebiliyorum. Kahretsin, o mavi gözleri ölümcül, özellikle de mutlulukla parıldadıklarında. Telefonumu cebimden çıkarıp fotoğraf çekmek için canım çekiyor, ama kendimi tutuyorum. Zar zor, ama soğukkanlılığımı korumayı başarıyorum. Bunun yerine, elimi onun baldırına doluyorum ve yumuşak, ipeksi tenini hissediyorum. Konuşmadan önce zorlukla yutkunuyorum.

"Bizi yenebileceğini mi sanıyorsun, Roe?" diye soruyorum, sesimi hafif tutarak. "Bana meydan mı okuyorsun?" diye soruyor.

"Elbette meydan okuyorum. Sen ve ben, Hungry Hippos. Üç maçın ikisini kazanan kazanır."

Kafasını sallar ama bana gülümser. "Anlaştık, Reynolds."

Onu bırakmadan önce baldırını hafifçe sıkıyorum, sonra ayağa kalkıp çöplerimizi toplayıp mutfığa götürüyorum.

Reid, Sloane'a oyunları getirmesine yardım etmek için dışarı çıkar ve bir anda hepimiz oturma odasında toplanmış oluruz. Reid, Sloane, Corie ve Knox Trouble oynuyor, Baker ve Foster Operation oynuyor, Rowan ve ben ise yoğun bir Hungry Hippos turuna hazırlanıyoruz.

"Hangi rengi istersin?" diye soruyorum ona.

"İşleri ilginç hale getirelim ve iki renk seçelim. Mavi ve yeşil istiyorum." "Ben sarı ve kırmızı olacağım. Altın bilye için mi oynuyoruz yoksa

sadece tüm mermerler için mi oynayacağız?"

"Hepsi," diyor Rowan. O çapraz bacaklı oturuyor ve ben çocukken bunu nasıl söylediğimizi düşününce gülümsüyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

O başını sallar ve ikimiz de misketlerimizi bırakırız. "Bir, iki, üç!" diye bağırır ve biz de kazanmak için hipopotamlarımızın kuyruklarına vurmaya başlarız. Kazanmak istediğim için onun kaç tane bilye yediğine pek dikkat etmiyorum, sadece kendiminkine odaklanabiliyorum. Tüm bilyeler yenilip saydığımızda, Rowan beni yendiğini fark edince ellerini havaya kaldırıyor.

"Üç maçın ikisini kazanan kazanır," diye hatırlatırım ona, tam da Reid ayağa fırlayıp oturma odasında küçük bir dans gösterisi yaparken.

"Sorun Kralı, bebeğim," diye övünür ve hepimiz gülüyoruz.

Foster ve Baker, ciddi ifadelerle operasyon oyununa eğilmişler. Foster'ın vurulduğunu ve içinden küfrettiğini izliyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor Rowan, dikkatimi tekrar ona çekerek.

"Hadi yapalım." Beni bir kez daha yenerek kendini galip ilan ediyor. Oturduğu yerde küçük bir dans yapıyor ve yüzündeki gülümseme, yalan söylemeyeceğim, beni etkiliyor. Göğsümü ısıtıyor ve kaybettiğimi umursamıyorum bile. Onun böyle ışıldadığını görmek, kazanmaktan daha güzel.

Oyunları ve partnerleri değiştiriyoruz ve gecenin geri kalanını böyle geçiriyoruz. Okul öncesi çocuklar için satın alınmış oyunlar oynuyoruz. Tekrar çocukmuş gibi davranarak bu kadar eğleneceğimizi kim düşünürdü? Önemli olan oyun ya da yaş değil, birlikte olduğumuz insanlar. Bu benim ailem ve onlarla vakit geçirmek, ne yaparsak yapalım, her zaman keyiflidir. Sevimli Rowan'ın ekibimize katılması da buna yardımcı oluyor. Flörtlerime tepki vermiyor, ama sorun değil. O da bizden biri. Ona dokunduğumda kalbim hızla atıyor ve o büyük mavi gözlerinde kayboluyorum, ne olmuş yani? Bu sadece küçük bir... hoşlanma mı? Sevgi mi? Her neyse, bu da geçecek.

Altıncı Bölüm

Rowan

Anma Günü hafta sonu ve tüm ekip Knox ve Corie'nin evinde kutlama yapıyor. Corie ve Sloane beni resmi olarak arkadaşlık gruplarına kabul ettiler ve bunun için onları seviyorum.

Los Angeles'tan tek başıma kalmaktan korkarak ayrıldım, ama uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Rampage'deki işim riskli bir girişimdi, ama beni Nashville'e getirdi. Sevmeye başladığım bu harika insan grubuna.

"Orada ne hakkında konuşuyorlar?" diye soruyor Sloane.

Şu anda ılık bahar güneşinin altında oturuyoruz. Havuz suyu ısıtılmış ama henüz yüzmedik. Bunun yerine, çok ihtiyacımız olan D vitamini alıyoruz.

"Havamı kaçırıyorlar," diye söyleniyor. "Ne havası?" diye soruyorum ona.

"Sakin. Zen," diyor Sloane, yarı uykulu bir sesle.

"Sanırım futboldan bahsediyorlar. Knox az önce bir transferden bahsetti, tahminimce bunun hakkında dedikodu yapıyorlar," diye açıklıyor Corie.

"Bir de kadınların kötü olduğunu söylerler," diye alay ediyor Sloane. "Bu beş kişi, büyükannem ve onun yorgan yapan arkadaşlarından daha kötü. Sürekli dedikodu yapıyorlar."

Corie ve ben gülüyoruz. Haksız değil. Bir süredir onlarla birlikteyim ve erkeklerin dedikodu yapmayı sevdiklerini fark ettim. Landry lider gibi görünüyor, Reid ise onu yakından takip ediyor.

"Bunu Harry'den almışlar," diye ekliyor Corie. "O adam ve kardeşim her şeyi bilirler. Çok sinir bozucu."

"Evet, ama senin ve Knox'un ilişkisini bilmiyorlardı." Gözlerimi araladığımda, Sloane'ın gözleri kapalı, Corie'ye yumruğunu uzatarak parmaklarını çarpıştırdığını gördüm.

"Bilmiyorlardı. Knox ve ben onları kandırabildiğimiz için madalya falan almalıyız." Corie kıkırdıyor.

"Onları kesinlikle kandırdın," diye onaylar Sloane. "Karnları tok. Şu anda uyuyor olmalılar," der Sloane, erkeklerin kahkahaları bize kadar ulaştığında.

"Belki de gidip bu gürültünün nedenini öğrenmeliyiz?" diye öneriyorum.

"Biliyor musun? Gidelim," diyor Corie. "Bu kişi gürültüden şikayet etmeye devam edecek ve ben de meraklı olduğumu itiraf ediyorum." Gülüyor.

"Siz ikiniz gidin. Onlara sessiz olmalarını söyleyin, olur mu?" diye sorar Sloane. "Bu dinlenmeyi hak ettim. Okulun son ayı çok zor geçti. Çocuklar bıktı, dürüst olmak gerekirse ben de. Kulağa kötü geldiğini biliyorum, ama her gün yirmi tane yaramaz dört yaşındaki çocuğu idare etmeye çalışın. Bu... çok zor," der ve derin bir nefes alır.

"Sen orada otur ve güneşin tadını çıkar," diyor Corie. Bana başını sallıyor ve ben de onunla birlikte havuzun diğer tarafına, erkeklerin büyük bir şemsiyenin altında oturduğu yere doğru yürüyorum.

Landry'nin yanında bir koltuk boş ve Knox, Corie'yi kucağına oturtarak kararı kolaylaştırıyor.

"Burada ne oluyor?" diye sorar Corie.

"Sadece bugün açıklanan bir takas hakkında konuşuyoruz," diye cevaplar Knox.

"Öyle mi? İyi mi, kötü mü?" diye sorar.

"Hiçbirimiz onu tanımıyoruz, ama pisliğin teki olarak biliniyor. Sanırım Nashville'e gelmek istedi. Nedenini kimse bilmiyor, ama buraya gelmek için maaşında kesintiye razı oldu," diye açıklıyor Knox.

"Çünkü siz lig şampiyonusunuz. Tabii ki kazanan bir takımda oynamak ister. Kim istemez ki?" diye cevaplar Corie.

"Kim o?" diye soruyorum. Rampage'ın fizik tedavi asistanı olarak ben de onunla çalışacağım ve beni de meraklı olarak nitelendirebilirsiniz. Kesinlikle merak ediyorum. Ayrıca, onun olabileceğine dair hafif bir endişe de var.

o olabileceğine dair hafif bir endişe duyuyorum. Los Angeles'ı ve orada sahip olduğu şöhreti sevdiğini bilsem de.

"Chaz Brown, Los Angeles'tan bir cornerback," diyor Baker.

Anında vücudum donar. Kalbim hızla çarpmaya başlar ve görüşümün bulanıklaştığını hissederim. Ciğerlerime hava doldurur ve sakinleşmeye çalışırım. Yanlış duymuş olmalıyım, değil mi? O gerçekten *onun* adını söylemedi.

"K-Kim?" diye ciyaklayarak soruyorum. "Chaz Brown," diyor Knox yavaşça.

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Hayır. Bu olamaz." Nefes almam zorlaşıyor ve panik atak geçireceğimi hiss ediyorum.

"Hey," diye yatıştırıcı bir ses fısıldıyor. Uyluklarımın üzerinde bir baskı hiss ediyorum ve bir, iki, üç kez gözlerimi kırptıyorum ve Landry'nin elini görüyorum. "İyisin," diyor yumuşak bir sesle. "Sadece böyle nefes al." Yavaşça, derin bir nefes alıyor ve sonra aynı yavaşlıkla nefesini veriyor. "Beni taklit et, Roe, yapabilirsin," diyor sakın bir sesle. "Gözlerini bana dik," diyor, sesi yatıştırıcı ama emredici.

Onun dediklerini yapıyorum, gözlerimi ondan ayırmadan nefesimi onun nefesine uyduruyorum. Vücudumun sakinleşmeye başladığını hissetmem için ciğerlerime birkaç kez nefes çekmem gerekiyor.

"İşte oldu," diyor yumuşak bir sesle. Eli hala uyluğumun üzerinde ve muhteşem yeşil gözleri endişeyle dolu. "İyisin," diyor bana.

Gözlerimi kapatıyorum, yerin beni yutmasını diliyorum. Çok utanıyorum. Tam da benim için burada olan insanlar, arkadaşlar bulduğumda, bir isim duyunca panik atak geçiriyorum. Onun adı.

"Al. Bir şeyler iç." Su şişesinin kapağını açıp bana uzattı.

Ellerim titriyor, yavaşça bir yudum alıyorum, sonra bir yudum daha. Landry uzanıp saçlarımı yüzümden çekiyor. Terliyorum ve nasıl görüldüğümü tahmin edebiliyorum. "Teşekkür ederim," birkaç yudum daha su içtikten sonra dudaklarımdan bu kelimeler çıkıyor.

Benden gözlerini ayırmadan suyu masanın üzerine koyar. Başparmağıyla dizimi okşar, bu hareket beni rahatlatır. "Özür dilerim." Ellerimle yüzümü kapatırım. Bir deliğe girip ortadan kaybolmak istiyorum.

"Özür dileycek bir şey yok," diyor Landry, sesini yumuşak tutarak.

Titreyerek nefes alıp, ellerimi indirip gözlerine bakıyorum. "Ben iyiyim," diyorum ona.

"Tabii ki iyisin." Bana kararlı bir şekilde başını sallar ve ben kendimi tutamam. Bu beni gülümsetir. Sadece dudaklarımın köşesi gülümser, ama bu panik ataktan iyidir.

"Onu tanıyor musun? Chaz'ı tanıyor musun?" diye sorar Corie nazikçe. Başımı sallarım. "Evet."

"Bize söylemek zorunda değilsin." Landry hemen beni savunur. "Sadece istersen."

"Bu biraz uzun bir hikaye."

"Senin için bolca vaktimiz var, Rowan," diyor Landry.

Sözleri bana güven veriyor. Onlar benim arkadaşlarım, geçmişimi bilmeleri gerekir. Özellikle de burada kurduğum hayatı bırakıp gitmem gerekirse.

"O da öyle diyor," diye Corie de aynı fikirde olduğunu belirtir, diğerleri de sessizce onaylarlar. "Sen Rampage ailemizin bir parçasısın," diye ekler Corie.

"Teşekkür ederim." Yeni arkadaşıma gülümserim. "Hiçbir zaman bir ailenin parçası olmadım. En azından parçası olmak istediğim bir ailenin." Landry'nin eli dizimde sıkışır ve Corie'nin gözleri yumuşar, çünkü sadece ona bakıyorum.

"Artık bir ailen var," diyor Knox, sesi sert.

"Rowan?" Sloane'ın sesiyle dönüp ona bakıyorum. Gözlerinde endişeyle bize doğru yürüyor. "Ne oldu? İyi misin?"

"O iyi," diye cevaplar Landry benim yerime, başparmağıyla dizimde tembel daireler çiziyor.

"Bir sandalye çek," diyorum ona yüzümü buruşturarak. Bunu söylemek kolay olmayacak, ama bundan kaçamam. Chaz'dan kaçamam, özellikle de Rampage'a transfer edilecekse.

"Gel buraya," diyor Reid ona. Masadan kalkıp kucağını okşuyor ve Sloane yavaşça hareket ederek onun kucağına oturuyor.

Tüm gözler üzerimde.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor Landry yumuşak bir sesle.

"Gerekli. İstiyorum." Nefes alıp ciğerlerimdeki havayı yavaşça boşaltıyorum, sonra konuşmaya başlıyorum.

"Bu uzun bir hikaye. Başlamadan önce, acıma istemiyorum. Neden kaldığımı anlamak için geçmişimi bilmeniz gerekiyor ve arkadaşlığınızı çok değer veriyorum." Corie, Sloane ve hatta erkeklere bir dakika bakıyorum. Hepsi benim arkadaşlarım. "Hiç gerçekten benim olan arkadaşlarım olmadı... sadece benim için. Neden çıldırdığımı anlamanızı istiyorum."

"Seni seviyoruz," diyor Sloane. "Sen bizden birisin."

Grup onaylayarak mırıldanırken Landry elini dizimde tutuyor. Nedense, dokunuşu beni sakinleştiriyor. Uzun zamandır bu kadar rahatlatıcı bir dokunuş hissetmemiştim, hele ki böyle bir dokunuş... Hiçbir şey karşılığında değil, sadece rahatlatmak için, herhangi bir zorunluluktan değil.

"Ben koruyucu ailede büyüdüm. Sizi ayrıntılarla sıkmayacağım, ama annem tüm ebeveynlik haklarını kaybettiğinde, ben evlat edinmek isteyenler için çok yaşlıydım. Bir koruyucu aileden diğerine geçtim. Sahip olduğum her şey bir çöp torbasını bile doldurmazdı. Birlikte yaşadığım ailelerin çoğu, para için ya da daha büyük bir çocuğun kendi küçük çocuklarına bakması ve onları eğlendirmesi için bu işi yapıyordu. Sekiz yaşındayken iyi bir aileye yerleştirildim. Bana iyi davranıyorlardı ve geceleri yatmaya korkmuyordum. Üç ay sonra, koruyucu babam eyalet dışındaki yeni bir işe transfer oldu ve ben yine başka bir eve taşındım." Bir ara verip nefes alıyorum, hala dizimde duran Landry'nin eline bakıyorum.

"Ben şanslı olanlardan biriydim. Koruyucu ailelerden pek çok korkunç hikaye duydum. Bazı koruyucu kardeşlerimle birlikte bunları yaşadım, ama ben en kötüsünden kurtuldum. Ancak, sarılmalar, basit dokunuşlar, gülümsemeler veya güven verici sözler yoktu." Ellerim kucağımda, Landry uzanıp parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve elimi nazikçe sıkıyor.

"Artık yok," diyor. Sesi boğuk ve gözleri pişmanlıkla dolu. Bundan nefret ediyorum, ama en azından bana bakan gözlerde acıma görmüyorum.

Ona kısa ve sert bir gülümsemeyle karşılık verip, cesaretimi kaybetmeden hikayeme devam ediyorum. "Orası benim evim değildi. Ben hep misafirdim. Mutfaktan atıştırmalık bir şeyler almama ya da en sevdiğim

programları izlememe izin verilmezdi. Ben bir rahatsızlık kaynağıydım. Bir maaş çekiydim." Landry'nin eli benim elimi sıkıca tutar ve tüm dikkatimi çeker. Bu yüzden Corie arkamdan gelip bana sarılmak için kollarını bana doladığında onu fark etmem.

"Çok üzgünüm, Rowan. Ve hayır, bu acıma değil. Bu, arkadaşşıma değer vermemdir. Bu, senin bir yük olmadığını, bir maaş çekini olmadığını göstermek içindir. Sen benim değer verdiğim birisin."

"Biz seni önemsiyoruz," diyor Sloane, Reid'in kucağından atlayıp bize doğru gelerek ikimizi de kollarının arasına alıyor. Eminim hepimiz çok gülünç görünüyorsunuz, ama kalbim bu iki inanılmaz bayan için göğsümde kabarıyor ve umurumda değil.

Arkadaşlarım.

"Geri çekilin bayanlar," diyor Reid ve ben farkına bile varmadan kızlar geri çekiliyor ve onun yerine Baker, Foster, Knox ve sonra Landry geliyor. Eli hala benim elimi sıkıca tutuyor ve bana yaklaşıarak, boş olan koluyla beni göğsüne sıkıca sarıyor.

"Sen çok daha fazlasısın, Roe," diye fısıldadı ve geri çekilmeden önce hala elimi bırakmadı.

Onun dokunuşunda rahatlık buluyorum. Biliyorum, bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ve kendime, başka bir erkeğin bana yanlış umutlar verecek kadar yaklaşmasına asla izin vermeyeceğime yemin ettim, ama bu öyle bir şey değil. O sadece iyi bir adam, bir arkadaş ve bunu itirafımın bir sonraki kısmında kesinlikle kullanabilirim.

"Okulda başımı eğip notlarıma odaklanıyordum. Bunun bir nedeni, koruyucu ailemin benden bunu istemesi, diğer nedeni ise mezun olup on sekiz yaşına geldiğimde kendi başıma kalacağımı bilmemdi. Üniversiteye girmek için burs almam gerekiyordu ve kendi başıma kalacağım için hızlı bir şekilde mezun olabileceğim bir kariyer seçmem gerekiyordu."

Landry bana içtiğim su şişesini uzattı, ben de bir yudum daha aldıktan sonra masaya geri koydum. "Chaz'la üniversitede tanıştım. Anatomisi dersini birlikte alıyorduk ve bir grup projesine dahil edilmiştik. Benimle flört etti ve bana çok ilgi gösterdi

ilgi gösterdi ve bunu hiç yaşamamış biri olarak, bana vermek istediği her şeyi bir sünger gibi emdim."

"Devam etmek zorunda değilsin," diyor Corie.

"Sorun değil. Tepkimi anlayabilmen için bunu anlatmam gerekiyor." Derin bir nefes alıp tekrar başlıyorum. "Bana karşı çok nazikti. Yurda güvenli bir şekilde girdiğimden emin olmak, en sevdiğim kahveyi getirmek gibi küçük şeyler yapardı. Popüler ve yakışıklıydı ve tüm boş zamanını ve ilgisini bana ayırıyor gibi görünüyordu. Sanki o benimmiş gibi hissediyordum. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım, anlıyor musun? Benim olan biri. Beni önemseyen ve benim tarafımda olan biri, bunu yapmak için para aldığı için değil, kendi isteğiyle. O yıl askere alındığında, ben de ön lisans diplomamı aldım. Fizik tedavi asistanıyım ve planım bir iş bulup çalışmaya başlamak, sonra da okula dönüp tam zamanlı fizik tedavi uzmanı olmaktı. Ancak Chaz benimle gelmemi istedi. Beni istiyordu ve o zamanlar ben genç ve etkilenmeye açık bir insandım ve istenmek istiyordum."

Kalbim hızla atıyor, ama neredeyse vardım. Devam etmem gerekiyor. "Gittim. Michigan'dan Los Angeles'a taşındık ve o zaman işler yavaş yavaş değişmeye başladı. O sürekli yoktu. Bu sektörün yoğun olduğunu biliyorum, ama genellikle geç saatlerde eve gelirdi. Evimiz sürekli bir parti gibiydi. Sadece takılmak için gelen insanlar da değildi. Alkol, hiç tanımadığım insanlar vardı ve sanki Chaz da onların yarısını tanımiyordu. Her zaman etrafında insanlar olması ve ilgi odağı olması gerekiyordu. Bir gece, adamlardan biri bana fazla ilgi gösterdi. O gece bana ilk kez vurdu. Adama gülümsedim ve Chaz bundan nefret etti."

Sonunda bunu başarabileceğimden emin olamadan zorlukla yutkunuyorum, ama Landry elimi nazikçe sıkarak bunların benim halkım olduğunu hatırlatıyor. İlk kez, ilerlemeye devam ediyorum. "Özür diledi, gözyaşlarımı sildi ve bütün gece beni kucakladı. Aylardır ilk kez bana sevgi göstermişti."

"Orospu çocuğu," diye Landry içinden küfür eder.

"Bu sürekli oluyordu. Giydiğim kıyafetler, görünüşüm, biriyle çok uzun süre konuştuğum için, ilgimi çektiği için, ki bunu hiç yapmadım, beni aşığıldardı. Chaz beni itip kakardı. Ara sıra attığı tokatlar giderek daha sık hale geldi. Ciddi yaralanmalara neden olacak kadar sert değildi

Ciddi yaralanmalara neden olacak kadar sert değildi. O kadar uzun süre kalmanın yanlış olduğunu biliyordum, ama korkuyordum. O benim tek sahip olduğum şeydi ve nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum.”

Boğazımdaki düğümü yutarak, gözyaşlarımı geri çekip devam ettim. "Bir gece, kapı çalındı. Ben buna pek aldırmadım. Tanıdık gelen birkaç adamdı. Chaz'ı bekleyeceklerini söyleyerek zorla eve girdiler. Şüpheli görünüyorlardı, ama yeterince naziktiler ve bana hiç dokunmadılar. Ancak Chaz eve geldiğinde, evde sadece benimle birlikte adamlar olduğu için çok sinirlendi. Beni aldatmakla suçladı, oysa bizim ilişkimizde bunu yapan tek kişi oydu, bunu da ayrıldıktan sonra onun itirafından öğrendim. Bana vurdu ve bu sefer o kadar sert vurdu ki çenemi kırdı ve iki kaburgamı kırdı. Yaralı ve hırpalanmıştım. Acı içinde, çok yavaş bir şekilde kendimi hastaneye götürdüm ve onlara saldırıya uğradığımı söyledim. Chaz ile hiç birlikte görülmemiştim. O askere alındıktan sonra aramızda değişen başka bir şey daha vardı, bu yüzden kimse beni tanımadı. Taburcu olur olmaz arabama binip yola çıktım. Nereye gideceğimi umursamıyordum, ama ona geri dönmeyeceğimi biliyordum.

“Tüm paramı otel odasına harcamak istemediğim için birkaç gece arabamda uyudum. İş ararken Wi-Fi olan restoranlarda çok zaman geçirdim ve bu beni Nashville'e getirdi.”

"Sen buraya gelmek için yaratılmışsın," diyor Knox. Sesi sert. "Sen Rampage ailemizin bir parçası olmak için yaratılmışsın."

"Hayatımıza girip bizim arkadaşımız olman gerekiyordu. Sana ihtiyacımız vardı, ama bunun farkında bile değildik," diyor Corie, gözlerinden yaşları silerken.

"O ne dediyse," diye araya girer Sloane ve o da gözlerini siler.

"Bunu nasıl durdurabiliriz?" diye sorar Foster. "Bu adamın şehrimize ve takımımıza gelmesini nasıl engelleyebiliriz?"

"Engelleyemeyiz," diyor Baker. Telefonunu kaldırıyor. "Anlaşma yapıldı."

"Daha önce bir şey söylemeliydim, ama bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Nerede olduğumu nasıl bulduğumu bilmiyorum. Onun telefonuna bağlı olan telefonumu attım ve onu engelledim.

Yeni numarayı da, ne olur ne olmaz diye kaydettim. Hemen ardından onu aradım ve ilişkimizin bittiğini, bir daha asla geri dönmeyeceğimi söyledim. O da bana, tekrar etmeyeceğim şeyler söyledi, örneğin beni aldattığı için suçlu olanın ben olduğumu falan.

"Lanet olası pislik," diye mırıldanır Reid.

"Bu ağır konuşma için özür dilerim, ama durum bu. Buraya geleceğini duyduğumda çıldırmamın sebebi, beni bulmasından korkmamdı. Şimdi, hayatımı bir kez daha altüst etti. Onun buralarda olacağını ve onunla çalışmak zorunda kalabileceğimi bilerek burada kalamam."

"Ne?" diye sorar Corie. Ayağa kalkar ve odada dolaşmaya başlar. Knox her adımını izler, bakışlarında endişe belirir. "Bizi terk edemezsin," der Corie. "Takıma gidip ona ne yaptığını anlatacağız."

"Benim sözüm onun sözüne karşı."

"Hastane kayıtları sende."

"Yalan söyledim, Corie. Basında yer almamak için yalan söyledim. Kalırsam, onun bunu tekrar yapmasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Siktir et," diye bağırır Landry. "Biz orada olacağız." Diğer adamlara başını sallar ve sonra göğsünü gösterir. "Biz varken sana yaklaşamaz."

Gözlerim yumuşar ve bu harika insanların benim iyiliğimi bu kadar önemsemesi göğsümü sıkıştırır. Aklım bana onlara güvenmememi söylüyor, ama kalbim bir şekilde güvenilebileceğimi biliyor. Travmam hala güvenimi ve başkalarına karşı algımı bozuyor. Ancak, bu grupla yeterince zaman geçirdim ve onların samimi olduklarını biliyorum.

"O senin takım arkadaşın. Aranızda düşmanlık olması için ben neden olmayacağım."

"Çok geç," diyor Knox. "Onu takımımızda istemiyoruz. Sana zarar verdi, Rowan. Bunu kabul edemeyiz. Asla kabul edemeyiz."

Ne diyeceğimi bilmiyorum, bilseydim bile konuşamazdım. Duygular boğazımı tıkiyor ve gözyaşlarımı tutmaya çalışırken savaşı kaybediyorum.

Yedinci Bölüm

Landry

Daha önce hiç yaşamadığım bir öfke damarlarımdan akıyor. Bir erkek, sevdiğini ve değer verdiğini söylediği bir kadını nasıl incitebilir? Chaz Brown, onu dövüp manipüle eden lanet olası bir korkak.

Dikkatimi Knox ve kız kardeşime çeviriyorum. Knox, yumruğunun kıvrımından anlaşıldığı kadarıyla onu çok sıkı tutuyor ve birdenbire, kız kardeşime aşık olanın o olması beni daha da rahatlatıyor. O pislik Brown'ın Rowan'a yaptıklarına karşı ölümcül bir öfke duyuyorum. Eğer bu Corie'ye yapılmış olsaydı, şu anda hapiste olurum. Küçük kız kardeşimi korumak için, mutlulukla. Elbette, Conner pisliğin tekiydi ve onu aldattı, ama o pislik bile ona elini sürmedi.

"Birbirimize göz kulak oluruz," diyor Corie.

"Teşekkürler, ama benim yüzümden hiçbirinizin başının belaya girmesini ya da daha kötüsü, onun radarına girmesini istemiyorum."

"Çok geç," diyorum ona. Hâlâ elini tutuyorum, çünkü ne yaparsam yapayım bırakamıyorum. "Sana sorun çıkarırsa, birimize gel," diyorum ona. Bu pisliğin Rampage'a, takımımızın bir parçası olacağına sinir oluyorum, ama anlaşma yapıldı, bu yüzden ona göz kulak olmak zorundayız.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor Rowan.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?" diye soruyor Sloane Rowan'a. Gözlerinde yaramaz bir ışıltı var. Ağzından ne çıkacağını tahmin etmek zor.

"Ne?" diye cevaplar Rowan, başını yana eğerek.

"Aslında iki şey. İki shotlar." Sloane, Reid'in kucağından atlar ve eve koşar. Kısa sürede elinde böğürtlen viskisi ve küçük kırmızı Solo shot bardakları ile geri döner. Sloane, küçük tek kullanımlık bardakları dağıtır ve sonra herkesin bardağını doldurmak için geri döner. Şişeyi masanın üzerine koyduktan sonra, bardağını havaya kaldırır. "İyi dostlara, aileye." Kadehini geriye doğru eğdi ve hepimiz onu takip ettik.

"Vay canına, bu çok iyi," der Foster, küçük shot bardağını bir tur daha içmek için kaldırır. Sloane onun bardağını doldurur ve diğerlerine de ikram eder. Sadece Reid ve Baker ikramını kabul eder.

"Diğer şey ne?" diye sorar Baker, ikinci shot'ını yudumlarken. "Rowan'ın iki şeye ihtiyacı olduğunu söylemiştin."

"Oh." Sloane onun kucağına oturur ve rahat etmek için kışını salladı. "Bir tuzağa ihtiyacın var."

"Ne?" diye sorar Rowan. Kaşlarını çatıp burnunu kırııştırır ve lanet olsun, bu çok sevimli. Neyse ki, bu hareket az önce gözlerinde yüzen gözyaşlarını ve hüznü de silip süpürür.

"Tamam, belki yem en iyi kelime seçimi değildi. Bir dublöre ihtiyacın var. O pis herifi senden uzak tutacak sahte bir erkeğe. Ona yeni biriyle çıktığını ve seni rahat bırakmasını söyle." Sloane, kendiyle gurur duyarak gülümser.

"İnan bana, bu onu durdurmaz. Ayrıca, bu sahte dublör asla ortalıkta olmayacak. Chaz zeki biridir. Beni bulmak için büyük çaba harcadı. Bunu nasıl başardığını tam olarak bilmiyorum, ama maaşında kesintiye razı oldu, hayranlarını ve Los Angeles'taki popülarlığını bırakıp Nashville'e geldi. Benim için buraya geliyor. Beni sevdiği için değil, bir zamanlar benim üzerimde sahip olduğu kontrolü kaybettiği için, ve bu onu içten içe yiyor. O kadar kolay vazgeçmeyecek."

Sesi yenilmiş gibi ve bundan nefret ediyorum. Gülümseten, mutlu Rowan'ı geri istiyorum. Onun üzgün olmasını sevmiyorum. Yanımda oturan herhangi bir kadın veya arkadaşım olsa da böyle hissederdim diyorum kendime, ama dürüst olmak gerekirse, bunun nedeni bu olduğundan pek emin değilim.

"Denemeye değer, değil mi? Belki vazgeçer?" diyor Corie.

Rowan omuz silkiyor. "Belki, ama bence yapmayacak. Açıkçası, başka bir iş aramaya başlamalıyım. Belki de ligde takımı olmayan bir şehirde."

"Hayır," diye bağırlar Corie ve Sloane.

"Henüz değil," diyor Corie. "Bakalım bu iş nasıl sonuçlanacak. Çocuklar orada olacak. Artık yalnız değilsin, Rowan. Biz varız ve o sana dokunmayacak," diyor Corie sert bir sesle.

Küçük kardeşim tüm kalbiyle seviyor. Kocasına bakar ve Knox başını sallar. Kardeşimin tek bir bakışıyla Rowan'ı korumak için ne gerekiyorsa yapacak.

"Hepimiz sizinleyiz," diyorum ona. Başparmağımla dizine daireler çizmeye devam ediyorum. Biliyorum, tüm gözler üzerimizde, üzerimde, ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum. Cildi... çok yumuşak. Daha önce ipek gibi bir cilt hissetmemiştim.

"Onun yüzünden yeniden başlıyorsun," diyor Foster ona. Sözleri daha çok bir talep gibi ve içimden bir ses, onun sadece Rowan'ın hikâyesini düşünmediğini söylüyor.

"Teşekkür ederim," diyor Rowan. Başını kaldırıp hepimize bakıyor.

Bakışları masanın etrafında dolaşırken, sonunda benimkine takılır. Açık mavi gözleri gözyaşlarıyla parıldıyor ve tek istediğim onu rahatlatmak. Onun gözlerinde gördüğüm o korkuyu ortadan kaldırmak istiyorum.

"Hiç kimseye sahip olmadım," diyor. "Benim olan kimseye. Kulağa saçma geldiğini biliyorum." Utangaç bir gülümsemeyle ekliyor. "Koruyucu ailelerim, benimle yaşamaları için para alıyorlardı. Chaz... onun sonu nasıl oldu biliyorsun. Onun arkadaşları da benim arkadaşlarımdı. Bir zamanlar onların da benim olduğunu düşünmüştüm, ama benim hayatım onundu. Onun dünyasıydı ve ben sadece içinde yaşıyordum. Nashville'e taşınmak benim için kendim için yaşama şansı olacaktı. Yeni bir başlangıç. Seçimler yapma, arkadaşlar edinme ve ilerleme zamanı." Durur ve yutkunurken boğazının çaba ile titrediğini izlerim.

Neden birdenbire onu öpmek istedim?

"Nazik sözlerin ve desteğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyor Baker. "Ama özür dilemeyi bırakmalısın. Sonuçta biz sizin halkınız." Ona göz kırpmıyor ve masanın üzerinden uzanıp yüzündeki o göz kırpmasını silkelemek için güçlü bir dürtü duyuyorum.

Neler oluyor?

Neden böyle davranıyorum?

Rowan ona sulu bir gülümseme atar ve ben onun elini sıkarım, gözlerinin benimkilere bakmasını isterim. Bana bakar ve bakışları yumuşar, o tek bakışla göğsümün içindeki bir şey de yumuşar.

"Mola mı lazım?" diye soruyorum, sesimi alçaltarak, sadece ikimizin duyabileceği şekilde. O başını sallıyor ve ben ayağa kalkıyorum, eli benim elimde. "Hemen dönerim" diyorum arkadaşlarımıza, onların sorular soracağını çok iyi bilerek — cevaplayamayacağım birçok soru.

Bu beni durdurmaz.

Elini elimle kavrayarak onu eve götürüyorum. Mutfağa girince, ada mutfağa doğru ilerleyip ona dönerek bakıyorum. Neden yaptığımı bilmiyorum, ama kalçalarını kavrayıp onu ada mutfağa kaldırıyorum ve bacaklarının arasına giriyorum.

O benim değil.

Ama yine de ona yakın olma isteği duyuyorum. Ellerimi onun iki yanındaki adaya dayayarak, güzel mavi gözlerine bakıyorum. "İyi misin?" Neden bu sözlerin ağzımdan çıktığını bilmiyorum. Tabii ki iyi değil. Kısa süredir tanıdığı insanlara ruhunu açtı. Elbette, son zamanlarda kız kardeşim ve Sloane onu kanatları altına aldıkları için daha sık bizimle birlikte oluyor, ama bizim sahip olduğumuz bağa sahip değil.

Henüz değil.

O da oraya varacaktır.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum."

"Konuş benimle," diyorum yumuşak bir sesle, ona sarılma isteğiyle mücadele ederek.

"Eski sevgilim hakkında sızlanmamı dinlemekten daha iyi şeyler yapabilirsin."

"Tam da olmak istediğim yerdeyim." Bu sözler beni şaşırttı, ama doğrudu. Onunla birlikte burada olmaktan daha çok olmak istediğim başka bir yer aklıma gelmiyor.

"Korkuyorum. O, ününün söylediği kadar pisliğin teki. İstediklerini elde edene kadar durmayacak ve istediği şey benim. Beni sevdiği için değil, kaçtığım için."

"Onun sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Ben ve arkadaşlarım, senin yanında olacağız. Belki de takıma gidip olanları anlatmalıyız, böylece onunla bir daha çalışmak zorunda kalmazsın," diyorum.

"Hayır. Daha fazla dikkat çekmek istemiyorum. Ayrıca, onun sözüne karşı benim sözüm var."

"Tıbbi kayıtların var."

"Ve söylediğim yalan var. Ortaya çıkmaya çok korkuyordum. Tek sahip olduğum şey kendimdim ve kendimi korumak zorundaydım. Her şeyi bıraktım ve geriye bakmadım." Sesi titriyor. "Neden beni rahat bırakmıyor?" diye soruyor, yanağından tek bir gözyaşı süzülüyor.

Yavaşça elimi kaldırıp başparmağımla yanağını silerim. Aniden gözyaşlarını tatma isteği duyarım, ama bu bile kafamda çok ürkütücü ve sapıkça gelir, bu yüzden kendimi tutarım. "Bir daha sana zarar vermeyecek." Sesimde bir inanç vardır ve gözlerinin hafifçe büyümesi, onu duyduğunu ve anladığını gösterir: Benim gözetimimde olmaz. Neden birdenbire ona karşı bu kadar koruyucu hissettiğimi bilmiyorum, ama o pisliğin ona dokunmasına izin verirsem yazıklar olsun bana. Saçının tek bir teline bile.

"Neden bilmiyorum, ama sana inanıyorum," diye mırıldanır. "Kolay kolay güvenmem, ama yine de, her şeyin yoluna gireceğine beni ikna etmene izin veriyorum, oysa her şeyin tamamen berbat olacağına eminim."

"Artık bir Rampage'sın. Biz seninleyiz."

Ben de senin yanıdayım.

"O da Rampage," diye hatırlatıyor bana ve sesindeki hüznün kalbimi paramparça ediyor.

"O forma giyiyor olabilir, ama Rampage olmak buradan gelir" — elimle nazikçe kalbini okşarım — "o Rampage değil ve asla da olmayacak."

Rowan başını yana eğip beni inceliyor. O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, onun bakışları altında kıvranma isteğiyle mücadele ediyorum.

"Kalbim bana Tennessee'ye geri dönmemi söyledi. Burası benim büyüdüğüm yer ve benim için evime en yakın yer. Neden yolculuğum beni özellikle Nashville'e getirdi bilmiyorum, çünkü burası benim memleketim değil, ama şunu biliyorum ki, sen, arkadaşların ve ailen hayatıma girdiğiniz için sonsuza kadar minnettar olacağım."

Ona tek ailemin Corie olduğunu, tabii şimdi evlilik yoluyla Knox'un da ailem olduğunu söylemiyorum. Bir gecede yeterince ağır şeyler yaşadık.

"Bu çok kolay." Omuz silkiyorum. "Sen buraya aitsin." Bu sefer ona göz kırpan benim ve bana hediye ettiği gülümseme göğsüme çarparak beni etkiliyor.

"Teşekkürler, Landry."

"Gel buraya, Roe," diyorum, ona yaklaşıp, kollarımı ona dolarken penisim onun bacaklarının arasına yerleşiyor. İlk başta tereddüt ediyor, ama vücudu benim kollarımda gevşiyor ve o da bana sarılıyor.

Bana kalsaydı, gecenin geri kalanını burada geçirirdik. Bu kadında beni etkileyen bir şey var. Corie ve hayattayken annem dışında kimseye karşı bu kadar koruyucu hissetmemiştim. Sloane de var tabii, ama o benim gözümde kardeşim, bu yüzden mantıklı.

Bu... onun buraya ait olduğunu ve eski sevgilisinin ona elini sürmesine asla izin vermeyeceğimi anlamasını sağlama ihtiyacım, sanki başka biri zihnimi ve bedenimi ele geçirmiş gibi.

"Geri dönmeliyiz," diyor Rowan, kollarımdan kurtulup.

Bu bana acı veriyor ama onu bırakıp biraz geri çekiliyorum. "Şimdi iyi misin?"

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Teşekkürler. Az önce herkese verdiğim bilgi bombardımanından sonra biraz nefes almam gerekiyordu."

"Hadi. Geri dönelim." Ellerim kalçalarına uzanıyor ve onu adadan kaldırıp ayakları üzerine koyuyorum. Elini tutmak için uzanıyorum ve ne yaptığımı fark ediyorum. O benim değil, o zaman neden sanki benimmiş gibi davranıyorum? Bunun yerine, elimi beline koyup onu dışarı çıkarıyorum. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, elimi çekiyorum, zaten yeterince eleştiri alacağım, bir de buradan gelen eleştirilere gerek yok.

"Tam zamanında," diyor Sloane, Baker'ın kucağında otururken ayağa kalkarak. "Dans partisi zamanı." Kalçalarını sallıyor ve ben gülümsüyorum çünkü ne yaptığını biliyorum. Sloane ve Corie, büyürken üzgün olduklarında sürekli dans partileri verirlerdi. Annem, kötü bir gün geçirdiklerinde

veya bir erkek onlardan ayrıldığında annem başlatmıştı. Annem, acı, üzüntü veya öfke gibi hissettikleri her neyse, dans ederek unutmamanın ve mutlu olmanın zamanı geldiğini söylerdi.

Corie, Knox'un kucağından atlayarak çığlık atar ve üçü terasın diğer tarafına geçer. Telefonunu dış mekan hoparlörlerine bağlarken dans eder ve Pink'in "Get This Party Started" şarkısının ilk notaları duyulur duyulmaz başımı sallarım. Kız kardeşim ve Sloane eskiden bu şarkıya sürekli dans ederlerdi. Annemizin mutfakta üçü birlikte dans ederken kaşığı mikrofon olarak kullandığını hatırlıyorum.

Üzüntü beni kaplıyor. Annemi çok özlüyorum, babamı da, ama o çok daha uzun zamandır yok. Onlar olmadan hiçbir şey eskisi gibi değil, ama Corie var, o bana en iyi arkadaşım olan bir erkek kardeşi verdi ve bir gün çocukları olacak. Ve eğer bir gün, beni kazandığım para için değil, olduğum kişi için sevecek birini bulursam, o da bu listeye eklenecek.

Kız kardeşim ve Knox'un sahip olduğu şeyi istiyorum. Ebeveynlerimizin sahip olduğu şeyi, birlikte geçirdikleri zaman çok kısa olsa da. Onları tanıyan herkes, hatta onları tanımak zorunda bile değildiniz... tek yapmanız gereken onların yanında olmak ve onlardan yayılan sevgiyi hissetmekti.

Corie ve Knox da öyle ve kız kardeşimle en iyi arkadaşımın bu kadar mutlu olduğunu görmek çok güzel. Bir gün ben de bu tür bir sevgiyi hissedebilmeyi umuyorum, ama o zamana kadar, en azından birer tane olmak üzere, şımartabileceğim birkaç yeğenim olması için çalışacağım.

"O neydi?" Knox, oturduğumda bana soruyor.

Kızlardan gözlerimi ayırmıyorum. "Ne neydi?"

"Hadi ama Reynolds," diyor Foster. "Ondan hoşlanıyor musun?" Dans partisini işaret ediyor.

"Çok şey yaşadı. Herkesin gözünün üzerinde olması nedeniyle bir molaya ihtiyacı olduğunu anladım ve ona bu konuda yardım ettim. Ne daha fazlası, ne daha azı." Onun yanında olmak istediğim ve onu kısa bir süreliğine kucağıma alıp, bacaklarının arasına sikimi soktuğum gerçeği hariç. Oh, ve onun gözyaşlarını tatmak istediğimi de unutmayalım - her ne haltsa. Onun dışında, mahallede sıradan bir gündü.

"Sizin ne düşündüğünüzü bilmiyorum ama bir dans partisi var ve ben varım." Baker ayağa kalkar ve Gatorade'ini bitirir. "Şu anda hayatta dans edecek çok az şey var ama belki Corie ve Sloane bir şey bulmuşlardır."

"Onların annesi başlattı," diye açıklıyor Knox ve içim rahatlıyor. Kız kardeşimi çok iyi tanıyor ve annemizle, eminim babamızla ilgili anıları onunla paylaştığı için ona minnettarım.

"Evet," diye onaylıyorum. "Bu onların yaptığı bir şeydi. İçimizden biri üzgünse veya kötü bir gün geçirmişse, annem bize olumsuzlukları, kötülükleri veya üzüntüleri silkelememizi ve mutlu olmaya çalışmamızı söylerdi," diyorum onlara.

Reid başını sallar. "Reynolds anne işini iyi biliyordu." Ayağa kalkar, Foster da kalkar ve ritme uyarak kızların aptalca dans hareketlerine katılırlar. Reid fıskiye'nin içine daldığında, gülmekten kendimi alamam.

"Onu izlememiz gerekecek," diyor Knox.

İzleyeceğim. "İzleyeceğiz."

"Hala koçla konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

"O bunu istemiyor. Onu ondan uzak tutabiliriz ve eğer bizi ciddiye almadığı bir an gelirse, ona bunun bir sonraki adımımız olması gerektiğini söyleriz. O, onun kontrolündeki bir hayatı geride bıraktı. Onun bu kararı bizim görüşümüz olmadan verdiğimizi düşünmesini istemiyorum. Onu izleyelim, ona göz kulak olalım ve nasıl gelişeceğini görelim."

"Onun gibi biri için bu yeterli olmayacak, bunu sen de biliyorsun."

"Evet," diye onayladım. "Ama o da bunu görmeli. Bu konuda söz hakkı olmalı, Knox."

Ellerini havaya kaldırıp sıırıttı. "Sen kızını idare et. Benden neye ihtiyacın olduğunu bana söyle."

Onu düzeltmek için dilimin ucunda. Ona onun benim kız arkadaşım olmadığını hatırlatmak için, ama o onlara katılmak için ayağa kalkıyor ve ben ağzımı sıkıca kapatıyorum. Bunun yerine, sakinleştirici bir nefes alıp dans partisine geçiyorum. Bunu en son yaptığımızdan bu yana çok uzun zaman geçti. Aslında, Corie üniversiteye gitmeden hemen önceydi.

Bu gece, eminim ki ailelerimiz bizi yukarıdan izliyor ve gülümsüyorlardır.

Sekizinci Bölüm

Rowan

Geri adım atarak, az önce kurduğum balon kemerini inceliyorum. Kendi kendime söyleyeyim, fena değil. Corie, Sloane ve ben, Baker için planladığımız bebek partisi için Landry'nin evinde hazırlık yapıyoruz. Biz hazırlık yaparken erkekler golf oynamaya çıktılar. Baker, Landry'nin evine bebek partisi için geleceğini bilmiyor.

Bebeğinin annesi Natasha, cinsiyetinin sürpriz olmasını istediği için, dekorasyonu yumuşak sarı ve soluk yeşil renklerle yapıyoruz.

"Harika görünüyor," diyor Corie yanıma gelip dururken. "Çok heyecanlıyım."

"Sence Baker da heyecanlı mıdır?" diye soruyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Her halükarda, bazı şeylere ihtiyacı var ve biz de bebek için gerekli her şeyi almasını sağlayacağız. Çok sıra dışı bir durum, ama o da elinden geleni yapıyor."

"İnternette çok sevimli bir kitap buldum," diyorum ona. "Kitap kuponlarla dolu: bebek bakımı, ebeveynler için şekerleme ve benzeri hizmetler. Beni arayıp bunları kullanacak mı bilmiyorum, ama umarım kullanır. İçine küçük bir not yazdım, elimden geldiğince her zaman yardım etmeye hazır olduğumu bildirmek için."

"Buna ihtiyacı olacak. Sloane ve ben ona aynı şeyi söyledik. Özellikle sezon başladığında ve takım, bebeği olduğu haftalarda seyahate çıkmaya başladığında. Sanırım haftalık olarak yapıyorlar, ama bunun değişebileceğini biliyorum."

"Bu mahkeme kararı mı?"

"Hayır, aralarında anlaşmaya vardılar. Natasha ve erkek arkadaşı kendilerini kanıtladılar, bu yüzden Baker'dan nafaka istemiyorlar, ki bu şaşırtıcı. Aslında her şey çok medeni bir şekilde halledildi. Bebek için en iyisi bu olduğu için mutluyum."

"Bunu yapabilmeleri harika. Keşke daha fazla aile çocuklar için en iyisinin ne olduğunu düşünse."

"Evet, yani, onlar çıkmıyorlardı ve Baker onun için bir nevi teselli idi, ve sonra birlikte geçirdikleri gecenin hemen ardından, bir dargın bir barışık eski sevgilisine geri döndü."

"Peki erkek arkadaşı, başka bir adamın çocuğunu büyütmeyi kabul etti mi?" Durumun böyle olduğunu biliyorum, ama bunu kafamda oturtmak zor çünkü bu kesinlikle normal bir durum değil.

"Baker öyle söyledi." Corie omuz silkiyor.

"Tamam, çocuklar ne zaman dönecek? Açlıktan ölüyorum ve o yeşil-sarı kremalı cupcakeler beni çağırıyor," diyor Sloane, bize katılırken.

"Yoldalar ve önce öğle yemeğini yemelisin," diyor Corie, Sloane'i işaret ederek hepimizi güldürüyor.

"İnan bana, o domuz eti parçalamayı planlıyorum. Ev çok güzel kokuyor, ama kardeşinin mutfağında bir ton yemek var, Corie Beckett. Bir orduya yemek vermiyoruz."

"Landry ve Reid üç kişi kadar yiyorlar." Corie gülüyor. "Ayrıca, artanları herkese eve gönderebiliriz, Landry için de bir şeyler kalır."

"Bak da, hepimize bakıyorsun," diye alay ediyorum.

"Yani, Knox ve ben de artıkları yiyoruz, bu yüzden beni bencil olarak nitelendirebilirsin." Corie kıkırdar.

"Senin vücudunda bencil bir kemik bile yok, kardeşim," diye espri yapar Sloane.

Hepimiz gülüyoruz ve erkekler bizi bu şekilde buluyor. "Ne oluyor?" diye sorar Baker.

"Kahretsin, 'sürpriz' diye bağırarak istiyordum." Corie, Knox onu kollarına alıp şakağına bir öpücük kondururken dudaklarını büzüyor. "Sürpriz!" Gülümsüyor.

"Bu senin bebek partin," diye açıklıyor Sloane.

"Ne partisi?" diye sorar Baker, şapkasını kafasından çıkararak saçlarını elleriyle tarar.

"Bu senin bebek partin. Genellikle anne ve çoğu zaman anne babalar için düzenlenir. Eminim Natasha da bir tane düzenleyecektir. Sinclair bebeği için birçok şeye ihtiyacın olacak ve bu parti de bunun için düzenlendi."

"Bu güzel koku da ne?" diye sorar Landry.

"Öğle yemeği." Corie kardeşine gülümser. "Baker, önce sen başla. Bebek partisi kuralları böyle. Önce baba."

"Baba Sin." Landry gülümser. "Çabuk oraya git ve bir tabak hazırla. Açlıktan ölüyorum."

"Hepiniz bunu biliyor muydunuz?"

Erkekler başlarını sallar, Baker ise sadece başını sallar. "Teşekkürler. Gerçekten. Bu konuda çok bilgisizim ve bebeğin birkaç ay sonra doğacağını biliyorum, ama nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Sen benimle alışverişe gitmemi istediğinde, kızlarla konuştum ve bunun senin için iyi bir başlangıç olacağını düşündük. Sen ve ben hala bebek odası mobilyaları için alışverişe çıkmamız gerekecek, ama..." Corie hediye yığınının bakar. "...hepimiz alışverişte biraz çılgınca davranmış olabiliriz."

"Hepsi çok sevimli," diye araya giriyorum. "Küçük kıyafetler, oyuncaklar, kitaplar, bebek alışverişi yapmak çok eğlenceli."

"Değil mi?" Corie de aynı fikirde. "Çok eğlenceli."

"Sizlere minnettarım bayanlar, gerçekten," diyor Baker. Başını eğip, duygularını bastırmaya çalışarak zorlukla yutkunuyor.

"Hey," diyor Reid, "bilmenizi isterim ki, onlara kartımı verdim ve size de hediye almalarını söyledim."

"Ben de," diyor Foster.

"Evet." Landry başını sallıyor.

"Ve o benim karım, yani hediyelerimiz ikimizden," diye ekliyor Knox.

"Demek istediğimiz, tüm bu eşyaları eve götürebileceksin." Foster, hediyelerle dolu masayı işaret eder. "Amca olmak üzereyiz. Bu işi ciddiye alıyoruz."

"Ve teyze," diye ekliyor Corie.

"Aynen öyle," der Sloane, Corie'yi işaret ederek.

"Hepimiz senin için buradayız, Baker," diyorum yumuşak bir sesle. "Ben ebeveyn değilim, ama koruyucu ailede büyüyen bir çocuk olarak, iyi bir ebeveyn olmak için nasıl bir insan olmak gerektiğini biliyorum. Sen o insanlardan birisin." Bu doğru. Ben

Yeterince koruyucu ailede kaldım ve herkesin ebeveynlik için uygun olmadığını biliyorum. Küçük bir insanın hayatını ellerinde tutmak zor bir iş olduğundan eminim, ama zulüm çocuklarla ilişkilendirilmesi gereken bir şey değildir. Bunu küçük yaşta öğrendim ve Baker'ın bebeğinin bunun nasıl bir his olduğunu asla bilmeyeceğinden eminim.

"Dikkatli ol," diyor Landry, kolunu omzuma atarak, yakınlığıyla kalbimin bir an durmasına neden oluyor. "Ona, onu önemseyeceğimizi falan düşündüreceksin." Bana göz kırpmıyor, sonra bakışlarını Baker'a çeviriyor. "Önemsiyoruz. Biliyorsun ki önemsiyoruz ve yaşadığın bu durum, dostum, çok zor, ama biz yanındayız. Bebek bezleriyle nasıl başa çıkacağımın emin değilim, ama elimden geleni yapacağım."

Bu, Baker dahil herkesi güldürdü.

"Hadi, yemek yiyelim," diyorum onlara. Landry, kolunu hala omzumda tutarak bizi döndürüyor ve mutfığa götürüyor.

* * *

"Bir daha söyle," der Baker, kaşlarını çatarak.

"Burun aspiratörü. Bebeklerin burnu tıkanığında, kendi burunlarını silemedikleri için bunu kullanarak burunlarını temizlersin."

"Ne?" diye sorar Reid, yüzünde şok ifadesi belirir. "Bu bir işkence aleti." Reid telefonunun ekranına dokunur ve bir video açar. Foster telefonu elinden alıp izlemeye başlarken, Reid burnunu buruşturur ve şiddetle başını sallar. O da bir bebeğin burnundan sümük emme düşüncesinden tamamen tiksiniş görünür.

"Kardeşim, çocuğuna bunu yapamazsın. Travma yaşarlar." Foster titreyerek telefonu Reid'e geri atar.

"Sümük ve pislik, bebekler böyle yapar," diyor Sloane sakince. "Ben buna uygun değilim," diyor Reid.

"Öğrensen iyi olur," diyor Corie. Gülmemek için yanağını ısırmasını izliyorum, ama Reid'in yüzündeki dehşet ifadesini görünce, kahkahalar patlayarak çıkıyor.

O kadar çok gülüyorum ki, gözlerimden yaşlar akıyor. Kısa süre sonra herkes gülüyor, Baker bile, ve hepimiz gözlerimizi siliyoruz.

"Tamam, daha fazla hediye," diyor Sloane, bizi tekrar konuya döndürüyor.

Utangaç bir gülümsemeye Baker, her bir hediyeyi özenle açmaya devam ediyor ve her birinden sonra içten bir teşekkür ediyor. Ona açıklamamız gereken daha fazla şey var ve yüzünde korku yerine, sadece kararlılık görüyorum.

O iyi bir baba olacak.

"Olacak," diyor Landry, beni şaşırtarak.

"Bunu yüksek sesle söylediğimi bilmiyordum."

"Söyledin ve haklısın. Sinclair babası çok iyi olacak. Bunun için elimizden geleni yapacağız."

"Bu tanıdık geliyor," diyorum, gözlerimi ondan ayırıp Baker'ın ona aldığı zıplayan koltuğu açmasını izliyorum.

"Zıplayan koltuk mu?" diye soruyor Baker.

"Bebekleri sakinleştirir, böylece temizlik veya yemek pişirme gibi işleri yapabilirsiniz."

Sallanma hareketi onları sakinleştirir."

Baker yavaşça başını sallar. "Sanırım buna ihtiyacım olacak."

"İhtiyacın olacak," diye Corie onu temin eder. Yerde oturduğu yerden öne eğilir ve ona hediyeleri uzatır. "Bunda kırk pounda kadar yazıyor, yani bir süre kullanabilirsin."

Baker, ağzının köşesi gülümsemeye yukarı doğru kıvrılırken başını sallar. "Teşekkür ederim. Gerçekten, nereden başlayacağımı bilmiyordum ve bu..." Baker, etrafındaki yere dağılmış hediyelere bakar. "...çok fazla. Sizler olmasaydınız bunu nasıl başarabilirdim bilmiyorum."

Hepimiz sırayla ona sarıldıktan sonra, temizlik işine koyuluruz. Corie ve Sloane hediyeleri paketlerken, Reid, Foster ve Baker onları dışarıya taşımaya başlar.

"Sanırım benim kamyonetim de gerekecek," diyor Knox. İki avuç dolusu hediye çantasını alıp kapıdan çıkıyor.

Ben de bardakları ve tabakları toplayıp mutfığa götürerek temizliğe başlıyorum. Landry'nin bulaşık makinesini kullanmak yerine lavabonun başında bulaşık yıkarken arkamda birinin varlığını hissediyorum.

"Bulaşık makinesinin çalıştığını biliyorsun," diyor Landry. Ellerini belime koyuyor, arkamdan uzanıp lavabonun üzerindeki ışığı açıyor.

Nefesimi tutuyorum, geri çekilmesini bekliyorum ama o hiç çekilmiyor. "Evet," diyorum derin bir nefes vererek.

Yaklaşıyor, dudakları kulağıma çok yakın. "Nasıl kullanıldığını göstereyim mi?"

"Nasıl kullanıldığını biliyor musun?" diye soruyorum.

Onun derin kahkahası beni sarıyor ve soğuk bir kış gecesinde battaniye gibi ısıtıyor. "Evet, nasıl yapılacağını biliyorum. Ben büyük bir çocuğum. Kendi kıcımlı bile silebilirim."

Su damlayan elimi kaldırıyorum. "Hayır, bunu görmek istemiyorum. Bulaşık makinesini kullanmayı biliyorum ama çoğunlukla kağıt tabak kullanıyoruz. Sadece birkaç tabak var. Elle yıkamaktan sorun yok."

"O zaman çekil," diyor, ellerini nihayet kalçalarımın çekip yanıma yaklaşıyor. "Ben yıkayıp kurulayacağım."

"Gerek yok."

"Biliyorum, gerek yok. Hediyeleri hallettiler ve ben burada durup senin çalışmanı izlemeyeceğim. Bunu birkaç dakika içinde halledeceğiz." Göz kırpar ve kalbim göğsümde çarpıntı yapar. Sanki kanatları varmış ve hızla çırpınıyormuş gibi.

"Peki, her şey yolunda mı? O pislikten haber aldın mı?" diye sorar.

Gülmemek elde değil. "Hayır, Chaz'dan haber almadım, ama yeni numaramı biliyor. En azından benim bildiğim kadarıyla."

"Antrenman kampı bir ay sonra başlıyor."

"Biliyorum. Takımın rapor vermesi gereken anı korkuyla bekliyorum. Şansıma, o da sakatlık numarası yapacaktır."

Landry suyu kapatır, ellerini havluyla kurulur ve arka cebinden telefonunu çıkarır. "Bana numaranı ver."

"Ne? Neden?"

"Birincisi, biz arkadaşız ve arkadaşlar birbirlerinin numaralarını bilir. İkincisi, eğer sana bulaşırsa, bana ulaşmanın bir yoluna ihtiyacın olacak. Seninkini aldığımda sana benimkini mesaj atarım. Diğerlerinin numaralarını da gönderirim. Onun sana tekrar zarar vermesine izin vermeyeceğiz, Rowan."

Gözlerim doldu. Boğazımı temizledim ve numaramı söyledim. Arka cebimden bir ses geldi, ardından dört ses daha.

"İşte. Diğerlerinin numaralarını da gönderdim. Kullanmaktan çekinme, Rowan."

"Teşekkürler, Landry." Gözlerimi kapatıp nefesime odaklanarak duygularımı yatıştırıyorum. Bu yüzden onun bana yaklaştığını görmüyorum. Onun varlığını hissediyorum ve sonra dudaklarını şakağıma değdiriyor. Konuşmuyor ama yavaşça uzaklaşıyor. Dudakları tenime değdiği sırada her düzensiz kalp atışını saydığım için bunu biliyorum.

Sonunda rahatladığında, hem üzgün hem de rahatlamış hissediyorum. Biraz daha rahat nefes alabildiğim için rahatlamışım, ama aynı zamanda üzgünüm çünkü o güvendiğim biri ve bana gösterdiği sıcaklık ve şefkat alışık olmadığım şeyler. Bunun bir tesadüf olduğunu biliyorum. Ayrıca ona aşık olmaya ya da bağlanmaya izin veremeyeceğimi de biliyorum. Profesyonel bir sporcuyla çıkma yolunda ilerledim ve bu benim için çıkmaz sokak.

Ancak, Landry'nin farklı olduğunu içtenlikle biliyorum. O, bir kadına karşı bedeninin büyüklüğünü ve gücünü kullanacak bir adam değil. Hayatındaki kadını asla önemsiz hissettirmez, ama bu da mesafemi korumam için bir neden daha. Chaz ile olan ilişkiden zar zor kurtuldum. Landry'ye aşık olursam, bu kaybın üstesinden asla gelemem.

Diğerleri içeri girer ve Corie ile Sloane, herkesin eve götürmesi için artan yemekleri kaplara koymaya başlar.

"Bugün için, hediyeler için ve her şey için teşekkürler," diyor Baker.

"Oh, hepsi bu kadar değil," diyor Corie. "Kurulumuna yardım etmek için geleceğiz. Hazır olduğunda bize haber ver, biz de gelelim."

Baker'ın omuzları düşer, yüzünde rahatlamış bir ifade belirir. "Gelin bakalım." Kollarını açar ve Corie, ardından Sloane onun kucaklamasına girer. "Sen de, Rowan," der.

Hızla ellerimi kurularayıp ona sarılırim. "Harika bir iş çıkaracaksın," diye fısıldarım, sadece onun duyabileceği şekilde.

"Teşekkürler," diye mırıldanır ve beni bırakır. "Eve gidip valizimi boşaltacağım."

"Yardım ister misin?" diye

sorar Corie. "Çok şey yaptın."

"Hemen arkandan geliyoruz," diyor Knox. "Partiyi senin evinde yapacaktık ama kızlar sürpriz olmasını istedi."

"Bu beklenmedik ve mükemmeldi. Bunu bunu sana herkese yeterince

"Ben de geliyorum," diyor Sloane.

"Kahretsin, şimdi kendimi dışlanmış hissediyorum," diyor Reid.

"Ben sürerim." Foster cebinden anahtarlarını çıkarır ve havaya fırlatıp yumruğuyla yakalar.

"Ben gidiyorum bitireceğim bitireceğim burada burada ve sonra benorada orada Biri bana adresi mesaj atabilir mi?" diye soruyorum.

"Ben sürerim," diyor Landry. "Rowan'a yardım ederim, sonra yola çıkarız."

"Ben sürebilirim. Sorun değil."

Landry elini havada sallar. "İkimizin de sürmesi saçma olur. Sonra seni buraya, arabana geri getireceğim. Almamız gereken bir şey var mı?" diye Corie'ye sorar.

"Aklıma gelen bir şey yok. Giysileri yıkamak için çamaşır deterjanı aldık, hediye sepetlerinden birinde zaten var, yani hazırız sanırım."

Baker boğazını temizler, açıkça boğulmuş gibidir. "Ben..." Omzunun üzerinden işaret eder, zorlukla yutar, sonra el sallar ve kapıdan çıkar.

"Zavallı adam," diyor Corie.

"Gerçekten mi Core, bizim almadığımız başka bir şeye ihtiyacı var mı?" diye sorar Landry.

"Sanmıyorum. Onu yerleştirelim ve eşyalarını açalım. Mobilya sipariş etmesi gerekecek, ama bunun dışında, mama ve biberon dışında bir şeye ihtiyacı yok bence. Ancak, emzirmeyi planlayıp planlamadığını ve ne tür biberonlar kullanmak istediğini bilmiyorum. Bu kararı onların vermesi gerekecek."

"Kahretsin," diye mırıldanır Foster. "Ne karmaşa ama." "Evet," diye onaylar Reid.

"Karmaşık, ama üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil. Rampage ailemiz büyüyor," diyor Knox, Corie'yi kendine yaklaştırarak.

"Sıra sende," diyor Sloane gülerek.

"Ne?" Landry başını çevirip Knox ve Corie'ye bakar. "Öyle mi?" diye sorar.

"Hayır," diye Corie hemen onu sakinleştirir. Kocasına gülümser. "Bir gün."

"Bir gün, Corie kızım. Ne zaman olacağını sen söyle," der Knox, dudaklarına nazikçe bir öpücük kondurur. "Tamam, biz çıkıyoruz."

Herkes hızlıca vedalaşır ve sonra sadece Landry ve ben kalırız. O dönüp ellerini belime koyar, beni biraz sola doğru iter, sonra ellerini çeker ve yıkayıp kurulamak için yerine geçer. Birkaç dakika içinde işimizi bitiririz. Landry'nin evi kilitlemesini beklerim ve onu kamyonetine kadar takip ederim.

Onun garajından çıkarken gülümsemeden edemiyorum. Bu sıradan bir şey gibi görünebilir, ama benim için bugün her şeydi. İhtiyacı olan bir arkadaşına yardım etmek her şeydir, çünkü onlar benim arkadaşlarım. Hayatımda ilk kez, benim insanlarım var ve umarım eski sevgilim onları benden almaz. Nashville'de kalmak istiyorum. Bu şehre, işime ve tabii ki yeni bulduğum aileme bir bağ hissediyorum. Onlar benim ailem.

Dokuzuncu Bölüm

Landry

"Dostum!" Bakım departmanı başkanı ve suç ortağım Harry'ye elimi uzatarak high-five yapmasını işaret ettim. "Ne var ne yok?"

"Herkes aile günü için heyecanlı."

"Aile günü mü?" Neden bahsettiğini hiç anlamadım.

"Evet." Harry sıırttı. Özel haberleri ilk öğrenen olmakla gurur duyuyordu ve özellikle de bu sefer olduğu gibi benden önce haberleri öğrenince çok keyif alıyordu.

"Hadi ama, anlat bakalım."

Gülümsemesi genişler, gözlerinin etrafındaki deri kırışır. "Rampage aile günü düzenliyor. Tüm oyuncular, aileleri ve personel sezonun başlangıcını kutlamak için bir araya gelecek."

"Oh, evet, bu ne zaman duyuruldu? Bahsettiğin bu aile günü ne zaman?"

"Birkaç hafta önce bir e-posta gönderdiler. Karım çok heyecanlı. Bu sefer sır değil. Benimle dalga mı geçiyorsun, evlat? Sen biliyordun, değil mi?" diye sorar.

"Hayır, bilmiyordum. Gerçekten, neden bahsettiğini hiç anlamadım." Cebime uzanıp telefonumu çıkararak uzun e-posta listemi kaydırmaya başladım. Ve işte, orada. Nasıl gözümünden kaçmış bilmiyorum. Hızla içeriğini gözden geçirip cihazı cebime geri koydum.

"Orada olacak mısın?" diye sordu Harry.

"Harry, dostum, Rampage hayatın anlamıdır," diyorum ve omzuna hafifçe vuruyorum. "Orada olacağım."

"Bir bayan arkadaşını da getiriyor musun?" diye soruyor, kaşlarını oynatarak. "Aile günü dediler."

"Yani, hayır mı?"

Elimde değil. Gülüyorum. Harry bana sürekli hayatımda bir kadına ihtiyacım olduğunu ve karısı olmasa kaybolacağını söylüyor. "Olmaz. Henüz onu bulamadım."

"Benimkini alamazsın. O yüzden kadınların bayıldığı kaslarını ve yeşil gözlerini kendine sakla."

"Yani, belki de hayatında daha genç bir erkeğe ihtiyacı vardır." Kollarımı yanlara açıyorum. "Patty seni yeni bir modelle değiştirmek isteyebilir."

Harry kahkahalarla gülerek karnını tuttu. "Saçmalamayı kes. Benim Patty'm gayet iyi."

"Dikkatli olsan iyi olur, ihtiyar."

"Sen kimin tarafındasın?" diye sorar, ben antrenman odasına doğru geriye doğru yürümeye başlarken.

"Patty's!" diye bağırarak dönüp koridora doğru ilerliyorum. Kahkahası peşimden geliyor. Antrenman salonuna girdiğimde, Knox ve Foster'ın koşu bandında olduğunu görüyorum. Teknik olarak burada olmamız gerekmiyor, ama kaptanımız, aynı zamanda Knox olarak da bilinen en iyi arkadaşım ve kayınbiraderim, bir tiran. Kız kardeşimle evlendiğinden beri eskisi kadar değil, ama yine de sezon için forma girmemiz için bize baskı yapmaya vakit buluyor.

"Bakın, sonunda kim gelmeye karar verdi," diye alay ediyor Knox.

"Buraya zorla getirildim." Bu doğru değil, hepimiz bunu biliyoruz. Knox bizi hizada tutuyor, ama lig şampiyonluğunu kazanmanın nasıl bir his olduğunu tattık ve bu sezon da aynı başarıyı tekrarlamak için var gücümüzle çalışıyoruz. "Ayrıca, bu Harry'nin suçu."

"Doğru." Foster gülüyor. "Sen dedikodular ve abur cuburlarla besleniyorsun."

Neyse, Harry bugün bizim için ne hazırladı?"

"Aile günü olduğunu biliyor muydunuz?" diye soruyorum onlara. "Evet," diye cevaplıyorlar ikisi de. "E-posta göndermişler."

"Kaçırdım. Bu tür şeyleri bana söylemelisin." Kaşlarımı çatıyorum. Harry'nin benden bir adım önde olmasına sinir oluyorum.

"Gelen kutuna daha fazla dikkat et."

"Her neyse," diye mırıldanıyorum. "Hadi şunu bitirelim. Açlıktan ölüyorum." "Kahvaltı yapmadın mı?" diye soruyor Knox.

"Bir saat önce yedim," diyorum ve o sadece kıkırdayarak başını sallıyor.

"Demek bu kadar açsın. O zaman başlasak iyi olur," diyor gülerek, tam da Reid ve Baker bize katılırken.

"Üzgünüm, Natasha'nın doktor randevusu vardı," diyor Baker, saçlarını elleriyle tarayarak.

"Ben de tembel kıcımlı yataktan çıkarmak istemedim," diye ekliyor Reid omuz silkerek.

Koşu bandına çıkıp zihnimi bu aile gününe odaklarım. E-postada yemek ve aile eğlencesi yazıyordu. Harika bir fikir ve bu organizasyonun üyesi olmayı sevmemin bir başka nedeni. Rampage, takımını ve personelini önemsiyor. Personelden bahsetmişken, Rowan da orada olacak. Onu görmeyeli uzun zaman oldu. Eski sakatlıklarını gidermek için bazı oyuncularla kuvvet antrenmanı yaptığını biliyorum. Burada ama onu görmedim. Belki antrenmandan sonra antrenman salonuna bir göz atıp orada olup olmadığını kontrol etmeliyim. Selam vermek ve nasıl olduğunu sormak için.

Her birimiz 8 kilometre koşuyoruz ve ardından ağırlık çalışmasına geçiyoruz. Hepimiz terliyoruz ve kokuyoruz, eminim, ama biz sporcularız ve buna alışkınız. Alnımdaki teri silip havluyu atıyorum ve serbest ağırlıkları alıyorum.

"Biliyor musun, Chaz muhtemelen orada olacak," diyor Reid.

"Nereye?" diye soruyorum, aklım hemen o pisliğin Rowan'a yaptıkları için suratını dağıtmaya gidiyor.

"Aile günü."

"Siktir, ama iki hafta sonra antrenman kampına kadar rapor vermesi gerekmiyor."

"Merkez ofisin yeni bir oyuncuyu hoş karşılamayacağı bir senaryo düşünebiliyor musun?" diye soruyor Reid.

"Orospu çocuğu. Ona göz kulak olmalıyız." "Olacağız," diyor Foster bana.

"Onun ona ulaşmasına izin vermeyeceğiz," diye ekliyor Knox. "O artık bizden biri," diyor Baker.

"Evet, ama o da öyle," diye mırıldanıyorum. Sözler dudaklarımdan çıkarken tadı ekşi geliyor.

"Bir plana ihtiyacımız var," diyor Reid. "O aleti takımımızda tutamayız. Bildiklerimizden sonra olmaz."

"Artık çok geç ve Rowan haklı. Hastaneye giderken yalan söyledi. Elimizde kanıt yok," diyorum, damarlarımda dolaşan öfkeyle mücadele ederek. O, bir kadını döven korkak ve zorba bir adam. Kimseyi olmayan bir kadının ona ihtiyacı varken, o onu kullandı ve bunun bedelini ödeyecek. Sadece nasıl olacağını bilmiyorum.

"O zaman onu izleyelim," diyor Baker. "Onun gibi adamlar kendilerini yenilmez sanırlar, ama bir hata yapacak ve biz de onu yakalayacağız."

"Bence en iyi seçenek bu. Ağzımızı kapalı tutmalıyız." "Onunla dostane davranmayacağım," diyorum.

Ona iyi davranma düşüncesi beni tiksindiriyor.

"Onun en iyi arkadaşı olman ya da onu evine davet etmen gerekmez, ama nazik davranman gerekir," diye hatırlatıyor Knox.

"Bundan nefret ediyorum. Biz böyle değiliz." Takım olarak ya da erkekler olarak. Biz kadınlara şiddet uygulamayız.

"Biliyorum kardeşim," diyor Knox, gözleri bunun sadece bir erkeğin karısını dövmesinden daha fazlası olduğunu anladığını söylüyor. Bunu açıklayamıyorum. İstesem bile, bunu ifade edecek kelimeleri bulamazdım. Tek söyleyebileceğim, onu korumak istediğim.

"Her şey yoluna girecek," diyor Baker. "Bana ve benim durumuma bak. Elimizden gelenin en iyisini yapacağız, gözlerimizi ve kulaklarımızı açık tutacağız ve onun hakkında bir şeyler bulacağız. Biraz zaman alabilir, ama başaracağız."

"Evet," diye onaylıyorum. Umarım haklıdır. O adamın Rowan'ın ya da kız kardeşimin yakınında olmasını düşünmek bile istemiyorum. Hatta, herhangi bir kadının yakınında olmasını. O bir pislik ve burada yeri yok.

Daha iyisini yapmam gerekecek. Onu gözetlemem ve en önemlisi onu gözetlemem gerekecek. Çünkü kaplan çizgilerini değiştirmez ve bir gün, yaptığı pislikler onu yakalayacaktır. Pislik yokuş aşağı yuvarlanır derler, değil mi?

Bir saat sonra antrenmanımız biter ve ben Rowan'ı aramak için terapi ve antrenman odalarına uğrarım. Onu patronu, baş antrenör John ve ekibinin geri kalanıyla birlikte bulurum. Meşgul görünüyor, bu yüzden

onu rahat bırakıyorum. En azından onu gördüm ve o pislik Brown ortalıkta yok.

* * *

"Kahretsin, her şeyi yapmışlar," diyor Baker yanımdaki yerinden.

"Öyle," diye onaylıyorum, zıplama evleri, yüz boyama istasyonu, balondan hayvanlar yapan bir adam, birkaç karnaval oyunu, yiyecek ve dondurma satıcılarının bulunduğu Rampage alanını incelerken. "Bu harika bir fikir."

"Katılıyorum. Gelecek yıl burada benimle birlikte bir çocuğum olacağına inanmak zor.

"

"Nasıl gidiyor? Hâlâ iyi anlaşıyor musunuz?" Ona bir göz attım.

Omuz silkiyor. "Çok tuhaf, ama sanırım iyi gidiyor.

Randevularını, isteklerini ve isim fikirlerini bana bildiriyor. Eğitim kampının sonunda doğurması bekleniyor. Çok zor olacak. Yeni doğmuş bir bebeğin tek babası olmak, ama o benim çocuğum, anlarsın ya?"

"Evet," diye onaylıyorum. "Neye ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Teşekkürler dostum. Corie, Sloane ve Rowan bana yardım etmeyi teklif ettiler. En azından sezon boyunca yardım almam gerekeceğini biliyorum, ama yeni doğan bebeğimi yabancılara bırakmak içime sinmiyor. Bu çocuğu hiç görmedim, ama o benim bir parçam. Neredeyse bir rüya gibi geliyor, sonra Natasha'nın bebeğin bütün gece onu tekmelediğini söyleyen mesajıyla uyanıyorum ve bu benim gerçekliğim olduğu için yüzüme bir tokat gibi geliyor."

"Senin yaşadıklarını anlamaya çalışmayacağım. Kesinlikle berbat bir durum, ama sen başarabilirsin, Sinclair," diyorum gülümseyerek. "Bayanlar sana yardım edecekler ve hazır olduğunda sana bir dadı bulmaya da yardım edeceklerine eminim. Bu arada, sana yardım etmemize izin ver. Mola vermek istersen, bizden birini ara. Bebeklerle aramız pek iyi olmayabilir, ama lanet olsun, seninle birlikte öğrenebiliriz. Ne de olsa o bizim yeğenimiz."

"Teşekkürler, Reynolds," diyor, sesi duygudan boğuklaşmış.

"Ne yenir?" diye soruyorum, o anın ağırlığını kırmaya çalışarak.

Baker gülüyor. "Bilmiyorum dostum, ama eminim ki birazdan öğreneceksin."

"Biliyorsun." Elimi omzuna koyup yemeğin olduğu yere doğru yürüyorum. Kokusu çok lezzetli ve biliyorsun, ben her zaman yemek yiyebilirim. Ancak, burnumun beni karnıma iyi gelecek bir kokuya götürmesine izin vermeden önce, Rowan'ı görüyorum. O sarı saçları ve o popoyu her yerde tanırım.

Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu, bu yüzden bir kez olsun karnım beklemek zorunda kalacak. Yoldan sapıp ona doğru yöneliyorum. Onunla konuşan kişiyi görmek için arkasına bakıyorum ve kırmızı bir şey görüyorum. Adımlarımı hızlandırıyorum ve ona ulaştığımda kolumu omzuna atıp şakağına bir öpücük konduruyorum. "Selam, bebeğim." Ona gülümsüyorum. Kaşları hafifçe çatılıyor, ben de eğilip dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "Sadece akışına bırak." Bana yaslanarak rahatlıyor ve elini göğsüme koyuyor.

"Affedersiniz. Sizi tanıyor muyum?" diye soruyorum Chaz Brown'a, Rowan'ın

esk

i "Beni tanıyorsun," diye
sev dişlerini sıkıyor. "Tanıyor
gili muyum?" diye Rowan'a
sin soruyorum.

e. "Bebeğim, bu Chaz. Eski sevgilim ve

Rampage'ın yeni köşe oyuncusu." Sesi hafifçe titriyor, ama plana uyuyor.

"Ah, demek seni tanıyorum." Elimi ona doğru uzatıyorum. "Teşekkürler," diyorum, elimi orada bırakarak.

O da tereddütle elimi sıkıyor. "Ne için?"

Ses tonu bana kızgın olduğunu gösteriyor, ama bunun nereye varacağını görmek istiyor. Eminim Rampage'e transfer olduğum için olduğunu düşünüyor, ama çok yanılıyor.

"Buradaki kız arkadaşımın işleri batırdığım için. Aksi takdirde bu fırsatı asla yakalayamazdım." Mümkün olsaydı, şu anda kulaklarından duman çıktığını görürdüm. Gözleri kısılır, yüzü pancar gibi kızarır ve ellerini yanlarında yumruk yapar. Sorun değil. Bu orospu çocuğu kavga etmek istiyorsa, Rowan'a değil bana saldırabilir.

"Kız arkadaşımın konuşuyordum," dişlerini sıkarak söylüyor.

"Kız arkadaşın mı? Dostum, o seni terk etti. Artık o benim." Rowan bana yaklaşır ve ben elimi omuzlarından beline kaydırarak onu kendime yakın tutarım. Vücudunda hafif bir titreme hissediyorum

Bu pislik, iş yerimizde olduğumuz için şanslı, yoksa onu bu şekilde korkuttuğu için kışına tekme basardım.

Onunla birlikteyken, yanında kimse olmadan neler yaşadığını düşünmek beni öldürüyor.

"Rowan, bir dakika?" diye tükürüyor.

"Biz de bir şeyler yemeye gidiyorduk."

"Sinclair'le konuşurken beni beklediğin için teşekkürler," diyorum ona, oyuna uyarak. "Yemeye hazır mısın? Kokusu inanılmaz."

Kız başını salladı, bana gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı.

Yemeğin olduğu yere doğru yürümeye başladık ve ondan uzaklaştık. "Görüşürüz!" diye seslendim, elimi havaya kaldırdım ama arkama bakmadım. Elbette, yüzündeki öfkeyi görebiliyordum. Kızgın olduğunu biliyordum ve bu öfkeyi bana yöneltmesi, ona yöneltmemesi durumunda sorun yoktu.

Her birimiz birer yürüyüş tacosu, bir yığın peçete ve birkaç içecek alıp, geçici yemek alanının uzak köşesindeki bir masaya geçiyoruz. O oturana kadar bekledikten sonra yanına oturuyorum.

"Bu çok kötü, Landry. Çok, çok kötü," diyor, alt dudağını ısırarak.

"Hey." Elimizi uzatıp, elini avucumun içine alıyorum. "Her şey yoluna girecek. O, senin benimle olduğunu düşünüyor. Hiçbir şey yapmayacak, yoksa takımdan atılır ve sözleşmesini kaybeder. Bu iyi bir şey."

"Landry, biz birlikte değiliz."

Omuz silkiyorum. "O zaman birlikteymiş gibi davranırız."

"Ne?" diye sorar, ağzı açık kalır.

"Ne var bunda? Çıkıyormuşuz gibi davranırız, o da seni rahat bırakır."

"Sen onu benim kadar tanıımıyorsun."

"Tanımıyorum, ama şunu biliyorum ki, senin benim olduğumu açıkça belli edersek ve o bir şey yapmaya kalkışırsa, takım devreye girecek. Bu, ona karşı bir şey yapabilmemiz için tam da ihtiyacımız olan şey olabilir. O buraya ait değil, Rowan. Sen aitsin."

"Uygulanması gereken politikalar ve adımlar var." "Ve biz de uygulayacağız."

"Bunu yapmana izin veremem."

"Bebeğim, daha yeni çıkmaya başladık ve sen şimdiden beni kontrol etmeye çalışıyorsun." Gülerek, "Ya sonra sana sırtını ovarsam?" diyorum.

"Landry, bu ciddi bir konu," diyor, ama vücudundaki gerginliğin biraz azaldığını görebiliyorum.

"Biliyorum Roe. Güven bana, biliyorum. Söz veriyorum, bu işe yarayacak."

"Benim erkek arkadaşımın gibi davranman gerek." Yanakları anında parlak bir pembeye döner.

"Ben halledebilirim. Sen halledebilir misin?"

"Chaz'la geçirdiğim hayattan sonra mı? Evet, halledebilirim."

"Güzel. O zaman anlaştık." Tam o sırada, Rampage'ın sahibi Roger Hampton'ın bizim masanın yanındaki bir masaya doğru yürüdüğünü görüyorum. "Roger, seni görmek ne güzel," diye sesleniyorum ve o da yönünü değiştirip bizim masaya geliyor. "Bugün seni görmeyi umuyordum. Bir dakikan var mı?" diye soruyorum.

"Benim geniş alıcım, ne zaman istersen." Roger gülerek sandalyeyi çekip, domuz eti sandviçinden büyük bir ısırık aldı. "Ne var ne yok?" diye sordu ısırığını bitirdikten sonra.

"Bu güzel bayanla çıkmaya başladığımızı sana söylemek istedim." Başımı yanımda oturan Rowan'a doğru eğiyorum.

"Peki, tamam o zaman. Muhtemelen senin üzerinde çalışması gerekecek, ama sen onun patronu olmadığın için bunda bir sorun görmüyorum. Bir değişiklik olursa bana haber ver. Konuyu gündeme getirdiğin için teşekkürler. İnsan kaynaklarına, bana geldiğini ve her şeyin yolunda olduğunu bildireceğim," diyor Roger. "Görünüşe göre bu bir trend olmaya başlıyor." Gülerek sandviçinden bir ısırık daha alıyor.

"Belki." Rowan'a göz kırptım ve ağzının köşesi rahatlamış bir gülümsemeye dönüştü. Yemeğimizi bitirene kadar Roger ile sohbet ettik ve o da karısını aramak için ayrıldı.

"Daha fazla ister misin?" diye soruyorum Rowan'a.

"Hayır, yeter. Teşekkürler." Kucağına bakar, sonra başını kaldırıp gözlerime bakar. "Landry, bu işe yaramayacak. Yalan söyledikimizi anlayacak."

"Bunu bizden başka kimse bilmiyor."

"Arkadaşlarına söylemeliyiz. Onlara yalan söyleyemeyiz."

"Tamam, biz burada yokken söyleriz, ama onlar hiçbir şey söylemeyecekler."

"Chaz'ı hayatıma devam ettiğime ikna etmek çok zor olacak. Ben... erkeklerden erkeğe atlayan biri değilim."

"Sen yapmadın. Sen bana atladın." Elimi göğsüme koyuyorum. "Güven bana, Roe. Ben hallederim. Sen sadece bana deli gibi aşıkmiş gibi davran, ya da en azından beni tolere et, gerisini ben hallederim."

"Çok kendinden eminsin."

Elini elimde tutuyorum. "Onu bir daha sana yaklaştırmayacağım, Rowan. Sana söz veriyorum. Bu işe yarayacak."

"Gerçekten çıkmak istediğin biriyle tanışırsan ne olacak?" diye sordu, sesini alçaltarak.

"Bakmıyorum. Ayrıca, benim kızım burada." Elini dudaklarıma götürüp parmak eklemlerini öpüyorum. Karşılığında, sevimli kızarıklığı ve gözlerine kadar uzanan gülümsemesi ile ödüllendiriliyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp bir grup mesajı yazmaya başlıyorum. Herkesin duyabileceği bir yerde sırrımızı açığa vuramayız ve bugün, şey, bir gösteri yapmamız gerekecek.

Ben: Dikkat, biri sorarsa, Rowan ve ben çıkıyoruz. Reid: Rowan

bunu biliyor mu?

Baker: Ona ilaç mı verdin?

Foster: Hayalinde mesajlaşıyor

musun? Corie: Ne?!

Sloane: Haydi, Reynolds!

Knox: Rowan?

Telefonu sürekli bip sesi çıkarıyor. Onun arka cebinden telefonu çıkarıp okumaya başladığını izliyorum. Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. Kahretsin, bu kadın çok çekici ve bunun farkında bile değil.

Rowan: Uzun hikaye. Detayları biliyorum. Bana ilaç vermedi ve rüyada mesajlaşmıyor. Chaz konusunda bana yardım ediyor ve bu öylece oldu.

Ben: Etrafta yüzlerce kulak dinlemeyecekken açıklayacağız. Bu arada, o benim.

Ben: Evet, kardeşim, sen sormadan söyleyeyim, Roger biliyor. Ona az önce söyledik ve sorun etmedi.

Corie: İyi. Terden sıırılsıklam olmuştum.

Foster: Çünkü burası Şeytan'ın testislerinden daha sıcak. Knox:

Karıma böyle konuşma.

Corie: Kilisede fahişe gibi terliyorum. Sıcak ve üstlerin bilmediği için stresin karışımı.

Reid: Bayan Beckett!

Baker: Bay Beckett, hanımefendi sizden daha havalı.

Sloane: Aynen öyle.

Gölerek telefonumu cebime geri koyuyorum. Masadan kalktıktan sonra çöpümüzü yakındaki çöp kutusuna atıyorum ve Rowan'a elimi uzatıyorum. "Oyun yüzünü takma zamanı, kızım."

"Bunu yapacak mıyız?"

"Artık geri dönüş yok."

O başını sallar, koltuğundan kalkar, elimi tutar, parmaklarımızı birbirine geçirir ve arkadaşlarımızı aramaya çıkarır.

Onuncu Bölüm

Rowan

Landry, elimi sıkıca kavrayarak bizi grubumuzun durup konuştuğu yere doğru götürüyor. Tüm gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyorum ama dönüp bakmıyorum. Bakışlarımı ileriye doğru sabit tutuyorum.

Landry adımlarını yavaşlatır ve elini hala benimkine dolanmış halde beni göğsüne çeker ve diğer kolunu da bana dolanır. Dışarıdan bakanlar için bu samimi bir kucaklaşma gibi görünür, ama benim için o beni sakinleştiriyor.

"Merak etme, Roe, söz veriyorum. Bu iş bittiğinde sınırlar hakkında daha fazla konuşuruz, ama seni benimmişsin gibi dokunacağım. İnsanların bize inanması için tek yol bu. Senin için sorun olur mu? Seni rahatsız eden bir şey var mı?" diye sorar.

Sesi yumuşaktır ve ses tonundaki samimiyet gözlerimi yaşartır, ama gözlerimi kırıp yaşları silirim. "Bilmiyorum," diye fısıldarım boynuna, ama beni duyabildiğini biliyorum. "Chaz'dan beri kimse olmadı."

"Tamam. O zaman birlikte öğrenmemiz gerekecek. Seni asla incitmek ya da rahatsız etmek istemem. Güveninin kırıldığını biliyorum, bu yüzden benimle konuşman gerekiyor. Ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, seni rahatsız ediyorsa, bunun farkında olmam gerekiyor. Bu işte birlikteyiz."

"Neden bunu yapıyorsun? Bu senin savaşın değil, Landry."

"Tabii ki benim. Sen bizden birisin ve aile böyle yapar. Bunun senin için de yeni olduğunu biliyorum, ama güven zamanla gelecektir. Sadece benimle konuşmayı unutma. Ne olursa olsun."

"Yapabilirim," diyorum ona, o da başını sallıyor. Dudaklarında yavaş, hatta seksi bir gülümseme beliriyor.

"Güzel. Peki, bu uygun mu? Seni tutmak? Elini tutmak?" "Evet."

"Peki öpmek?"

"Beni öpmek mi istiyorsun?" Başımı kaldırıp geriye doğru eğerek ona bakabiliyorum.

"Bebeğim, şu anda bu stadyumdaki her erkeğin seni öpmek istediğini garanti edebilirim. Knox hariç, o sadece kız kardeşimi görüyor, ama diğerleri, emin ol ki bunu düşünmüşlerdir."

"Ama beni öpmek ister misin? Senin için sorun olur mu?" Neden bu konuya odaklandığımı bilmiyorum, sanırım benim için bunu teklif etmiş olmasına hala şaşkınım. Chaz, kendisine fayda sağlayacak bir durum olmadığı sürece, halka açık yerlerde sevgisini göstermeyi hiç sevmezdi. Los Angeles'a taşındığımızda, tüm sevgi gösterileri sona erdi. O kadar uzun süre kaldığım için aptalım.

Ellerimizi birbirine kenetleyerek, diğer elini kaldırıp yanağıma koyuyor. "Evet, Roe, seni öpmek istiyorum." Eğilip dudaklarını yalıyor.

Gözlerimi kapatıp dudaklarının benimkine değmesini bekliyorum, ama bu hiç gerçekleşmiyor. Bunun yerine, dudaklarının alnıma bastırıldığını hissediyorum.

"Böyle olmaz," diye mırıldanıyor.

Ne demek istediğini sormadan, o uzaklaşıyor ve ellerimiz hala birbirine bağlıyken, arkadaşlarımızın daire şeklinde durdukları yere doğru yürümeye devam ediyoruz. Eminim bizi ilgiyle izliyorlardır.

"Hey, siz ikiniz." Corie parlak bir gülümsemeyle selamlar.

"Merhaba." Garip hissederek el sallıyorum. Landry'nin elinden çekilmeye çalışıyorum ama o elimi sıkıca tutuyor, arkama geçip kollarını belime doluyor.

"Naber?" diye soruyor, her zamanki gibi rahat bir tavırla.

"Siz iki aşk kuşu ne yapıyorsunuz?" diye sorar Sloane. O bir Rampage üyesi değil, ama Corie'nin en iyi arkadaşı olarak onun artı biridir. O ve Knox ikisi de takım için çalıştığı için, Corie artı bir hakkını en iyi arkadaşını getirmek için kullanır.

"Yemek yiyoruz. Yürüyen tacolar yedik, ama Roger'ın ağzımı sulandıran bir domuz eti sandviçi vardı, ben de birazdan ondan bir tane alacağım

"Ve burada da gürültücü bir ekip var," diyor takım sahibi Roger.

"Ve burada gürültücü bir ekip var," diyor takım sahibi Roger.

Hepimiz ona bakmak için dönüp, ben donakalıyorum. Chaz ve Koç Warner onun yanındadır. "Los Angeles'tan gelen yeni köşe oyuncumuzu tanıtmama izin verin. Bu Chaz Brown. Chaz, bu bizim oyun kurucumuz Knox Beckett, eşi Corie, sosyal medya direktörümüz ve Landry'nin kız kardeşi. Landry Reynolds, geniş alıcı, ve onun kız arkadaşı, aynı zamanda fizik tedavi departmanımızda çalışan Rowan Mills. Reid Montgomery, sıkı uç, Baker Sinclair, koşucu, ve Foster Vaughn, yarı koşucu," Roger hepimizi tanıtıyor.

"Merhaba," diyor Chaz, gözleri bana kilitlenmiş halde.

Onun bakışları altında donup kaldım, bu yüzden başımı çevirdim. Adamıma sokulmuş gibi görünüyor olmalıyım, ve sanırım öyleyim, ama o benim değil, ve Chaz'a bakmamam gerekiyor.

Landry tekrar alnımı öpüyor. "Topu atmaya hazır mısınız? Bana yeteneğini gösterir misin?" diye soruyor Landry.

Chaz'dan uzaklaşmak için her şeyi kabul edeceğim için başımı sallıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Landry kibarca. "Kız arkadaşım bana yeteneklerini gösterecek."

"Oh, ben varım," diyor Corie. Kafamı çevirip onun Sloane ile kol kola girdiğini görüyorum. "Kızlar erkeklere karşı. Üçü üçü," diyor, gözlerinde bir ışıltı ile.

"Hey, bu bizi dışarıda bırakıyor," der Reid somurtarak.

"Siz ikiniz hakem olabilirsiniz," diyor Corie.

Baker ellerini ovuşturur. "Tamam, hadi yapalım şunu."

Foster gülümser. "Sanırım ben senin üçüncünüm," der Sloane'a.

Sloane gülerek başını geriye atar. "Bir kişiye daha ihtiyacımız olduğunu fark etmemişler bile."

"Hayır." Foster sırtıyor ve Roger ile Koç Warner'a el sallayarak sahanın diğer ucuna doğru yöneliyoruz.

"Bayanlar, toplanın!" Corie oyun yüzünü takınmış. Sloane ve ben onun yanına gidip toplanıyoruz. "Tamam, planımız şöyle. Onları baştan çıkararak kazanacağız." Kıkırdıyor. "Aksi takdirde şansımız olmadığını hepimiz kabul edebiliriz."

"Corie, bu muhtemelen sadece Knox'ta işe yarar," diyorum

Bana eliyle işaret ediyor. "Sen benim kardeşimin kız arkadaşısın." Göz kırıyor. "Ayrıca, Landry senin o pislik eski sevgilinin izlediğini biliyor. Bir şey biliyorsam, o da kardeşimin gösteriş yapmayı sevdiği. Güven bana, bu işe yarayacak."

"Peki ya ben?" diye soruyor Sloane.

"Foster zor bir cevizdir. Çok fazla kızla çıkmaz ve gözü başka yerlere kaymaz. Onu etkilemek biraz zor olabilir, ama elinden geleni yap, flört et, dokun, ne gerekiyorsa yap. Takım için fedakarlık yap, Peterson," diyor Corie, elini Sloane'ın omzuna koyarak. "Ama unutma, bugün aile günü ve çocuklar da burada," diye alay ediyor, sanki işleri çok ileri götürecekmişiz gibi.

"Buradaki herkesin önünde kendimi rezil edeceğim. Anladım." Sloane başını sallar ve güler. O da bu fikre tamamen katılıyor. Bu iki kadın kendine güveni bol olan kişiler ve umarım bir gün ben de aynı düzeyde kendine güvene sahip olurum.

"Teşekkür ederim," diyorum onlara, duygularımın kabardığını hissederek. "Sizin gibi arkadaşlarım olacağını hiç hayal etmemiştim ve bunu söylemek için en kötü zaman olduğunu biliyorum, ama ikinizi de seviyorum. Beni arkadaş çevrenize kabul ettiğiniz için teşekkür ederim ve sadece... kendiniz olduğunuz ve benim arkadaşım olduğunuz için teşekkür ederim."

"Yani, bir gün benim baldızım olabilirsin." Corie bana abartılı bir göz kırıyor. "Biz kadınlar birbirimize destek olmalıyız."

"Evet, doğru," diye onayladı Sloane. "Büyük Landry Reynolds'ın bir kadın için diz çökmesini izlemek çok eğlenceli olacak."

"Bu sahte." Kimsenin duymaması için fısıldayarak hatırlatırım. "Şimdilik," der Corie, sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi.

"Tamam, üç deyince." Sloane elini uzatır, Corie ve ben de ellerimizi onun elinin üzerine koyarız. "Bir. İki. Üç!" diye sayarız, sonra ellerimizi çırparak erkeklerin karşısına diziliriz.

Eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koyarım. Landry önümde durur, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme vardır. "Yeneceksin, Reynolds," derim ona.

O gülümser. "Hadi bakalım, güzelim."

Yüzüm kızarır. "Övgülerin sana avantaj sağlamaz," derim. Saçmalıyorum ve ikimiz de bunun farkındayız. Tek yolumuz

kazanacaklarsa, bize izin verirlerse, ama bu bizi denemekten alıkoymayacak.

"İyi duruş, Corie kızım," diyor Knox karısına.

"Hey!" Foster diyor. "Düşmanla dostluk kurmayı bırak."

Corie ona dilini çıkarıyor.

"Hadi ama Vaughn. Lady Rampage'ın seni yeneceğinden mi korkuyorsun?" diye alay eder Sloane.

"Lady Rampage! Evet!" Corie tezahürat eder. Bana high-five yapmak için elini uzatır ve tabii ki ben de avucumu onun avucuna vururum. Bana doğru eğilir ve aynı şeyi Sloane için de yapar.

"Şimdi ne yaptığını bir bak," diye bağıır Baker kenardan. "Bu onların kafasına girip, kibirlenmelerine neden olacak," diye sızlanır Reid.

"Sus," diye azarladı Corie. "Sen tarafsız olman gerekiyor." "İsviçre," diye ekledi Sloane.

"Aynen öyle," diye bağıırırım ve üçümüz gülmeye başlarız.

Corie solumda, Sloane sağımda. Kuralları bilmiyoruz, üçlü oyun nasıl oynanır bilmiyoruz, ama deneyeceğiz. Corie topu aldı ve "Hike!" diye bağırdı. Landry'yi engellemek için öne doğru ittim, ama o beni havaya kaldırdı ve döndürdü. Dönüşürken gülüyorum ve ellerimi omuzlarına dayıyorum. Dönüşümüz durduğunda, ona bakıyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Daha hızlı olmalısın, Roe," diye alay ediyor.

"Engelleme!" diye bağıırıyor Sloane.

Landry ve ben dönüp baktığımızda Foster'ın onun üstüne yere uzanmış olduğunu görüyoruz. Kız gülererek onun sırtına vurup kalkmasını sağlarken, Foster sadece sırtıyor. Knox ise Corie'yi omzuna atmış, top hala kızın elinde.

"Bugün aile günü!" diye bağıırıyor Reid.

"Bu ne tür bir oyun?" diye ekliyor Baker.

Landry beni yavaşça yere indiriyor. Vücudum onun vücuduna hizalanıyor ve ayaklarım yere değdiğinde, kolunu bana dolayarak beni kendine yakın tutuyor. Kafasını eğip kulağıma fısıldıyor. "Seyircilerimiz var."

"O mu?" diye soruyorum. Landry'nin umursayacağı tek seyircinin Chaz olduğundan eminim.

"Evet."

Kendime ikinci kez düşünmek için zaman tanımıyorum. Bunun yerine, kollarımı beline doluyorum ve yüzümü göğsüne gömüyorum. Kucaklaşırken diğer kolu da beni sıkıca sarıyor. Gözlerimi kapatıp bunun gerçek olduğunu hayal ediyorum. Körü körüne aşık olduğum adamın beni saran adam olduğunu hayal ediyorum. Hâlâ tereddütlüyüm, ama artık daha yaşlıyım. Daha akıllıyım. Daha güçlüyüm. Ve içgüdülerime güvenmeyi öğrendim, içgüdülerim bana Landry Reynolds'ın iyi adamlardan biri olduğunu söylüyor. O ve arkadaşları, bu dünyada hâlâ kadınlara saygı duyan iyi erkeklerin varlığının kanıtı.

Onları bulmak biraz zamanımı aldı, ama sonunda bulduğum için çok şanslıyım. Planının işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum, ama onun ve tüm arkadaşlarımızın arkamızda olduğunu bilmek endişelerimi biraz hafifletiyor.

"Bir oda tutun!" Sanırım bunu bağırان Reid ve neden bilmiyorum ama gülmeye başlıyorum. Sadece "haha" diye gülmekle kalmıyorum, karnım ağrıyana kadar, kontrolsüz bir şekilde gülüyorum. Landry de öyle ve kendimizi toparlamamız birkaç dakika sürüyor.

Sakinleştiğimizde, ellerini kaldırdı ve ikisini de yanaklarıma koydu. "Bu sesi seviyorum," dedi Landry, bana gülümseyerek.

"Ne sesi?" Kaşlarımı çatıyorum. Bizimle o kadar meşgulüm ki, etrafımızda olup bitenlere hiç dikkat etmiyorum. Chaz'ın yakınımızda olması bile, içinde bulunduğumuz balonun içini delip geçemiyor gibi.

"Gülüştün." Sesi ciddidir, dudaklarını alnıma değdirdikten sonra çekilmeden önce gözlerindeki bakış da öyle. "Sen sadece beni ve kız arkadaşımı kıskanıyorsun!" Landry, Reid'e seslenir. Bana bakar. "O benim." Sadece benim duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle söylenen iki kelime.

Kalbim kontrolden çıkıyor.

"O önce benimdi, ağabey." Corie elimi tutar ve beni ondan uzaklaştırır. "Paylaşmalısın."

"Knox paylaşmaz."

"Yüzüğü parmağına taktığında paylaşmak zorunda kalmazsın," diye bağırır Knox.

Landry'nin ateşli bakışları beni bulur. "Kızımı tamamen kendime ait hale getirmek için yapmam gereken bu mu?"

"Evet!" der Corie ve biz de dönüp uzaklaşırız.

Sloane bize yetişmek için koşar, boş kolumu koluna takar ve uzaklaşırız. "Ah, benim seksi erkeğim," der Sloane, boş eliyle yüzünü yelpazeliyormuş gibi yapar.

"Değil mi?" diye sorar Corie.

"Ne? Ne sıcaklığı? Neyi kaçırdım?" diye soruyorum, durumu anlamaya çalışarak. "Nereye gidiyoruz?"

"Sen ve erkek arkadaşın biraz sakinleşebilmeniz için yürüyüşe çıkıyoruz. Çocuklar da var," diye alay ediyor Corie.

"Seksi olan ise senin ona bakışın. Landry'yi anaokulundan beri tanıyorum, yani hayatım boyunca, ve onu hiç bugünkü gibi davranırken görmedim," diyor Sloane.

"Oyun oynuyoruz, çocuklar," diyorum alçak sesle. "Sana mesaj attık."

"Bu rol yapmak değil, ama kendine öyle söylemeye devam edebilirsin," diyor Sloane.

"Hayır. Yani, evet, yaptığımız şey bu. O bana yardım ediyor. Bunu biliyorsun." Onları ikna etmeye çalışıyorum.

Corie bizi, üçümüzden başka kimsenin duyamayacağı bir masa sırasına götürüyor ve hepimiz oturuyoruz. "Evet, rol yapıyorsunuz, ama bazen bu size normalde ifade edemeyeceğiniz şeyleri ifade etme özgürlüğü verir."

"Kardeşin... istediği herkesi elde edebilir. O sadece iyi bir adam olmaya çalışıyor."

"O seni istiyor." Sloane kaşlarını kaldırarak sırttı.

"Kes şunu." Omzuna hafifçe vururum, o da güler. "Chaz beni takip ediyordu ve Landry bunu fark etti. Bana doğru yürüdü ve kolunu omzuma attı, ikimiz de ne olduğunu anlamadan Chaz'a benimle çıktığımızı söyledi. Hatta Chaz'a elini uzatıp, benimle ilişkisini mahvettiği ve ona bir şans verdiği için teşekkür etti."

"Vay canına, Reynolds elinden geleni yapıyor." Sloane onaylayarak başını sallar.

"Güzel. Sana yardım etmesine sevindim. Ama, sadece ağabeyinin mutlu olmasını isteyen kız kardeşi olarak, açık fikirli ol, tamam mı?"

"İnan bana, işler o yönde gitmiyor."

"Yeni kocasına deli gibi aşık ve şimdi çevresindeki herkesin de aynı durumda olmasını istiyor," diye açıklıyor Sloane.

"Sevilmek benim geleceğimde bir yer tutuyor mu bilmiyorum."

"Beni de say. Knox'un buradaki kızımıza baktığı gibi bana bakan bir erkek bulursam, ben de varım," diyor Sloane.

"Sadece dikkatli ol," diye uyarıyorum onu. "O bakışların gerçek olduğundan emin ol ve... Boş ver. Yorgun olduğumu biliyorum ve umarım bir gün bu değişir. Yalnız kalmak istemediğim için pek çok işareti görmezden geldim. Beni hastaneye göndermesi gerekti ki, yaşamadığımı ve kötü ilginin hiç ilgisizlikten daha iyi olmadığını anlayayım. Rahatlık ve sevgi görmüyordum, ama tek bildiğim buydu, bu yüzden katlandım. Lütfen, bu adımı atmadan önce, onun gerçekten iyi birisi olduğundan emin ol. Onlar gibi." Adamların bize doğru geldiklerini görünce başımı sallıyorum.

"Onu bulacaksın," diyor Corie. "Ve bulduğunda, kendine tekrar deneme özgürlüğü ver. Güvenini ve sevgini hak eden birine ver."

Boğazımda bir düğüm olduğu için konuşamıyorum, bu yüzden başımı sallıyorum.

"Hanımlar, çıkmaya hazır mısınız?" diye sorar Knox. Corie'nin arkasına geçer ve ellerini omuzlarına koyar.

Ben de iki güçlü elin ellerimi tuttuğunu hissediyorum ve başımı geriye eğip arkamda duran Landry'yi görüyorum. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Arabayla geldim." Birlikte değiliz, ama bunu başarıyor. Bunu kabul etmeliyim.

"Biliyorum, ama o seni takip edebilecekken buradan gidemezsin. Bildiğimiz kadarıyla, senin hangi arabayı kullandığını bilmiyor. Seni benim evime götüreceğim. Zaten hepimiz yüzmek ve dinlenmek için oraya gidiyoruz. Seni daha sonra geri getiririm."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Sen benim kızımsın." Landry, sanki bu üç kelime kalbimi hızla attırmamış gibi omuz silkiyor.

"Ona katılıyorum," dedi Baker. "Onun izleyip izlemediğini bilmiyoruz ve birbiriniz olmadan gitmeniz mantıklı olmaz. Ben Foster'la geldim, senin arabayı Landry'nin evine götürürüm. Kolay bir iş."

"Gerçekten sorun olmaz mı?"

"Açıkçası, beni kurtarıyorsun. Bu adamla hiç yolculuk yaptın mı?" Foster'ı işaret eder, o da sadece gülümser.

"Teşekkürler, Baker."

"Rica ederim. Hepimiz Landry'nin evine gidiyoruz. Bir şeye ihtiyacımız var mı?" diye sorar Baker.

"Hayır. Her şeyim var. Izgara için yiyecek, atıştırmalıklar, içecekler ve bira var. Bende yoksa, ihtiyacımız yok demektir," diye şaka yapar Landry. "Siz bayanların çok sevdiği meyveli içeceklerden bile aldım. 4 Temmuz'u doğru düzgün kutlayacağız," diye heyecanla söyler.

"Kardeşim, yine mi acıktın?" diye sorar Foster.

"Bu gerçek bir soru mu?" Landry ona sırtarak bakar.

Foster eğlenerek başını sallar. "Hadi gidelim buradan."

Landry bana elini uzattı, ben de onu tuttum ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim. Parmaklarımız birbirine kenetlenmiş halde, başlarımız dik bir şekilde stadyumdan çıktık. Bugünü atlattık, ama Chaz'dan son kez duyduğumun bu olmadığını biliyorum. Bütün gün gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum ve eminim ki öfkeleniyordu, ama imajını ve takımdaki yeni konumunu korumak için soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu.

Er ya da geç bana ulaşacak ve o zaman ben de ayrılmak zorunda kalacağım.

On Birinci Bölüm

Landry

"Tekrar yapın!" Koç Warner bağılıyor.

Scrimmage çizgisinde buluşuyoruz. Merkez oyuncumuz Thomas Keen topu atıyor ve ben bir roket gibi fırlıyorum. Kollarımı sallayarak, oraya ulaşmak için elimden geldiğince hızlı koşuyorum. Omzumun üzerinden baktığımda, oyunun gerektirdiği gibi topun doğrudan bana doğru geldiğini görüyorum ve aynı zamanda o pis suratlı Brown'ın ve onun yavaş kışının bana yetişmeye çalıştığını da görüyorum. Şaka ona. Kamp başladığından beri ayaklarım her gün tekerlekli gibi. Her gün hızlıyım, ama o pisliği geçmek için motive olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Knox'un kusursuz spiraliyle top mükemmel bir şekilde ellerime düşüyor. Onu göğsüme sıkıca bastırarak, son bölgeye doğru koşmaya başlıyorum. Çizgiyi geçerken arkamda Chaz'ın küfür ettiğini duyabiliyorum.

Touchdown!

Chaz, ellerini beline koyarak, nefes nefese, son bölgenin hemen önünde durur.

"Sezon dışında çok mu eğlendin dostum?" diye alay ediyorum. "Siktir git Reynolds."

Kötü niyetim olmadığını belirtmek için ellerimi havaya kaldırırım. "Sadece söylüyorum."

Kulağımın dibinde, hiç de dostça olmayan bir şeyler mırıldanır ve gülümsememek için yanağımın içini ısırarak zorunda kalırım.

Kampın büyük bir bölümünde beni korudu, ama beni hiç yakalayamadı. Ona Rowan'ın

daha iyi bir adam, ama sahada sorun çıkarmak için arkamda bir koçun olması gerekmiyor. Chaz Brown kendini beğenmiş bir pislik ve er ya da geç bunu kendi başına yapacak. O başlarsa, ben başım belaya girmeyeceğim, en azından o kadar belaya girmeyeceğim ve inan bana... O olay çıkarmaya karar verdiğinde, onun zavallı kışına hazır olduğumu bil.

"Gel bakalım," diye bağıyor Koç Warner.

Koşmaya başlayarak, omzumu onun omzuna çarptım ve Koç Warner'ın durduğu elli yarda çizgisine geri koştum ve takımımın geri kalanıyla birlikte diz çöktüm.

"İyi koştunuz. Bu sezon, şampiyon olarak tüm gözler üzerimizde olacak. Sahada yüzde yüz on performans gösteriyorsunuz ve bu gözden kaçmıyor. Takıma yeni katılanlar için söyleyeyim, biz burada bir aileyiz. Bu düşünce tarzına uyum sağlayamayanlar için bu takım uygun değildir." Koç, takımın tecrübeli oyuncularını da dahil olmak üzere her bir oyuncuyla göz teması kuruyor. "Duş alın, gerekirse sağlık ekibine görünün ve akşam yemeği iki saat sonra. Bu gece izninizdir. Bant yok, prova yok. Vücudunuzu ve zihninizi dinlendirin, ama saat 10'da ışıkları kapatın." Kararına katılıyormuş gibi başını sallıyor ve diğer koçlar da peşinden giderken uzaklaşıyor.

Kenarda, baş fizyoterapistimiz John Weaver ile birlikte malzemeleri toplayan Rowan'ı görüyorum. Sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve giydiği dar haki şort ve Rampage polo tişörtü, tonlu vücudunu gizlemeye yetmiyor. Bana bakmıyor ve bu hiç hoş değil.

"Hemen dönerim," diyorum arkadaşlara. Kaskımı elimde, kenara doğru koşuyorum. Yeterince yaklaştığımda, elimi beline koyuyorum. O sıçrayıp dönüyor ve gözlerinde korku ile bana bakıyor. "Hey, benim," diyorum yatıştırıcı bir sesle. Elimini sırtında yukarı aşağı hareket ettirerek onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Beni korkuttun," diyor sonunda.

"Özür dilerim. Seni korkutmak istemedim. Sadece kız arkadaşına merhaba demek istedim." Ona, kadınları eriten gülümsemem olarak bilinen gülümsememi gösteririm ve gerginliğinin vücudundan kaybolduğunu sadece görmekle kalmaz, hissetmek de olur.

"Bugün orada çok iyiydin," diyor.

"Erkeğinin çalışmasını izlemeyi seviyor musun?" diye alay ediyorum. Yüzü pembeye dönüyor ve ondan bu tür bir tepki alabilmeyi çok seviyorum.

"Takımı izlemek ve sakatlıkları değerlendirmek benim işim."

"Siktir et," diye homurdanıyorum. Onun takım arkadaşlarımı ya da beni izlemesini düşünmek kanımı donduruyor. "Sen beni izle."

"Takımı izlemek için para alıyorum." Mavi gözlerinde mizah dans ediyor ve yanılmıyorsam, biraz da meydan okuma var. O da benim kadar bu şakalaşmamızdan zevk alıyor.

"Rowan, bir dakika," arkamızdan bir ses geliyor. Dönüp baktığımda Chaz'ı üniformasıyla, kaskını elinde dururken görüyorum.

"Hayır."

"Sanırım son koşuda bir yerimi incittim." O bölgeye dokunduğunda yüzünü buruşturmuyor, hatta irkilmiyor bile. Yalan söylüyor.

"Oh, beni durduramadığın o olay mı?" diye sııttım. "Siktir git, Reynolds."

"Olmaz, Chazzy oğlum. Sen benim kızımı incittin ve bu benim için kabul edilemez. Ondan uzak durmalısın. Eğer yaralıysan, başka birini bul. Rowan artık senin dünyanda yok."

"Benim artıkları seviyor musun, Reynolds?"

Bu orospu çocuğu. "O mükemmel. Senin gibi erkeklerin anlamadığı şey, bir kadını kırıp, onu kendi iradesine boyun eğdirerek, çok daha fazlasını kaçırdıklarıdır. Onun düşünceleri, hayalleri, sevgisi. Onu kırmaya çalıştın, ama başaramadın ve şimdi o benim. O, bir kraliçe gibi muamele görecektir. Senin için üzülüyorum. Onun en iyi yanlarını kaçırdın." Ona dönüp bakmadan elimi uzattım ve Rowan'ın tereddüt etmeden elimi tuttuğunu hissettim. "Artık onu kontrol edemezsin ve ona elini sürmeyeceğinden emin olabilirsiniz."

Yüzü öfkeden şoka dönüştü. Doğru, pislik, kızım bana, hepimize sana ne yaptığını anlattı ve biz bunu kabul etmeyeceğiz. Gözleri endişe ve öfkenin karışımıyla parladı ama ben umursamıyor gibiydim.

"Burada ne oluyor?" Knox bize yaklaşırken sorar. "Sadece kız arkadaşımı kontrol ediyorum, Brown da yaralandığını söylüyor."

"Hey, John!" Knox baş fizyoterapistle seslenir. O da yanımıza gelir ve Knox hiç vakit kaybetmeden "Yeni gelen adam yaralanmış. Onu muayene etsen iyi olur" der. Knox, Chaz'a bakarken gözlerinde bir meydan okuma vardır.

"Sorun yok," diyor Chaz.

"Ama Rowan'ın bir bakmasını istemiştin. Kontrol ettirsen iyi olur," diye alay ediyorum.

"Hadi Brown," diyor John. "Sezon başlamadan sakatlıklarla uğraşmak istemeyiz." Ona soyunma odasına gitmesi için başını sallıyor.

"İyi şanslar!" diye sesleniyorum ona. Chaz bana sert bir bakış atıyor, yere tükürüyor, sonra dönüp uzaklaşıyor.

"Çok eğlenceliydi," diyor Knox, başını sallayarak.

"Landry!" diye azarlıyor Rowan. "Onu böyle kışkırtamazsın. O tehlikeli biri."

"Ben iyiyim," diye onu sakinleştiririm ve elinden tutup göğsüme çekiyorum. "Biz iyiyiz. Senin yalnız olmadığını anlaması lazım. Artık yaptıklarını bildiğimizi ve seni tek başına onun yanına yaklaştırmayacağımızı anladı."

Kaşları hafifçe çatılır, ama beni onaylamak yerine gülerek beni iter. "İğrenç, terlemiştin." Burnunu kırıstırır ve elini elimden çeker.

Anında, aramızdaki bağın kopmasını hissettim. "Tamam, duş alacağım. Benimle yemek yer misin?" diye sordum.

"Son iki haftadır her gün yedim," diye hatırlatır bana.

"Sadece emin olmak istedim. Kızımın takım arkadaşlarımla yemek yemesini istemem."

Rowan büyük mavi gözlerini devirir ve Knox'a bakar. "Onun egosunu biraz düşürmeye yardım eder misin? Oh, ve hazır başlamışken, ona bunun gerçek olmadığını hatırlat."

"Birçok kişi denedi." Knox gülüyor. "Ve bu" — ikimizi işaret ediyor — "gerçek olmadığına gelince, bu ikinizin arasında bir mesele. Benim dahil olduğum tek ilişki, karımla olan ilişkimdir." Göz kırptıyor ve uzaklaşıyor.

"Takımla başın belaya girmesini istemem."

"Hey." İşaret parmağımı çenesinin altına koyup kaldırarak gözlerini benimkilere bakmasını sağladım. "Başım belaya girmeyecek. Senin üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını ve yalnız olmadığını bilmesi gerekiyor. Ben varım. Hepimiz varız ve onun sana bir daha zarar vermesine izin vermeyeceğiz." O pisliğin ona elini sürmesine izin verirsem lanetleneceğim.

Kafasını sallar ve gülümser, ama gülümsemesi gözlerine yansımaz. "Sen duş al, ben burayı bitireyim."

"Beni bekleyecek misin?" diye soruyorum. Haklı. Antrenman kampı başladığından beri benimle yemek yiyor ve onunla vakit geçirmekten çok keyif alıyorum. Kendimde iyi yönde bir değişim hissediyorum. Aklımda sadece Rowan var, ona dokunmak, onu yanımda hissetmek, ona benim diyebilmek... Duygularımı karıştırmadan böyle düşünmek çok zor.

O gün, aile günü, Chaz'ın ona zor anlar yaşattığını gördüğümde, düşünmedim. Harekete geçtim. İnsanlar pişmanlık duyacağını düşünebilir, ama hiç pişman değilim. Onu benim olarak adlandırmayı seviyorum. Takımımın da onu öyle görmesini seviyorum. Rampage organizasyonu ve tüm dünya, bu sızdırıldığında, onun benim olduğunu düşünecek.

Onu her zaman güzel bulmuşumdur ve şimdi, onunla bu kadar çok zaman geçirip ona dokunarak, o gün onu sadece ona yardım etmek için benim dedim diye düşünmüyorum. Belki de bilinçaltımda, başından beri onun benim olmasını istemişimdir.

* * *

Yemekhanede tabağımı doldurup köşedeki bir masaya otururken, odayı tarayarak Rowan'ı arıyorum. Onun da odayı taradığını görünce ayağa kalkıp el sallıyorum. Beni görünce yüzünü aydınlatan gülümseme kalbimi çarpıyor. Bir kadından alışık olduğum bir gülümseme değil bu.

"Onu baştan çıkarabilir ve beni istemesini sağlayabilirim" diyen gülümsemelere alışkınım. Rowan'ın bana attığı bu gülümseme, beni gördüğüne sevindiğini gösteriyor. O, dolar işaretleri ya da hızlı bir şöhret yükselişi görmüyor. Rowan için ben sadece bir erkeğim, arkadaşının kardeşi ve onu korumak isteyen biri. O, dudaklarını hafifçe kıvrarak

dudaklarını kıvrmasıyla kalbimin hızla attığını bilmiyor. Benden istediği her şeyi isteyebileceğinden eminim ve eğer benim gücüm dahilindeyse, ona veririm. İyi bir adam olduğum için değil, ki öyleyim, ama o Rowan olduğu için.

Benim Rowan'ım.

Siktir. Ona aşık oluyorum.

"Bu koltuk boş mu?" diye soruyor bana yaklaşırken. "Evet, kız arkadaşım orada oturuyor."

Gülüyor ve tepsisini masaya koyup yanıma oturuyor. Su şişesini açıp uzun bir yudum alıyor ve sonra bana dönüp bakıyor.

"Az önce için teşekkür ederim. Chaz'ı uzak tutmak için yaptığın her şeye nankörlük etmek istemedim, ama benim yüzümden başın belaya girerse kendimi çok kötü hissederim."

"Roe, başım belaya girerse, bunun sebebi o ve onun yaptıklarıdır. Sen değilsin. Asla sen değilsin," derim ve uzanıp at kuyruğundan düşen bir saç telini kulağının arkasına koyarım. Saçları ipek gibi yumuşacık.

"Al." Ona bir portakal uzattım. "Son kalan portakaldı, senin için aldım."

Gözleri yumuşar. "Teşekkür ederim, Landry."

Eğilip, yanağına bir öpücük kondurdum. "Kızım için her şeyi yaparım." Son birkaç haftadır her gün bir portakal aldığını fark ettim. Sonuncusu olduğunu görünce, onun kaçırmasını istemedim. İyi bir erkek arkadaşın yapması gereken budur, değil mi? Ne bileyim. Hiç erkek arkadaşlık yapmadım. Elbette, doğruyu yanlışı ve insanlara nasıl davranılacağını biliyorum. Tek deneyimim, ara sıra birkaç randevu. Belki de Knox ve Corie'ye daha fazla dikkat etmeliyim, böylece bu işi batırmayayım. Çünkü Rowan'ın yanında ne kadar çok zaman geçirirsem, elini tutma ve ona benim diyebilme şansım o kadar artıyor ve her etkileşimde göğsümde yerleşen doğru hissi, onun benim olacağını biliyorum.

Benim.

O henüz bunu bilmiyor.

"Sen de bugünlük işini bitirdin mi?" diye soruyorum, ağzıma kocaman bir parça ızgara tavuk tıktırarak. Antrenman kampı tamamen sağlıklı beslenmeyle ilgili. Buradan çıkıp yağlı bir çizburger yemek için sabırsızlanıyorum. En azından

benim için kız arkadaşım burada. Sanırım Knox'un da öyle. Corie, Rampage'ın sosyal medya hesapları için fotoğraf çekmek için etrafta dolaşıyor.

"Öyleyim. Tedavi edilmesi gereken bir yaralanma yoksa tabii."

"Senin için yapabileceğin bir şey bulabilirim," diyorum ona ve anında, çok sevdiğim o kızarıklık yanaklarını renklendiriyor.

"Kendine engel olamıyorsun, değil mi?" diye sorar, başını sallayarak.

"Sen söz konusu olduğunda, hayır," diye itiraf ediyorum. O benim dalga geçtiğimi sanıyor, ama bu gerçek. Onunla geçirdiğim her an, elli an daha istiyorum. Bu başıma gelen en garip şey, ama aynı zamanda doğru da geliyor. Burada onunla oturmam gerekiyor.

"Izgara tavuktan bıktım," diyor Reid, karşımızdaki sandalyeye otururken.

Ona gitmesini söylemek istiyorum, ama o benim en iyi arkadaşlarımdan biri, bu yüzden bunun yerine ağzıma daha sağlıklı şeyler tikiştiriyorum.

"Komik, Landry de aynı şeyi söylüyordu," diyor Rowan

Reid başını sallar. Tüm arkadaşlarım arasında, yemek konusunda bana en çok benzeyen kişi odur.

"Neden hepiniz arka köşede saklanıyorsunuz? Sizi bulmak sonsuza kadar sürdü. Diğerlerine nerede olduğumuzu söylemek için mesaj attım."

Arkadaşımın aklına, benim burada güzel Rowan ile yalnız oturmamın bir nedeni olduğu gelmemiş, bilirsin, mahremiyet gibi. Tam bunu söylemek üzereyken kız kardeşim ve Knox ortaya çıkıyor, hemen arkasından da Foster ve Baker geliyor.

"Burada olduğun için çok mutluyum," diyor Corie, tepsisini yere koyup Rowan'a sarılmak için eğiliyor. "Bu benim ilk antrenman kampım ve terli erkeklerle çevrili olacağımı sanıyordum." Burnunu kırıstırıyor.

"Terli halimi sevdiğini sanıyordum?" diye sorar Knox.

"Ahh," diyorum, çatalımı tabağıma bırakıp kulaklarımı kapatıyorum.

Rowan gülerek elini koluma koyup onu indirir. "Onlar evli, Landry," der yumuşak bir sesle.

Elimi masanın altına indirip onun elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Solak değilim, ama çatalımı alıp sol elimle yemeğimi yemeye başlıyorum. Knox'un kız kardeşim hakkında konuşması beni onun elini tutmaya itiyorsa, ne isterse söyleyebilir. Onu görmezden gelip, kız kardeşimin cildinin ne kadar yumuşak olduğunu ve onunla böyle oturmanın ne kadar doğru olduğunu düşüneneğim.

Akşam yemeği, hepimizin konuşup güldüğü gürültülü bir ortamda geçiyor. Gece sona erdiğinde, Rowan'ı otoparka kadar geçiriyorum. "Benimle kalabilirsin," diyorum ona. Takımın kıdemli üyesi olduğum için tek kişilik odam var.

İşte yine, içimi aydınlatan o lanet gülümseme. "Teşekkürler, ama eve gidip duş almam lazım."

"Eve vardığında bana mesaj atar mısın?"

"Tamam." Bizi izleyen biri olduğunu hissederek, ona yaklaşip yüzümü boynuna gömüyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Dikkatli ol, bebeğim," diye fısıldıyorum. Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra kollarını bana doluyor ve kucaklaşmamıza karşılık veriyor.

Sonunda geri çekildiğimde, "Yapacağım" diyor. Arabasına doğru yürümeye başlıyor ve ben de arabasına binip uzaklaşana kadar onu izliyorum.

"Bu uzun sürmeyecek," der arkamdan gelen derin bir ses. Kim olduğunu görmek için arkama bakmama gerek yok.

"Öyle mi?" diyorum, ona dönerek.

"Bana geri dönecek."

Elimde değil. Gülmekten kendimi alamıyorum. Tam yüzüne karşı. "Sen hayal görüyorsun. Onu kontrol edebilmek için sana geri döneceğini mi sanıyorsun? Onu izole edebilmek için mi? Hayır, eminim onu tekrar hastaneye yatırabilmek için. Her kelimeyle, göğüs göğüse gelene kadar ona yaklaşıyorum. "Rowan benim. Sen şansını kaçırdın. Senin için çok yazık. Ben akıllı bir adamım ve her gün onun ne kadar harika olduğunu bilmesini sağlıyorum. Onun değerini biliyorum ve onun da bilmesini sağlayacağım."

"Bizim bir geçmişimiz var," dişlerini sıkarak söylüyor.

"Zihinsel, duygusal ve fiziksel istismar geçmiş. Git buradan dostum. Git buradan. Onu zorlama." Öfkemi zar zor kontrol ediyorum. Bu pisliğe yumruk atarsam Rowan'ın ne kadar üzüleceğini düşünmeden edemiyorum. Koç Warner'ın öfkesinden bahsetmiyorum bile. İlk yumruğu o atmalı, sonra oyun başlar.

"Her şey yolunda mı?" Defans koordinatörü Brian Stout soruyor.

"Her şey yolunda, Koç. Chaz gidiyordu." Chaz

bana öfkeyle bakar ama arkasını dönüp

uzaklaşır.

"Onda bir tuhafılık var," diye mırıldanır Brian.

"Hiç bilmiyorsun," diyorum ona, omzuna bir şaplak atıp odama çıkarken. Ayakkabılarımı çıkarıp, boxer şortuma kadar soyunuyorum ve telefonumu elimde yatakta uzanıp Rowan'ın mesajını bekliyorum. Beş dakika sonra telefonum titriyor.

Rowan: Eve geldim.

Ben: İyi. Kapıyı kilitle.

Rowan: Evet,

efendim.

Sikim zıplıyor ve mesajlaşmayı siktir ediyorum. Onun numarasını arayıp görüntülü görüşme başlatıyorum ve cevap vermesini bekliyorum.

"Seni az önce gördüm," diyor, cevap verirken gülüyor.

"Yaklaşık bir saat önce."

Daha fazla kahkaha, bu melodik ses yıpranmış sinirlerimi yatıştırır.

"Daha çok yirmi dakika gibi. En fazla otuz."

"Tamam, seni özledim." Bu bir laf değil. O benimle olmadığında onu gerçekten özledim.

"Büyücülük," diye

mırıldanıyor. "Ne?" diye

soruyorum, kafam

karışmış bir şekilde.

"Tüm o tatlı ve çekici sözlerinle bana bir tür büyü yapmaya çalışıyorsun."

"Ben böyleyim işte, bebeğim."

"Kadınların hiç şansı yok." diye gülüyor.

"Hayır. Hayatımda tek bir kadın var. Kız kardeşim de dahil edersen iki. Hayır, üç yap, çünkü Sloane de benim kız kardeşim sayılır."

"Üçüncüsü kim?" diye soruyor.

"Bir kız var. Uzun sarı saçları ve sıcak bir yaz gününde gökyüzüne rakip olan büyük mavi gözleri var. Onunla çok zaman geçiriyorum ve bundan hoşlanıyorum."

"Hmm, eminim o da bundan hoşlanıyordur."

Kalbim, sanki sahayı boydan boya koşup gol atmışım gibi göğsümün içinde çarpıyor. "Sen sensin, Rowan. Anlamadıysan diye söylüyorum." Anladığını biliyorum, ama oyun oynamak istemiyorum. Onu yoklamak istedim, ama benimle vakit geçirmekten hoşlanmadığını itiraf etti ve evet, onun olduğunu anladığından emin olmam gerekiyordu.

"Landry..." Başını sallıyor, mavi gözleri adını koyamadığım bir şeyle dolu.

"Hiçbir şey söyleme. Sadece bilmeni istedim."

"Biraz uyumalısın. Yaralanmanı istemiyoruz." "Sabah görüşürüz?"

"Orada olacağım. İyi geceler, bir numara."

"Programda ve kalbinde bir numara." Göz kırptım, o da güldü. Ekran kararmadan önce ekrana el salladı.

Telefonumu şarj etmek için fişe taktıktan sonra gözlerimi kapatırım. Onun gülümsemesini görebilir ve kahkahasını duyabilirim, ve böylece Rowan'la ilgili her şeyle çevrili olarak uykuya dalarım.

Onikinci Bölüm

Rowan

Arabamı garaj yoluna çekip Landry'nin kamyonetinin yanına park ettim. Bugün benim günüm olduğu için onun burada olmasını beklemiyordum, ama bebeğin doğduğundan beri herkesin Baker'ı desteklemek için sırayla gelip gittiğini biliyorum.

Corie, Baker'ın bebeği aldığı günlerin bir listesini hazırladı ve hepimiz sırayla ona yemek götürüp, ihtiyacı olan her konuda yardım ediyoruz. Bugün, sarımsaklı ekmekle fırında spagetti yaptım.

Arabadan inerken telefonumu aldığımı kontrol ettim, sonra arka koltuğa uzanıp yemek kabını aldım ve kapıya doğru yürüdüm. Baker, bebek uyuyorsa kapıyı çalmamızı ve içeri girmemizi söyledi, ben de öyle yaptım.

Sessizce kapıyı kapatıp mutfığa doğru ilerledim, yiyecekleri bırakıp Baker'ı aramaya başladım. Mutfak dağınıktı, lavaboda şişeler ve kirli tabaklar vardı. Kontrol ettikten sonra burayı temizleyeceğimi kafamda not ettim.

Hafif adımlarla oturma odasına doğru ilerlerken, dağınık haldeki Baker ve Landry'yi, bebek Camden'ı (kısaca Cam) göğsünde yatarken buluyorum. "Selam." Onlara el sallıyorum.

"Bugün senin günün, ha?" Baker gülümseyerek sorar.

"Öyle. Nasıl gidiyor?" diye soruyorum ve Landry'nin yanına kanepeye oturuyorum. Elim hemen bebeğin sırtına gidiyor. Nazikçe, yatıştırıcı hareketlerle okşuyorum ve o da bir nefes alıyor.

"Gündüzleri ve geceleri karışık," diyor Baker, parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek.

"Git biraz uyu."

"Ben..." İtiraz etmeye başlar ama onu durdurmak için elimi kaldırırım.

"Gerçekten, Baker, sorun değil. Biz bunun için buradayız. Mutfakta hala sıcak olan fırında pişmiş spagetti ve sarımsaklı ekmek var. Git yemek ye, duş al, biraz uyu, ne yapman gerekiyorsa yap. Bu ikisi bana kalır," diye takılıyorum.

"Hey." Landry gülüyor. "Landry amca gayet iyi, çok teşekkürler."

"Görüyorum." Ona gülümserim. "Hadi, baba. Biraz dinlen."

En son ne zaman yemek yedi?"

"Yaklaşık bir saat sonra tekrar yemek zamanı."

"Anladım. Git. Biz idare ederiz. İhtiyacımız olursa seni uyandırırım, söz veriyorum."

Baker, benimle Landry'ye bakıyor.

"Bugün benim günüm ve başka planım yok. Sana yardım edeyim."

Baker parmaklarını saçlarının arasından geçirir. Gözleri yorgun ve tamamen bitkin olduğu belli. "Teşekkürler, Rowan."

Elimi sallayarak onu uğurlarım. "Arkadaşlar bunun için vardır, değil mi?"

O da başını sallar. "Yukarı çıkacağım. Kısa bir şekerleme ve duş alacağım. Lanet olsun, on saniyeden uzun bir sıcak duş almak isterdim."

"Şimdi senin sıran. Git. Biz hallederiz."

Baker sandalyeden kalkar ve yanımıza gelir. Eğilir ve Cam'in minik kafasının arkasına öpücük kondurur, sonra bana sarılır. "Teşekkür ederim."

"Kızımdan uzak dur," diye azarladı Landry, Baker gülerek uzaklaşıp merdivenlerden yukarı çıktı.

"Onu bana ver, Reynolds," derim, ellerimi uzatarak. "Bebek domuzu gibi davranmayı bırak."

"Bağ kuruyoruz. Landry amcasıyla vakit geçirmesi lazım." "Ben de bebeği kucağıma almak istiyorum, ver şunu bana."

Landry gülümser, bebek Cam'in kafasına öpücük kondurur ve onu nazikçe bana uzatır.

"Merhaba, tatlı çocuk," diye bebeğe seslenirim.

Landry elini çıplak dizime koyar ve beni dikkatle izler. "Ben buraya geldiğimden beri uyuyor."

"Evet, bebekler çok uyur. Baker nasıl?"

"Yorgun. Kendini yabancı hissediyor. Sezonun başlamasından endişeli. Bu küçük adam daha iki haftalık ve bu hafta antrenmanlardan muaf tutulsa da yardıma ihtiyacı olacak."

"Kızlar ve ben, ihtiyacı olan her şey için buradayız."

"Evet, ama hepinizin tam zamanlı işleri var. Antrenmanlarda ve deplasman maçlarında birine ihtiyacı olacak."

"Natasha yardım edemez mi?"

Landry gözlerini devirdi. "Her ikisinin de çalışma programlarına bakılmaksızın, zamanı eşit olarak bölüşmeleri gerektiği konusunda ısrarcı."

"Peki ya ailesi?"

"Michigan'da yaşıyorlar. Önümüzdeki hafta gelip Cam'in ilk haftasını antrenmanlara devam ettirmeyi planlıyorlar. Oysa Cam'in uzun vadeli bir çözüme ihtiyacı var."

"Neden birlikte dadı görüşmeleri yapmıyorlar? Natasha'nın evinden Baker'ın evine gidip Cam'le kalacak biri. Cam'in alışık olduğu, ikisinin de tanıdığı ve güvendiği biri?"

"Aslında bu harika bir fikir. Uyandığında ona bunu önermelisin."

"Bunun onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. İkisi için de. Yeni doğmuş bir bebeği var ve hastaneden eve geldikten bir hafta sonra onu gönderiyorlar." Kafamı sallıyorum. "Ben bunu yapabileceğimi sanmıyorum." "Baker'ı hayatından uzaklaştırmaya çalışmadığı için adil davrandığına sevindim ama o bir manken. Zorlu bir iş ve seyahat programının ne demek olduğunu anlıyor."

"Umarım bir çözüm bulabilirler. Geceleri ben ona bakabilirim. Corie ve Sloane de sırayla bakacaklardır eminim. Gündüzleri dadı bakabilir, geceleri ya da dadının izinli olduğu gecelerde biz yardım edebiliriz. Nasıl bir düzen kuracaklarını bilmiyorum ama yardım etmekten mutluluk duyarım."

Başparmağını dizimin üzerinde gezdiriyor. "Çünkü senin iyi bir kalbin var." Sesi yumuşak, neredeyse şefkatli.

"Hepiniz bana çok şey verdiniz," diyorum ona. "Benim olan arkadaşlar. Benimle vakit geçirmek isteyen,

benimle vakit geçirmek isteyen insanlar. "Hey, ben havalı bir adamım," diyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Rol yapıyoruz."

"Evet," diyor, başını omzuma yaslayarak bana yaklaşıyor.

Kokusu beni sıcak bir kucaklama gibi sarıyor.

Ondan sonra ikimiz de sessiz kalıyoruz. Camden kollarımda huzurla uyuyor ve vücudumun kanepede gevşediğini hissediyorum. Landry daha da yakınlaşıyor ve kısa bir an için onun gerçekten benim olduğunu hayal ediyorum. Dokunuşunun sıradan bir şeyden daha fazlası olduğunu. Kendimi tekrar ortaya koymaya hazır olacağımı hiç düşünmemiştim, ama Nashville'e gelmek beni değiştirdi.

Beni kurtardı.

Bu, omzumu yastık olarak kullanan adamla çok ilgisi var. Landry'nin Chaz'ı uzak tutma konusundaki kendine güveni eşsizdir. Onun gibi benim tarafımda olan birini daha önce hiç görmedim. Sadece Landry değil, hepsi. Arkadaşlarım. Seçtiğim ailem. Bana verdikleri şey bu ve umarım ben de onlara bunun bir kısmını geri verebilirim. Yani, evet, Baker'ın bu küçük sarılgan böcek için neye ihtiyacı olursa, ben oradayım.

Bir zamanlar yalnızdım ve düştüğümde beni yakalayacak kimse yokmuş gibi hissediyordum. Şimdi ise birçok insan var ve onları asla hafife almayacağım.

Landry'nin boynuma değen yumuşak nefesi, onun derin uykuda olduğunu gösteriyor. Onu uyandırmamak ve bebeği sarsmamak için dikkatlice onun altından kayarak mutfığa doğru ilerliyorum. Mutfak adasında bir bebek taşıyıcı buluyorum ve gülümsüyorum. Tam da ihtiyacım olan şey bu.

Kısa sürede Camden'ı göğsüme bağladım ve mutfığı temizlemeye başladım. Kimseyi rahatsız etmek istemediğim için bulaşık makinesini çalıştırmadım, ama herkes uyandığında makine dolu ve çalışmaya hazır olacak.

Tam işimi bitirip tezgahı silmeye başladığım sırada Camden huysuzlanmaya başlar. "Sorun yok dostum," diye onu sakinleştiririm. "Acıktın mı? Sana biberon hazırlayalım." Tam da bunu yaparım, kendime bir şişe su alıp oturma odasına geri dönerim. Landry hala dışarıdadır, ben de sallanan koltuğa yerleşirim. Camden'ı taşıyıcıdan çıkarır ve kucağıma alıp emzirmeye başlarım.

"İşte oldu," diyorum yumuşak bir sesle. "Her şey yolunda. Açtın, değil mi?" diye soruyorum ona. Sanki günlerdir yemek yememiş gibi biberonunu emiyor ve ben bu küçük adama gülümsemeden edemiyorum. "Böyle yemeye devam edersen, baban ve amcaların gibi iri ve güçlü olursun," diyorum ona.

Onu geçirtmek için biberonu elinden aldığımda biraz huysuzlanıyor, ama küçük adam ne yapacağını biliyor ve hemen yemeye devam edebiliyor. Biberonunu bitirip uykuya dalıyor, ama bezinin değiştirilmesi gerektiğini biliyorum.

"Hadi dostum, gel bezini değiştirilelim, sonra dinlenebilirsin." Biberonu mutfığa götürüp tek elle yıkadıktan sonra koridordan geçerek onun odasına gidiyorum. Hızlıca bezini değiştirdikten sonra, onu Nashville Rampage battaniyesine sarıp yatırıyorum. Bu battaniyenin Knox ve Corie'nin hediyesi olduğundan eminim. Çok sevimli ve bu küçük adama çok yakışıyor.

Kirli çamaşırları topluyorum ve alt değiştirme masasının yanındaki çamaşır sepetine atıyorum. Çocuklar uyanınca çamaşır makinesini çalıştıracam. Evin sakin ve sessiz olduğunu bilerek, sallanan sandalyeye oturup rahatlıyorum. Babası ve amcası dinlenirken, burada oturup bu küçük adamı sallamaktan memnunum. Uyumuyorum, bunun yerine hayatımın ne kadar değiştiğini düşünmeye bırakıyorum kendimi. Bir şekilde kendi başıma yeniden başlamak için cesaret buldum ve bu, hayatımda verdiğim en iyi karardı.

* * *

Birinin yüzüme dokunduğunu hissedince irkilirim. Gözlerimi açtığımda Landry'nin sallanan sandalyenin yanında çömelmiş, bana gülümsediğini görürüm. "İşte burada," diye fısıldar. "Seni uyandırmak istemedim." Elim hâlâ Camden'ın sırtında ve ikimiz de terliyiz.

"Uyumak istememiştin," diyorum, sesim uykudan dolayı kısık çıkıyor.

"İkinizi kontrol ediyordum. Yalnız uyandım. Onu almamı ister misin?"

"Onu beşiğine yatıracağım." Yavaşça ayağa kalkıp Camden'ı yere indiriyorum. Titreyerek nefes alıyor ama uyanmıyor. "Baban

Doğru. Gündüzleri ve geceleri karıştırıyorsun," uyuyan bebeğe söylüyorum.

Arkamda sıcak bir bedenin yaklaştığını hissediyorum. Landry kollarını belime doluyor ve çenesini başımın üstüne koyuyor. "Çok tatlı bir çocuk."

"Öyle," diye onaylıyorum, göğsüne yaslanarak sıcaklığını içime çekiyorum. "Çocuk istiyor musun?" diye soruyor.

"Bunu bana birkaç yıl önce sorsaydın, hayır derdim. Masum bir çocuğu o ortama getirmek istemem. Şimdi ise durum biraz daha parlak görünüyor. Bugün cevabım evet. Umarım bir gün kendi ailemi kurabilirim."

"Ben de," diyor Landry, sesi zar zor duyuluyor. "Corie ve ben, önce babamızı kaybettik. İkimiz de küçüktük, ama Corie sadece beş yaşındaydı. Onu pek hatırlamadığını sanıyorum."

"Kaybınız için üzgünüm." Gözlerim yaşarır. Corie bana ebeveynlerini kaybettiklerini söylemişti, ama bunu ondan duyunca, sesindeki duygusal tonu duymadan tepki vermemek zor.

Kollarını bana daha sıkı sarar. "On iki yaşındaydım. Okuldan eve geldiğimde annemin kanepede ağladığını hala hatırlıyorum. Babam iş yerinde öldü. İnşaat işçisiydi ve yanlış yüklenen bir çelik kiriş düştü. Kiriş onun üzerine düştü. Anında öldü."

"Ah, Landry." Ellerimi onun ellerinin üzerine koyuyorum ve o parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Hayal bile edemiyorum."

"O zaman sadece üçümüz vardık. Birbirimize sahiptik ve iyiydik. Onu özlüyorduk ama hayatımıza devam ediyorduk. Corie liseden mezun olduktan sonraki yaz, dünyamız yeniden altüst oldu. Annem diz ameliyatı oldu. Rutin bir ameliyattı. Geçmişte binlerce kez yapılmıştı. Ameliyat çok iyi geçti ve her şey yolundaydı. Ancak annemde kan pıhtısı oluştu. Biz bunu bilmiyorduk. Kan pıhtısı kalbine gitti ve annem öldü."

Nefesi titriyor ve ben buna dayanamıyorum. Kollarında dönüp ellerimi göğsüne koyuyorum. "Çok şey yaşadın."

"Sen de öyle. Sevdiklerimi kaybettim, ama o pisliğin sana yaptıkları kadar acımasız bir şey yaşamadım. Bu beni öldürüyor Roe, bunu yapmak zorunda kalmak..."

onunla aynı takımda oynamak. Her gün soyunma odasında onu görmekten nefret ediyorum, sana yaptıklarını bildiğim için. Ellerini kaldırıp yanaklarımı okşadı. "Kızımı incitti," diye mırıldandı.

Gözlerindeki yoğunluk bana bir şeylerin değiştiğini söylüyor. Ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama bu daha fazlası gibi geliyor. Bu inanılmaz adamın daha fazlası, eskiden düşündüğüm kadar beni korkutmuyor.

Chaz'ın Rampage'a transfer olacağını öğrendiğimde, ayrılmam ve yeni bir yuva bulmam gerekeceğinden emindim. Yeni bir iş, yeni arkadaşlar ve yeni bir aile. Ancak bu adam bana, düşündüğümde daha güçlü olduğumu gösterdi. Elbette ayrıldım, ama korkarak kaçıyordum. Tekrar kaçmaya hazırdım, ama artık istemiyorum.

Kaçmak istemiyorum.

Burada kalmak istiyorum.

Onunla.

Hepsiyle birlikte.

Landry bana bakıyor ve başını eğiyor. Beni öpecekmiş gibi görünüyor ve ben de ona izin verecekmişim gibi hissediyorum. Dudaklarımı yalıyorum ve gözleri bu hareketi takip ediyor, sonra tekrar bana dönüyor. Başını daha da eğiyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Baker, odaya girerken. Başını yana eğmiş, saçlarını kurutuyor.

Hemen Landry'den uzaklaşıp Baker'a dönüyorum. "O bir melek. Hepimiz uyuduk, ben de onu yatırdım. Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

Omzumun üzerinden Landry'ye bakıyorum. "Aç olduğunu biliyorum." Gülümsüyorum. "Beş dakika bekle, ikiniz için yemek ısıtayım." Mutfakta saklanmaya hazır, yerinde duramıyorum. Neredeyse öpüşecektik. Daha da kötüsü, ben de bunu istiyordum. Onun beni öpmesini istiyordum.

"Yardım ister misin?" diye sorar Landry.

"Hayır, ben iyiyim," diyorum Baker'ın yanından geçip koridordan mutfığa koşarken. Hemen işe koyulup üçümüz için tabakları hazırlayıp mikrodalgada ısıtıyorum, sonra içeceklerimizi alıp mutfak adasına üç kişilik yer hazırlıyorum.

"Beş dakika demiştin, ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama lanet olsun, kızım, kokusu inanılmaz," diyor Baker, bebek monitörünü elinde mutfağa girerken.

"O da öyle dedi," diye onaylıyor Landry.

"Yiğin. Ben daha önce doldurduğum bulaşık makinesini çalıştıracam." Tam da bunu yapmak için lavaboya doğru dönerken, ellerimin belimde olduğunu hissediyorum.

"Teşekkürler, bebeğim," diyor Landry boğuk bir sesle. Yanağımı öpüyor ve sonra beni bırakıp Baker'ın yanına, adaya gidiyor.

Nefesimi kontrol altına alırken bulaşık makinesini çalıştırmak için hareketlerim yavaşlıyor. Hiçbir erkek beni bu kadar etkilememişti. Chaz'dan hoşlandığımı sanıyordum ve öyleydin de, ama bu... çok yoğun ve ateşli. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Neden bilmiyorum, ama birdenbire Landry bana yardım eden bir arkadaştan daha fazlası oldu. O her zaman seksi biriydi, ama ben bunun ötesine bakıp onu bir erkek olarak görebiliyordum — bana destek olan aynı erkek. Chaz'a karşı böyle hissetmemiştim, bu yüzden bunun ne olduğunu bilmiyorum. Corie'ye soramam çünkü Landry onun kardeşi ve Sloane onun en iyi arkadaşı. Bir tür kural olmalı, değil mi? Corie'ye anlatırsa ne olur? Benden nefret eder mi?

Sonunda adaya varıyorum ve Landry'nin yanına oturuyorum. Bana aptalca bir gülümseme atıyor, ben de ona gülümsüyorum ve bir anda cinsel gerilim ortadan kalkıyor, o da her zamanki gibi eğlenceyi seven adam haline geliyor.

Yemeğimizi bitirdiğimizde Camden uyanmış ve bezinin değiştirilmesi gerekiyor. "Ben hallederim," diyorum Baker'a. "Sen birkaç dakika nefes al."

"Ben yaparım."

Onu işaret ettim. "Sakın o sandalyeden kalkma. Yardım varken yardım al. Bu gece kalmamı ister misin, böylece sen uyuyabilirsin?"

"Ben de kalırım," diye hemen teklifte bulunur Landry.

"Teşekkürler çocuklar, ama sanırım ben iyiyim. Duş ve şekerleme çok iyi geldi. Ben ve küçük adamın bir çözüm bulması lazım."

"Unutma, bunu yaparken, sana değer veren ve sana destek olabilecek insanlar var. Hiç tereddüt etme, herhangi birini ara

Aramaktan çekinme." Grubun herhangi bir üyesinin elinden gelen her türlü yardımı seve seve yapacağını kesin olarak söyleyebilirim.

İki saat sonra, Landry ve ben arabalarımıza doğru yürüyoruz, Baker yardıma ihtiyacı olursa ikimizden birini arayacağına söz veriyor. Arabama vardığımızda, Landry beni kucaklıyor ve ben de hemen ona karşılık veriyorum.

"Eve vardığında haber ver." "Tamam. Kendine dikkat et."

O eğilip yanağıma öpücük kondurur. "Sen de, Roe."

Direksiyonun başına geçiyorum, emniyet kemerimi takıyorum ve garajdan çıkıyorum. Kalbim hızla atıyor ve zihnim de aynı hızda çalışıyor. Aramızdaki şeyler kesinlikle değişiyor. Bu hem heyecan verici hem de korkutucu. Landry'nin Chaz'a hiç benzemediğini biliyorum. O iyi bir adam, ama eğer bu... her neyse... aramızda yürümezse, ben ne olacağım? Arkadaşım olmayacak mı? Bulduğum ailem olmayacak mı? Ben grubun yeni kızıyım.

Bunu unutmamam lazım.

Sahte erkek arkadaşıma aşık olabilirim, ama onu asla gerçekten sahip olamam. Sonunda bulduğum her şeyi kaybedebilirim ve bu, geniş alıcı tarafından kalbimin kırılmasından daha korkutucu.

On Üçüncü Bölüm

Landry

Soyunma odası aydınlık. Tüm takım ve personel maç zamanı için heyecanlı. Bugün bizim için sezon öncesi ilk maç ve biz hazırız. Şampiyonluğun tadını aldık ve umarım bunu tekrarlayabiliriz. Antrenman kampı iyi geçti, sakatlık olmadı ve antrenmanlar çok iyi gitti. Kondisyonumuz yerinde ve savaşa hazırız.

Oda gürültülü ve herkes heyecanlı. Ben de öyleyim, ama bu yıl bu maç farklı geliyor. Bunun nedeni geçen yıl lig şampiyonu olmamız değil, tabii ki bu da bir etken, ama asıl nedeni saha kenarından beni izleyecek olan kadın.

Rowan.

Son iki haftadır her gece telefonda konuşuyoruz. Mesajlaşarak başlıyoruz ve gecenin sonunda, uykuya dalmadan önce o güzel mavi gözleri görmek istediğim için onunla görüntülü konuşuyoruz. Bana, koruyucu ailede büyüdüğünü ve o pislik Brown ile geçirdiği zamanları anlattı. Birbirimize çok yakınlaştık ve cesaretle söyleyebilirim ki, o benim en iyi arkadaşım.

Evet, Knox hala bu unvanı elinde tutuyor, ama bu farklı. Rowan ile olan bu şey çok yoğun ve arkadaşlıktan çok daha fazlası gibi geliyor. Birkaç kez dışarıda akşam yemeği yedik. Halkın bizim gerçekten çıktığımızı görmek için bizi birlikte görmesi gerektiğini söyledim. Yalan söyledim. Sadece onunla akşam yemeği yemek istedim. Bu kadar basit. Ancak, çok agresif davrandığımdan endişelendim, bu yüzden

sahte bir ilişki arkasına saklandım. Artık o kadar da sahte olmayan sahte bir ilişki. Benim için değil.

Onun için de öyle olduğunu sanmıyorum, ama ona sormaya cesaret edemedim. Bu kadına hızla ve derinden aşık oldum ve onun beni reddetme düşüncesi içime sinmiyor. Bu yüzden, bunun yerine, bir bahane arkasına saklanıyorum. Her dışarı çıktığımızda ve onu kapısına kadar uğurladığımda, onu öpmek için can atıyorum. Ona aşık olduğumu göstermek için, ama kendimi tutuyorum. O benim için çok önemli, bu yüzden aceleyle gelemem.

Onun hazır olması için ne kadar sürerse sürsün bekleyebilirim. Umarım bir gün, başka bir erkeği, özellikle de beni kalbine almaya cesaret eder, çünkü o benim kalbime çoktan girmeyi başardı.

Üniformamın tüm koruyucularını giydim ve hazırım. Sahaya çıkmamıza hala biraz zaman var. Bir şeyler atıştırıyım bari. Yemek masasına gidip bir paket cips alıyorum. Fırında pişirilmişler ve pek sevdiğim türden değiller, ama sonuçta yiyecekler ve bedava, şikayet edecek neyim var ki? Cipslerimi yerken, kendimi antrenman salonlarına doğru giderken buluyorum.

Rowan'a doğru.

Onu hemen görüyorum. Haki pantolon ve Rampage polo tişört giymiş. Saçları düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve o pantolonun içindeki kalçaları muhteşem. Bu stadyumdaki ve televizyondaki her erkeğin onu bu şekilde görebilmesi beni sinirlendiriyor. Rowan'ımın güzelliğinden gözlerimi alamıyorum. "Burada karşılaşmak ne güzel," diyorum, ağzıma bir cips atarak.

Rowan, antrenman çantasını hazırlarken başını kaldırıp gülümsüyor. "Maç öncesi atıştırma mı?" diye soruyor.

"Evet." Ona dişlerini gösteren bir gülümsemeyle cevap verip, ağzıma bir cips daha atıyorum.

"Hiç gergin misin?" diye sordu, tedavi masalarından birine atlayarak, bacaklarını ileri geri sallayarak.

"Hayır, gergin olacak bir şey yok."

"Haklısın. Stadyumda binlerce taraftarın ve televizyonda milyonlarca izleyicinin önünde oynamak, sıradan bir Pazar günü gibi." Başını sallar, dudaklarında hafif bir gülümseme belirir.

"Benim için öyle," diyorum, odanın içine doğru ilerlerken. Onun yanındaki masaya atlıyorum ve ona bir cips uzatıyorum. O bir tane alıyor ve neden bilmiyorum ama kalbim kıpır kıpır oluyor. "Ben kimseyle paylaşmam," diyorum ona, kendime bir cips daha alırken.

"Kendimi özel hissediyorum."

"Çünkü öylesin." Omzumu omzuna yaslayarak, sözlerimin samimiyetini duyabilmesini umuyorum.

"Sen başka birisin, Landry Reynolds."

Gülümsüyor, bu da kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Cipslerimi bitirip tedavi masasından kalkıyorum, boş poşeti yakındaki çöp kutusuna atıyorum ve onun önüne gelip duruyorum. "Hazır mısın?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Neye hazır?" diye dikkatlice soruyor. "El sıkışmamıza."

"Ne?" diye soruyor, sesinde karışıklık ve mizah belirgin.

"El sıkışmamız. Bugün attığım tüm sayılar senin için ve bunu kutlamak için el sıkışmamız gerekiyor."

Ağzını açıp konuşacakmış gibi yapar, sonra hemen kapatır. Boğazını izlerim, zorlukla yutar, dudaklarını yalar ve tekrar dener. "Benim için mi?" Sorusu yumuşak bir sesle ve belirsizlikle doludur.

Yaklaşıyorum ve o bacaklarını açarak bana yer açıyor. Tam koruyucu giysiler giymişim ama yine de onun sıcaklığını hissedebiliyorum. Elimi kaldırıp yanağına koyuyorum. "Başka kimin için olabilirler ki, Roe?" Onu öpmek istiyorum. Lanet olsun, onu öpmek *istiyorum*. İlk öpücüğümüzün kokuşmuş bir soyunma odasında olmasını istemiyorum ama bu dürtü çok yoğun. Hiç bu kadar çok öpmek istememiştim. Ona olan ihtiyacım her geçen gün daha da güçleniyor.

"Bu çok baskı yaratıyor," diye mırıldanıyor.

"Hayır, baskı falan yok. Sadece kız arkadaşıma onun benim için önemli olduğunu gösteriyorum." "Rol yapıyoruz," diye mırıldanıyor.

Daha da yaklaşıyorum. O kadar yakınım ki, dudaklarımız arasında neredeyse hiç boşluk kalmıyor. Biraz daha yaklaşısam dudaklarım onun dudaklarına değecek. "Öyle miyiz?" diye soruyorum. O nefesini içeri çekiyor ve ben kendimi tutamayıp kalan mesafeyi kapatıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Sadece hızlı bir öpücük ama anlamı aynı.

Rol yapmıyorum.

Artık değil.

Gerçekten öyle olduğumdan emin değilim. Bana ya da bize ne olduğunu bilmiyorum, ama bunu anlamak için bize zaman tanımak istediğimi biliyorum. Eski sevgilisi burada olduğu için değil, çünkü tek düşünebildiğim o ve dudaklarının o küçük öpücüğü bana yetmiyor. Bana yetmiyor.

İlk öpücüğümüz böyle olmamalıydı, ama biz buyuz. Ben profesyonel bir sporcuyum, o ise fizik tedavi ekibinin bir parçası. Bu bizim hayatımız, işimiz ve dürüst olmak gerekirse, bu kadını her şekilde, her şekilde kabul ederim. Daha sonra, galibiyetimizi ve onun tüm sayılarını kutlarken ona bunu telafi etmem gerekecek.

Elimi yanağından çekip, onun elini tutuyorum. "Şimdi, bu el sıkışma. Kutlayacak bir şeyimiz olmalı çünkü her touchdown'dan sonra saha kenarına koşup kız arkadaşımı öpersem, Koç Warner'ın beni cezalandıracağından eminim."

"Birden fazla mı?" diye sordu.

"Hepsi senin içinse, evet." Başımı sallarım. "Beni öptün."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Öptüm.

Sorun oldu mu?" O da başını sallıyor. "Beklemiyordum."

"Ama istemiştin?"

"Emin değildim. Çok uzun zaman olmuştu. Çıldırırım sanmıştım, ama çıldırmadım. Sen olduğun için."

Onun sözleri üzerine biraz daha dik duruyorum. "Aferin kızıma." Ona daha fazla ihtiyaç duyduğumdan, eğilip ikinci kez dudaklarına öpücük konduruyorum. Kokulu takım arkadaşları ve ekipmanlarla çevrili olduğumuz için bu durumdan nefret ediyorum, ama doğru geliyor.

Bizim için doğru.

"Şimdi, elini ver." Elini elimle tutuyorum. Lanet olsun, cildi çok yumuşak. "Hadi yapalım şunu. Parmaklarımızı çarpıştırıp, birbirimizin ellerini yumrukluyoruz, birbirimize sarılmak için eğiliyoruz, göğüslerimizi çarpıştırır gibi, ve sonra havaya uçuruyoruz." Elimini bırakıp parmaklarımı açıyorum. "Boom!" diyorum, ve o gülerek başını geriye atıyor. Saf, gerçek ve tamamen sarhoş edici bir gülüş.

"Bunu bir kez daha yapman gerekiyor." Gülümsüyor. O güzel mavi gözleri parlıyor ve yemin ederim, şu anda bana bakışından dolayı kendimi üç metre boyunda hissediyorum.

"Tamam, hadi bakalım." El sıkışmayı üç kez daha tekrarlıyoruz ve bitirdiğimizde, o kıkırdıyor, ben de yüzüm çatlayacak kadar gülümsüyorum.

"Reynolds!" Koç Warner gürledi. "Kız arkadaşınla flört etmeyi bırak ve buraya gel." Kızgın değil. Sesi kızgın değil.

"Tüm gözler üzerimizde," diye fısıldıyorum. "Evet," diye onaylıyor.

"Seni tekrar öpeceğim," diye uyarıyorum onu.

"Çünkü bizi izliyorlar." O ciddiyetle başını salladı.

"Hayır, bebeğim. Çünkü mecburum." Eğilip onu tekrar öpüyorum. Masum bir öpücük, ama yine de ruhumu ateşe veriyor. "Dışarıda görüşürüz." Gülümsemeyle ve göz kırparak soyunma odasının ana bölümüne geri dönüyorum.

"Bize katıldığın için teşekkürler." Koç sırtarak dedi. "Üzgünüm Koç, sadece kız arkadaşıma merhaba dedim."

"Oyuna konsantre olmalısın, Reynolds," diyor.

Gözümün ucuyla, Rowan'ın terapi çantasını omzuna atmış olarak soyunma odasına girdiğini görüyorum. Gözlerim, Chaz'ın bana öfkeyle baktığı yere kayıyor. "Onun için oynarken bu sorun olmaz, Koç."

Oda mırıldanmalarla doldu çünkü beni bu halde görmek sadece benim için değil, takım arkadaşlarım için de yeni bir şeydi. Koç bile şaşırmış görünüyordu.

"Haklısın. Sezon öncesi..." Koç Warner maç öncesi konuşmasına başlar. Soyunma odasının diğer ucunda duran Chaz Brown'a öfkeyle bakarken onu dinlemiyorum.

Her gün geçtikçe, Rowan'a daha da yakınlaşıyorum ve onun yakınında olduğunu bilmek içimde öfke uyandırıyor. Nasıl olacağını bilmiyorum ama bir gün, ona yaptıklarının bedelini ödeyecek. Ödeyene kadar durmayacağım.

* * *

"Ee..." Knox yanımda dururken soruyor. "Nasıl gidiyor?" Saha kenarının en sağında durmuş, savunmamızın Vegas Heat'i kırk yard çizgisinde tutmasını izliyoruz. Bu oyunda üçüncü ve on var ve savunmamız onların ilerlemesini engellemek için çok iyi bir iş çıkarıyor.

"Harika." Gülümsüyorum. "Senin nasıl gidiyor?"

"Şikayetim yok." Topukları üzerinde sallanıyor. "Brown'a epey yükleniyorsun, ha?" Ses tonundan, bunun Chaz'ın yararına olmadığını çok iyi bildiğini anlıyorum. Elbette bu onu kızdırıyor, ama Brown ona geri dönmeyecek. Bundan eminim.

"Hayır, sadece kız arkadaşşıma onun benim için önemli olduğunu gösteriyorum." Knox yaklaşıp. "O senin mi, Landry?" Ona dönüp bakarım. "Olacak."

Birkaç saniye bana bakar ve başını sallar. "Bir planın var mı?"

"Hayır." Gülerek cevap veriyorum. "Oyunu bile bilmiyorum. Körlemesine giriyorum kardeşim."

"Oyun basit. Ona kraliçen gibi davran. Her gün senin için ne kadar önemli olduğunu bilmesini sağla. Gerisi kendiliğinden hallolur."

Başımı sallarım. "Anladım, Koç," derim ve elimi omuzlarına koyarım.

"Güzel, şimdi oyunu başlat, Reynolds. Bir baldızım olması karımı çok mutlu ederdi."

Kayınbirader.

Kahretsin. Bu işin sonu bu mu olacak? Gözlerimi kapatmama bile gerek yok, hayal edebiliyorum. Rowan beyaz bir elbise giymiş, aşk ve mutlulukla parıldayan o güzel mavi gözleriyle bana doğru yürüyor.

Elimi kaldırıp göğsümü ovuşturuyorum. Orada daha önce hiç hissetmediğim bir ağrı var. Zihnimdeki görüntü o kadar canlı ki, gerçekleşmek zorunda, değil mi? Sonunda sonsuza dek sürecektir aşkımı buldum mu? Bu Rowan mı?

Kahretsin, bu her şeyi değiştirir.

"Hücum!" Koç bağılıyor, ben de kaskımı takıp sahaya koşuyorum.

Toplanıyoruz ve Knox oyunu açıklıyor, ardından "Biliyorsunuz, Reynolds'ın kız arkadaşını bir touchdown ile etkileme şansı var." diyor. Sırıttıyor.

Takım arkadaşlarım gülerek sırtıma vuruyorlar, biz de sıraya girip pozisyonlarımızı alıyoruz. Knox oyunu başlatıyor, Keen topu atıyor ve ben koşmaya başlıyorum. Vegas savunmasını atlatıyorum ve kollarımı ve bacaklarımı olabildiğince hızlı sallıyorum. Omzumun üzerinden baktığımda topu görüyorum ve tam da istediğim gibi ellerime güzelce düşüyor. Topu göğsüme sıkıca bastırarak, son otuz metreyi koşuyorum ve son bölgeye giderken savunma oyuncusunu atlatıyorum. Çizgiyi geçip düdük çaldığında, topu bırakıp kenara doğru koşmaya başlıyorum. Takım arkadaşlarımın tezahüratlarını ve kalabalığın uğultusunu duymazdan geliyorum. Kız arkadaşımı bulana kadar durmuyorum. Nefes nefeseyim ve adrenalin ve koşmanın etkisiyle göğsüm inip kalkıyor.

"Güzel oyun, bir numara." Bana gülümsüyor.

Yumruğumu uzatıyorum ve el sıkışıyoruz. El sıkışmamız bittiğinde, dev ekranda görünüyoruz ve ikimiz de piyango kazanmış gibi gülümsüyoruz.

Kaskımı çıkararak, beni duyabilmesi için ona doğru eğildim. "Bu senin içindi, güzelim." Ona göz kırptım. Kızardı ve ben ligin cezasını siktir edip onu öpmek üzereydim.

Kalabalık coşkuyla bağılıyor, ben de bir bakıyorum ki kicker'ımız Hank Martin bize ekstra puan kazandırmış. "Evet!" diye bağılıyorum.

"Sen otur, ben sana bir içki getireyim," diyor Rowan.

"Bu senin işin değil."

Omuzlarını silkiyor. "Senin için öyle." Topuklarını döndürüp su masasına doğru yürüyor, ben de onu izliyorum.

"Durumun kötü, değil mi?" diye soruyor Foster.

"Öyle de denebilir." Başımı sallıyorum. Saklamanın bir anlamı yok. Ayrıca Foster en iyi arkadaşlarımdan biri.

"Onu bırakma," diyor. "Ne olursa olsun, eğer buraya yerleşmişse." Elini kalbinin üzerine koyuyor. "Ne olursa olsun, onu bırakma." Bunun üzerine uzaklaşıyor.

Rampage personelinin ve oyuncularının en arkasına gidip, gözlerini sahadan ayırmadan durduğunu izliyorum.

Foster birini kaybetmiş. Sadece "birini" değil. Tahminimce, *onun* için çok önemli biriydi. Bir gün bize ondan bahsedecektir. O zamana kadar, onun tavsiyesine uymayı planlıyorum.

Ona sıkı sıkı sarılacağım.

On Dördüncü Bölüm

Rowan

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Yüzüm gerçekten ağrıyor. Landry ve Rampage inanılmaz bir maç oynadılar. Sezon öncesi olduğu için normal sezon maçlarında olduğu gibi oynayamadı, ama iki touchdown yaptı ve ikisini de benimle saha kenarında aptalca bir el sıkışma hareketiyle kutladı.

Tüm gözler üzerimizdeydi, hatta bizi dev ekrana bile çıkardılar. Bütün bu ilgi genellikle beni rahatsız ederdi, ama Landry'nin bulaşıcı kutlama tavrı sayesinde umursamadım. Bu başlı başına bir başarı.

"Rowan," dedi derin bir ses.

Durup derin bir nefes aldım, Chaz ile uğraşmak istemiyordum. Dönüp ona gülümsedim. "Sizin için ne yapabilirim, Bay Brown?"

"Demek böyle olacak? Başka bir oyuncuya bacaklarını açıyorsun ve birdenbire benim için bir yabancı mısın?" Bir adım daha yaklaştı.

Bir adım geri çekiliyorum. "Bir şey mi var, Bay Brown?" Sorum onu daha da kızdırıyor.

"Siktir git, Rowan. Onunla ilişkini bitireceksin. Bugün." "Rowan, sana ihtiyacım var." Reid, Chaz'ı geçip odaya girer "Canım yanıyor," der dramatik bir şekilde. "Siktir git, Montgomery.

Konuşuyorduk."

"Ama ona ihtiyacım var," diyor Reid. Bana göz kırpmıyor ve ben gülmemek için yanağımı ısıırıyorum.

En ılgın hayallerimde bile, Chaz ve onun öfkeli bakışlarına gülecek kadar rahat hissedeyeğim bir durumda olacağımı hiç düşünmemiştim. "Ne oluyor?" diye soruyorum, yüzümü ifadesiz tutarak.

"Burada bir ağrı var." Eğilip kışını işaret ediyor. Kendimi tutamıyorum. Kıkırdayarak gülüyorum, bu da Chaz'ı daha da sinirlendiriyor.

"Defol git buradan," diye öfkeyle söylüyor.

"Olmaz, Chazzy. Rowan benim kızım ve ses tonunu beğenmedim."

"Oh, buyla da mı yatıyorsun?" Chaz, ellerini yumruk yapıp yanlarına koyarak tükürür.

"Hayır, ben değil. O tamamen Reynolds'ın işi. Rowie ve ben en iyi arkadaşız," der Reid.

"Rowie mi?" Chaz alaycı bir şekilde gözlerini devirir.

"Evet, Rowie ve Reid. Biz böyleyiz." Reid elini kaldırır ve işaret parmağıyla orta parmağını çaprazlar. "Fıstık ezmesi ve reel gibiyiz," der.

Nasıl ciddi kalabildiğini anlamıyorum.

"İşte buradasın," savunma koordinatörü Brian Stout kafasını odaya sokar. "Yaralandın mı?" diye Chaz'a sorar.

"Hayır," diye yanıtlar Chaz.

"O zaman buradan ık. Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

Chaz ona kısa bir baş sallama ile cevap verir, sonra bana ve Reid'e döner. "Bu iş bitmedi."

"Görüşürüz, Chazzy." Reid el sallıyor.

O odadan çıkar çıkmaz, masaya yaslanıyorum ve içimi bir rahatlama kaplıyor.

"İyi misin?" diye sorar Reid. Neşeli hali tamamen kaybolmuştur.

"İyiyim. Teşekkürler."

"Ne istiyordu?"

"Landry ile ilişkimi bitirmem için."

Reid başını sallar. "Bunu yapamayacağını biliyorsun, değil mi? Onun kalbini kıracaksın."

"Rol yapıyoruz," diye hatırlatırım ona.

"yle mi?" diye sorar, kapı açılır ve Landry içeri girer.

Saçları duştan çıkmış olduğu için hala ıslaktı ve gömleği vücuduna yapışmıştı. Sanki havluyla kurulamaya bile zaman ayırmamış gibiydi. "Ne oldu? O pislik seni rahatsız mı etti?"

"Bir şey yok," diyorum nazikçe. "Evet, Bay Brown buradaydı, ama Reid de buradaydı."

"Teşekkürler dostum," diyor Landry, parmaklarını hala ıslak olan saçlarının arasından geçirerek. "Burada işin bitti mi?"

"Sanırım. Yaralı yok ve terapi için kimse bana gelmedi. John'a bir bakayım, ama bugünlük işim bittiğine eminim." "Güzel. Çıkışını yapalım da benim evime gidelim."

"Senin evine mi?"

"Evet. Bugün maç erken bitti, herkes bana geliyor. Ya yemek sipariş edeceğim ya da bir şeyler ızgara yapacağım. Rahatlayıp bugünkü maçı konuşup, televizyonda diğer maçları izleyeceğiz."

"Rahatsız etmek istemem."

Landry, beni bu durumdan kurtarmayacağını ima eden bir bakış attı. Tabii ki ben kurtulmak istemiyorum. Onun beni davet etmek zorunda olmadığını bilmesini istedim. Herkesle birlikte onun evine gidip vakit geçirme fikri hoşuma gitti. Belki şanslıysam, iyi geceler öpücüğü bile alabilirim.

"Duş almaya gidiyorum. Bu arada pizza istiyorum. Yolda durup alırım," diyor Reid.

"Sana biraz para gönderirim," diyor Landry, cebinden telefonunu çıkararak.

"Yok dostum, bu benden. Zaten sıra bende, eminim." Reid bana başını salladıktan sonra tedavi masasından indi ve bizi yalnız bıraktı.

"İyi olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle. Buraya gelip ilişkimizi bitirmemizi istedi, ama Reid onu engellediği için nefretini kusamadı." Reid'in taktiğini düşününce gülümsüyorum. "Ona Chazzy boy, bana da Rowie dedi. Chaz'a onunla benim en iyi arkadaş olduğumuzu söyledi." Kıkırdayarak gülüyorum. Bu konuda gülebildiğime inanamıyorum.

Landry bana doğru ilerliyor ve her adımda gözleri daha da ateşleniyor. Bana ulaşacak kadar yaklaştığında, kolunu

belime doladı ve ağzımın köşesine bir öpücük kondurdu. "Reid sorun olacak mı?"

"Ne? Hayır, o sadece bana yardım ediyordu, böylece Chaz'la yalnız kalmayacaktım."

"Tabii ya, sadece senin eski sevgilin için endişelenmekle kalmıyorum, şimdi bir de arkadaşlarım için endişelenmek zorundayım," diyor ve başını sallıyor.

"Dur," diyorum gülerek ve göğsüne itiyorum. Beni sıkıca tutuyor ve bana gülümsüyor. "Arabanı burada bırakmak ister misin? Daha sonra almaya gelebiliriz."

"Hayır, senin evine gideceğim."

"Yolda durma. Onun seni takip edip yalnız yakalamasını istemiyorum. Kapalı bir site içinde yaşıyorum, bu yüzden kapıdan geçemez."

"İyi ki benzinim var," diye alay ediyorum.

O omuz silkiyor. "Seni de yanımda götürürdüm. Aslında, öyle yapmayı tercih ederim. Bugün seni alıp yanımda getirmeliydim."

"Bu senin yolunun dışına çıkar ve israf olurdu. Buraya kendi başıma gelmek benim için hiç sorun değil."

"Biliyorum, ama senin için endişeleniyorum. Ona güvenmiyorum. İçgüdülerim bana onun bu işi bırakmayacağını söylüyor. *Seni* bırakmayacak. Yani, buraya transfer olmak istedi ve maaşında kesintiye razı oldu çünkü senin burada olduğunu biliyordu. Yenilgiyi öylece kabul etmeyecek."

Kafamı sallıyorum. O haklı ve ikimiz de bunun farkındayız. Ancak bu düşünce eskisi kadar beni korkutmuyor, artık onunla tek başıma uğraşmak zorunda olmadığım için. Hayatımda ilk kez bir destek sistemim var.

"Hadi John'u bulup buradan gidelim."

"Beni beklemek zorunda değilsin."

"Bekliyorum." John odaya girerken elimi tutuyor. Çekilmeye çalışıyorum ama Landry sıkıca tutuyor.

"İyi oynadı, Reynolds," diyor John.

"Teşekkürler dostum, çok teşekkürler."

"Rowan, çıkmaya hazırsın. Yaralanma yok ve ek tedaviye gerek yok. Bugün hepimiz kazandık." John gülüyor.

"Teşekkür ederim, efendim," diye cevap veriyorum. O başını sallıyor ve geldiği yoldan geri dönüyor.

"Yanında götürecektir bir şeyin var mı?"

"Evet, yanımda her zaman yedek kıyafet bulundururum." Elimi bırakır ve ben de dolabımdan çantamı, cüzdanımı, telefonumu ve anahtarlarımı alıp kilitlemek için şifreyi çeviririm. "Hazırım."

Landry başını sallar, elini belimin altına koyar ve otoparkta arabama ulaşana kadar orada tutar. Emniyet kemerimi taktığımı kontrol eder ve bana, onun evine kadar takip edebilmesi için yola çıkmamı beklememi söyler.

Onun talepleri beni değerli ve önemsenmiş hissettiriyor. Alıştığım hiçbir şeye benzemiyor. Chaz'a onunla çıktığımızı söylediğinde ne düşüneceğimi bilemedim. Farkında olmadan, Landry Reynolds'ın hayatımda olması tam da ihtiyacım olan şeydi. Beni hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm bir şekilde iyileştiriyor.

* * *

"Oh, lanet olsun," diyor Reid, burnunu kırıstırarak.

Hepimiz ona bakmak için dönüyor. Camden göğsünde uyurken koltukta oturuyor. Gece boyunca bebeği kucağından bırakmadı.

"Ne?" diye sordu Baker.

"Kahretsin. Kelimenin tam anlamıyla. Sin baba, onu almalısın," diyor Reid, burnundan nefes almamaya çalışırken.

"Ne? Reid amca bebek bezini değiştiremez mi?" diye şaka yapıyor Baker.

"Bu kadar sevimli ve okşayıcı bir şey nasıl bu kadar kötü kokabilir?" Reid öğürür ve hepimiz güleriz.

Corie, Knox'un kucağında oturduğu yerden kalkar. "Corie teyze halleder." Camden'ı Reid'den alır ve omzuna yaslar. "Zaten Name That Tune'da onları yenmek istemiyordum," der bebeğe ve ben sırtarım. O gerçekten her seferinde bizi yeniyor.

"Ben hallederim Corie," der Baker ayağa kalkarken.

"Hayır. Bana bırak. Yardım alabileceğin zaman al." Camden'ın minik kafasına bir öpücük kondurur ve koridorda kaybolur.

"Evet dostum, eğer biraz kestirmek ya da başka bir şey yapmak istersen, yedek yatak odalarının yerini biliyorsun," diyor Landry.

"Teşekkürler. Ailem hala şehirde ve annem harika davranıyor. Bu gece onu kendileri bakmak istediler ama ben onlara uyumalarını ya da akşam yemeğine çıkmalarını söyledim. Ayrıca bugün onu pek görmedim."

"Dadıyı bulabildin mi?" diye soruyorum.

"Evet. Natasha ve ben yaşlı bir bayan tuttuk. Çok tatlı birisi. Çocukları hep taşınmış ve kendi torunları yok. Kocasını hala yarı zamanlı çalışan bir doktor ve onun programı boş. CPR sertifikası var, referansları çok iyi ve geçmişi temiz çıktı."

"Bu harika bir haber," diyoruz Sloane ve ben aynı anda.

Baker başını sallar. "O, önümüzdeki haftadan sonra işe başlayacak, ki o hafta benim de haftam. Gerginim, ama o çok tavsiye edildi ve kesinlikle yardıma ihtiyacımız var. Yani, benim var. Natasha henüz işe dönmedi."

"Akşamları ve hafta sonları yardım etmeye hazırım," diyorum ona.

"Ben de, ve Corie de öyle, biliyorsun," diyor Sloane.

"Teşekkürler. Şehir dışına çıktığımızda sana güvenmek zorunda kalabilirim. Gece vardiyasında çalışacağını söyledi, ama onu fazla çalıştırıp istifa etmesini istemem. Natasha'dan bunu yapmasını istemek söz konusu bile olamaz. Bir hafta çalışıp bir hafta izinli olmak konusunda çok katıdır." Baker gözlerini devirdi.

"Her şey yolunda," der Corie, oturma odasına geri dönerken.

"Teşekkürler." Reid, Camden'ı kucağına almak için kollarını açar ve Corie başını sallar.

"Sanmıyorum dostum. Bütün gece onu kendine sakladın." "O beni seviyor."

"Bence beni daha çok seviyor. Sen kimi seçerdin? Bezini kirlettiğinde seni başkasının üstüne atan birini mi, yoksa öne çıkıp bezini değiştiren birini mi?" diye sorar Corie, kaşlarını kaldırarak.

"Peki," diye mırıldanır Reid, kollarını göğsünde kavuşturur.

"Ben artık gitmeliyim," diyor Baker. "Yaklaşık bir saat sonra tekrar yemek yemesi gerekecek, sonra onu yatırıp kendim de yatmak istiyorum."

"Ben de gidiyorum," diyor Foster, ayağa kalkıp kollarını başının üzerine uzatarak. Reid, Sloane, Corie ve Knox da ayağa kalkıyor ve çöplerini toplayıp eve gitmek için hazırlanıyorlar.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyor Landry. "Bulaşıkları lavaboya koyun. Bulaşık makinesini sonra çalıştırırım."

Landry'nin yanında oturuyorum ve ben de ayağa kalkmak için koltuğumdan kalkıyorum. Gitmek istemiyorum, ama misafirliğimi de uzatmak istemiyorum. Ama Landry elini koluma koyuyor ve başını sallayarak beni durduruyor. "Kal," diye fısıldıyor.

Karnımda kelekler uçuşuyor. "Tamam," diye fısıldıyorum. Ayağa kalkıp Baker'ın Camden'ı taşıdığı yere gidiyorum. "Görüşürüz, küçük dostum. Babana nazik davran, tamam mı?" diye bebeğe soruyorum. Beni anlayabileceğini sanmıyorum ama.

"Seni seviyorum Cam," diyor Corie, işaret parmağını öpüp bebeğin ayağına koyuyor.

"Az önce ayağını mı öptün?" diye sorar Foster.

"Öptüm. O daha çok küçük ve benim mikroplarına ihtiyacı yok."

"Beckett, dostum, karın az önce mikrop taşıdığını itiraf etti." Foster gülüyor.

"Siktir git," diyor Knox, gülmesini zorlukla bastırarak. "Diline dikkat et!" Corie, Sloane ve ben aynı anda söylüyoruz. "O daha küçük," diyor Knox.

"Peki, ilk kelimesi 'siktir' olduğunda, Baker seninle ilgilenebilir." Corie kocasına meydan okur.

"Ben daha iyisini yaparım," diyor Knox, onu kollarına çekerek. "Bitler," diyor Reid ve hepimiz gülüyoruz.

"Biz gidiyoruz." Corie el sallıyor ve o, Sloane ve Knox odadan çıkarlar.

"Biz de," diyor Foster ve Reid. "Görüşürüz." El sallayarak odadan çıkıyorlar.

"Kamyonete çıkmak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sorar Landry, Baker'a.

"Hayır, ben bunu zaten hallettim." Bebek bezi çantasını omzuna atar ve bebek taşıyıcısını hiç zorlanmadan kaldırır. "Siz çocuklar eğlenin." Oğluna başını sallıyor. "Doğru seçimler yapın." Sırıtarak odadan çıkar. Kapının kapandığını duyana kadar arkasından bakarım, sonra Landry'ye dönerim.

"Beni ağırladığın için teşekkürler," diyorum. "Gitmen gereken bir yer var mı?"

"Hayır, pek yok. Yarın izinliyim, bu yüzden erken kalkmam gerekmiyor."

"Güzel. Hadi film falan izleyelim." Tereddüt etmeden "Tabii" diyorum.

Landry bana elini uzatır, ben de onu tutarak bizi medya odasına götürmesine izin veririm. O bir koltuğa çöker ve ben de aynısını yapmak üzereyken beni kucağına çeker. Düşerken çığlık atarım. Beni göğsüne sıkıca sararken kahkahası odayı doldurur.

"Ben tutuyorum," diye beni sakinleştirir. "Rahatına bak," der ve tabletine uzanıp ışıkları kapatır. Ekrana birkaç kez daha dokunur ve önümüzdeki tüm duvar aydınlanır. "Ne izlemek istersin?"

"Fark etmez. Her şeyi izleyebilirim. Ama korkutucu olmasın."

"Korkutucu olmasın," diye tekrarlar ve ekranı kaydırır. "Bu olur." Oynat düğmesine basar.

"*50 First Dates*." Seçimine şaşıyorum. "Adam Sandler oynuyor. İzledin mi?"

"Ben izledim. Sen izledin mi?" diye soruyorum. Bir tür aksiyon filmi seçeceğini düşünmüştüm.

"Evet. Annem ve Corie ile birlikte büyüdüm. Evde tek erkek ben olduğum için çoğu zaman oyumu kaybettim. Güzel bir film. Başka bir şey izlemek ister misin?"

"Hayır. Bu yeter." O bu kadar yakınımda otururken filme pek dikkatimi verebileceğimi sanmıyorum.

Tableti yanıımızdaki sandalyeye koyar. "Buraya gel." Beni kendine doğru çeker ve sandalyenin yanındaki düğmeye basarak koltuğu yatırır. Biraz kıpırdanıp sonunda yan yatarak göğsüne yaslanırım, o da kolunu bana dolamıştır.

Film oynuyor ama onun parmakları saçlarımda olduğu için pek dikkatimi veremiyorum. Basit bir dokunuş ama vücudumu ateşe veriyor. Daha önce hiç böyle bir çekim hissetmemiştim.

"Burada olmanı seviyorum," diyor bana, sesi boğuk.

"Bu büyük evde tek başına yaşarken yalnızlık çekiyorsundur."

"Özlüyorum, ama ben burada demek istedim. Kollarımda. Evde de. Yanımda, her yerde, gerçekten," diyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Ekranın ışığında yüzünü inceliyorum. "Bunu kastediyorsun, değil mi?"

"Evet," diye cevaplar.

"Bunun sadece rol yapma olması gerekiyordu." "Planlar değişir, Roe."

"Seninkiler değişti mi?" Ona daha kolay bakabilmek için uzanma pozisyonumu değiştiriyorum. "Beni umursamayan bir adamla çok uzun zaman geçirdim. Elbette, kendi tarzında umursuyordu belki, ama benim hak ettiğim şekilde değil. Onu terk etmeye çok korkuyordum, yalnız kalmaktan korkuyordum. Beni hastaneye göndermesi gerekti ki ondan kurtulabileyim."

"Ben o değilim," dedi Landry sert bir sesle.

"Biliyorum. Senin öyle olduğunu söylemiyorum." "Ne demek istiyorsun, Rowan?"

"Uzun süre korku içinde yaşadığımı söylüyorum. İstedğim şey, hak ettiğim şey için mücadele etmekten korkuyordum. Umursamayan bir adamla birlikteydin ve kendimi onun dünyasına çekilmeye izin verdim. Ayrılmak için cesaret buldum. Bu cesaretle, gelecekte ne istemediğimi keşfettim."

"Anlat bana."

"İkinci olmak istemiyorum. Diğer kişinin ne düşündüğünü veya hissettiğini tahmin etmek zorunda kalmak istemiyorum. Duygularımı konuşabilmek ve endişelerimi ifade edebilmek istiyorum. Arkadaşlarım olsun ve ilişkim dışında da şeyler yapabilmek istiyorum. Bana tüm dünyasıymışım gibi bakacak bir erkek istiyorum. Onun için tek kişi olduğumu bilmek istiyorum. Sadece ben. Yeterli olmak istiyorum."

Landry elimi tuttu. "Asla ikinci olmayacaksın. Sen çok özelsin, birinci olmaktan başka bir şey olamazsın. Ben açık bir kitabım, hep öyle oldum ve sana her zaman ne hissettiğimi söyleyeceğim. Benimle konuşmanı istiyorum. Hava durumu, adet dönemlerin, makyaj, iş, kıyafetler, biz, seks, faturalar... Ne olduğu umurumda değil. Sen konuşuyorsan, ben dinliyorum. Arkadaşların var. Burada kurduğun bir hayatın var ve ben bunu senden asla almam. Sadece bunun küçük bir parçası olma şansını istiyorum. Sana nasıl baktığımı bilmiyorum, ama tek düşünebildiğim şeyin sen olduğunu biliyorum. Artık başka kadınları görmüyorum."

Çünkü sadece sensin. Ben aldatıcı biri değilim, hiç olmadım ve asla olmayacağım. Bu dünyada hiç kimse beni sana ihanet etmeye ikna edemez." Elimi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öper. "Rowan Mills, sen bana yetiyorsun. Sen her Őeydin ve hayır, numara yapmıyorum. Bu benim için sahte değil. Ve sen dürüstlük istediğine göre, bunun hiç sahte olduğunu sanmıyorum." Kalbim dolup taşıyor, sanki göğsüme sığmayacak kadar büyükmüş gibi. Onu hiç beklemiyordum, ama işte burada ve beni istiyor. Gözlerimin arkasında yaşılar birikiyor, ama onları silip atıyorum.

"Her Şey çok hızlı gelişıyor. Burada olacağımı hiç dşnmemiştım, hele bu kadar çabuk olacağını hiç.

"Bir yıldan fazladır buradasın ve bir süredir bekarsın. Zaman sınırı yok, Rowan. Kendin için doğru olanı yapmalısın."

"Korkuyorum."

"Nedenini söyle bana."

"ünkü o beni incitti. Sesimi, cesaretimi, özgüvenimi elimden aldı. Hayatımı kontrol etmesine izin verdim."

"Ben asla yapmazdım, bebeğim."

Başımı sallıyorum. "Biliyorum, ama..." Daha fazla itiraf etmekten kendimi alıkoyuyorum.

"Ben buradayım. Ne dersen de, hissettiklerimi değiştiremezsin. Hiç kimseyi senin kadar istememiştım. Kadınları evime getirmiyorum. Onları yakın çevreme almıyorum. Sadece sen, Rowan. Sadece sen."

Bana karşı açık davranıyor ve eğer bir ilişkide bunu istediğimi söylüyorsam, ben de aynısını yapmaya hazır olmalıyım. Derin bir nefes alıp, ona gerçeği söylüyorum. "Onun için hiç böyle hissetmedim," diye fısıldıyorum. "Bu sefer kalbimin iyileşemeyeceğinden korkuyorum."

"Kalbini kıracağımı mı düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Sen beni fark edilmiş hissettiriyorsun, Landry. Beni istenen ve özel hissettiriyorsun, ve bu duyguları hiç yaşamadan büyümüş biri için bu çok önemli. Hiç destek sistemim olmadı, ama Şimdi var. Benim olan arkadaşlarım var, ama onlar önce senin arkadaşların. Seni kaybedersem, onları da kaybederim. Gvenliğimi ve emniyetimi kaybederim. Artık grlmeyeceğim ve istenmeyeceğim, ve beni özel hissettirebilecek tek kişinin sen olduğuna eminim."

"Siktir." İki kolunu bana dolayarak beni göğsüne çekiyor. "Sen özelsin. Sen benim Rowan'ımsın, benim kızımsın ve bebeğim, beni yok etme gücüne sahipsin. Her şeyimi senin ellerine teslim ediyorum."

Onun itirafını duyunca boğazım düğümlenir. "Ne istiyorsun, Landry?"

"Seni. Kim bakarsa baksın, seni kucaklamak istiyorum. Sana kızım dediğimde, bunun ne anlama geldiğini anladığını kalbimde hissetmem gerekiyor."

"Ne anlama geliyor?"

"Bu, benim de senin olduğum anlamına gelir. Günün tek bir saniyesinde bile seni düşünmediğim bir an yok. Bu, bu işte birlikte olduğumuz anlamına gelir. Sen ve ben. Biz sahte değiliz, Rowan. Bana hissettirdiklerin, senin yanında olmak, sana dokunmak ve yumuşak dudaklarını öpmek için can atmam. Bu, bizim bu konuda özel olduğumuz anlamına geliyor. Sana deli gibi aşık oluyorum," diye itiraf ediyor.

Gözyaşlarımla olan savaşımı kaybettim ve yanaklarımdan sildim. "Güvensiz olacağım. En azından bir süreliğine. Bunun üstesinden gelmem gerektiğini biliyorum." Ona, benim hala gelişme aşamasında olduğumu anlamasını sağlamalıyım. Her geçen gün beni iyileştiriyor, ama yine de ona bir uyarıda bulunmak istiyorum. Bunun bir şeyi değiştireceğini düşündüğümden değil. Bana, onun için sadece benim olduğumu söylediğinde ona inanıyorum. İçgüdülerim bana ona güvenebileceğimi söylüyor.

"Roe, üzerinde çalışmamız gereken bir şey var. Sen ve ben. Birlikte."

Daha fazla gözyaşı dökmemek için yanağımı ısıırıyorum. Nasıl yapıyor bilmiyorum ama sözleri, asla iyileşemeyeceğimi düşündüğüm yerin derinliklerinden beni iyileştiriyor. "Bu çok hoşuma gitti."

"Ben de, güzelim, ben de."

On Beşinci Bölüm

Landry

Onun dudaklarını daha yeni tattım ve tamamen ona aşık oldum. Fiziksel çekim var, ama bu kadına karşı hissettiklerim bunun ötesinde. Zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Beni istiyor, ama o, erkeklere olan inancını paramparça etti. Onu benim olarak görebildiğim sürece sabırlı olabilirim.

"Bu gece benimle kalır mısın?" diye soruyorum, daha iyi düşünebilmeden.

"Buna hazır mıyım, bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

"Senden hiçbir şey beklemiyorum, Rowan. Sadece zamanını."

"Tamam." Hâlâ kararını kabullenmeye çalışıyormuş gibi yavaşça başını salladı

kararını kabullenmeye çalışıyormuş gibi başını yavaşça salladı.

"Filmi bitirmek ister misin?" diye soruyorum.

"İzlemedik." Kıkırdar.

"Haklısın. Hadi, yatmaya gidelim." Koltuğun ayağını indiririm ve o ayağa kalkar, elini bana uzatır. Elini tutarım, bu kadını her yere takip etmeye hazırım. Ayağa kalkarım, ekranı kapatırım ve onu üst kata, odama götürürüm. "Sana uyuyacak bir şeyler getireyim," derim.

"Teşekkür ederim." Sesi yumuşak, neredeyse tereddütlü.

Giysilerimi karıştırırken, çok giyilmiş bir Rampage tişörtü ve onun minyon vücuduna kesinlikle bol gelecek bir boxer şort buluyorum. "Banyo şurada." En-suite banyoya açılan kapıyı işaret ediyorum. O da başını sallayıp kapının arkasında kayboluyor. Kilidin klik sesini duyuyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Başım belada.

Bunu birine anlatmam lazım.

Telefonumu alıp, sadece erkeklerin olduğu grup mesajlaşmamı açtım.

Ben: Batmış durumdayım.

Reid: Bu bir şeyin şifresi mi?

Baker: Telefonun su altında çalışıyor mu?

Foster: Konuşacak kadar yorgunum, Landry. Bize açıkça söyle.

Knox: Kulübe hoş geldin, kardeşim.

Reid: Bekle? Beckett biliyor, biz bilmiyor

muyuz? Ben: Az önce söyledim.

Ben: Teşekkürler. Çok korkutucu,

dostum. Knox: Buna değer.

Baker: Bana basitçe anlat. Uykusuzum. Foster: Ben

de Daddy Sin'e katılıyorum.

Ben: Rowan'a aşık oluyorum.

Ben: Kahretsin, belki de çoktan aşık

olmuşumdur. Reid: Oh!

Baker: O harika.

Foster: Onu bırakma. Knox:

Düşüşün tadını çıkar.

Ben: Yaraları var. O pislik onu incitmiş.

Knox: Ona karşı sabırlı ol. Yanında ol. Yapabileceğin tek şey bu.

Foster: Ne gerekiyorsa yap. Onu seviyorsan, ne gerekiyorsa yaparsın.

Reid: Vay canına. Vaughn hayat dersleri veriyor.

Foster: Siktir git, Montgomery.

Reid: Sadece söylüyorum...

Baker: Tavsiyem yok. Ben, bebeğinin annesi ve onun uzun süredir bir dargın bir barışık olan erkek arkadaşıyla birlikte ebeveynlik yapan bekar bir babayım. Senin adına mutlu olduğumdan başka bir şey söylemeye hakkım yok.

Ben: Sen çok iyi bir babasın Sinclair. Camden, bir erkeğin çocuğunu tüm varlığıyla sevdiğini görerek büyüyecek.

Baker: Teşekkürler, Reynolds.

Reid: Bekle. Rowan biliyor mu? Ben:

Evet.

Reid: Kahretsin, yani bu sadece bir olasılık değil. Ben:

Daha çok sonsuza kadar sürecektir bir şey gibi...

Knox: Karıma söyleyene kadar

bekle. Ben: Ben söyleyeyim.

Baker: Ben yatmaya gidiyorum.

Foster: Ben de.

Reid: İki kişi gitti. Hızla düşüyoruz çocuklar.

Ben: Buna değer.

Mesajı kapatıp, telefonumu şarj etmek için komodinin üzerine koyduğumda, banyo kapısı açıldı. Rowan kapının eşiğinde duruyordu. Uzun sarı saçları sırtına dökülüyordu ve görünüşe göre, üzerinde sadece benim tişörtüm vardı.

"Eşyalarımı nereye koyayım?"

Nefesim kesildi. O gerçekten buradaydı. "Nereye istersen," dedim. Benimle kaldığı sürece evimin anahtarlarını alabilir ve istediği gibi değiştirebilir. İkimiz de kıpırdamayınca, "Sandalyeye mi?" diye sordum. Hiç kullanılmayan tek bir sandalyenin bulunduğu odanın köşesine doğru başımı salladım.

Eşyalarını yere bırakıp bana doğru dönüyor. Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum ve penisim sertleşiyor. "Çok güzelsin," diyorum boğuk bir sesle.

Kızarır ve başını yere eğirir. Brown'a ona yaptıkları için lanet okur. "Gidip üstümü değiştireceğim. Seni burada, benimle yatakta istiyorum, ama eğer rahatsızsan, işim bittikten sonra seni misafir odasına götürebilirim." Ona karar vermesi için zaman verirken, hiç giymediğim pijama altını alıp banyoya girerim ve kapıyı arkamdan kapatarak yatmaya hazırlanırım.

On dakika sonra kapıyı açtığımda onu yatağın ucunda otururken buluyorum. "Hangi tarafın senin tarafın olduğunu bilmiyordum."

"Benim tarafım yok. Hiç kimseyle yatakta geceyi geçirmedim."

Gözleri şaşırmış gibi büyüdü. "Kapıya en yakın tarafı alacağım."

"Tamam."

Ayağa kalkıp, artık sonsuza kadar onun tarafı olacak yatağın o tarafına gider ve yorganın altına girer. Yorganı çenesine kadar çeker. Tek görebildiğim yüzüdür ve gülümsememi durduramam çünkü o hem çok seksi hem de çok sevimli.

"Rahat mısın?"

"Evet." Başını salladı.

Işığı kapatıp yatağın benim tarafına geçiyorum ve ben de yorganın altına giriyorum. Sessizce yatıyoruz ve onun bu kadar yakın ama aynı zamanda bu kadar uzak olması beni öldürüyor.

"Roe?"

"Evet?"

"Sana sarılabilir miyim?"

"Bunu mu istiyorsun?"

Ona dönüp bakıyorum. Hâlâ tavana baktığını görebiliyorum, ama yüz hatlarını seçemiyorum. "Evet, ama bu sadece benimle ilgili değil. Senin de istediğin şey bu."

"Bunu isterim." Cevabı o kadar yumuşak ki, neredeyse duymuyorum.

"Buraya gel bebeğim," diyorum, yanına kayarak kollarımı ona açıyorum. O da hareket ederek bana doğru geliyor ve göğsüme sokuluyor. Kollarımı ona doluyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Artık uyuyabilirim.

Sessizlik bizi çevreliyor, ama onunla burada yatarken, sanırım hayatımda hiç bu kadar rahat hissetmemiştim.

"Landry?"

"Hmm?" diye soruyorum, uyku çoktan beni sarmış durumda. "Boş ver," diyor.

"Anlat bana," diyorum, gözlerimi açarak. Konuşmak istiyorsa, hareket etmediği sürece dinlemeye hazırım. "Açık iletişim, hatırladın mı?" Onun kendi kişiliğine değer verdiğimi anlamasını istiyorum. Nasıl hissettiğini ve ne düşündüğünü söyleyebilir, ben onu asla küçümsemeyecek veya hor görmeyeceğim. Chaz'ın tamamen farklı bir kategoriye girdiğini ona kanıtlamak biraz zaman alacak.

"Tamam," diyor. Göğsüme başını yasladığını hissedebiliyorum. "Belki sana iyi geceler öpücüğü verebilirim diye umuyordum."

Uyku mu? Uyku nedir ki? Ben tamamen uyanığım. "Yaklaş" diyorum ona. Sesimin kısık ve boğuk olduğunu duyabiliyorum.

O da kıpırdanarak yanıma yaklaşıyor, böylece yüz yüze geliyoruz, başı artık göğsüme yaslanmıyor. Tereddüt etmeden ona uzanıyorum, avucumla yanağını okşuyorum. "Durmak istediğinde söyle, dururuz."

"Sadece bir öpücük," diyor.

"Sen söz konusu olduğunda hiçbir şey *sıradan* değildir." Yaklaşarak burnumu onun burnuna sürttüm. "Kendimi kaptırabilirim, ama fazla gelirse beni it. Dururum."

"Ya durmanı istemiyorsam?"

"Harika," diye mırıldandım, mesafeyi kapatıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Yavaş başladım, sadece deneme amaçlı ve nazikçe dudaklarımızı birbirine bastırdım. Ancak, dünyam bu ana daraldı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. O bana kapılarını açtı ve paylaştığımız nefesimiz sessiz ama sözsüz bir vaatle doldu.

Onu elde ettim.

Parmaklarım hafifçe çenesini okşadıktan sonra boynunun arkasına kayarak onu bana yaklaştırdı. Onu daha yakınımda *istiyorum*. Bu kadına olan arzum, kendimi tutma gücümü zorluyor. Dudakları yumuşak ama tereddütlü. Onu yutmak için ne kadar can atıyor olsam da, inisiyatifi ona bırakıyorum.

Her şeyin bir zamanı var.

Aramızdaki hava gergin ve bir değişiklik hissediyorum. Yavaş ritmimiz daha fazlasına dönüşüyor. Dudakları benimkilere daha sıkı basıyor, benimkiyle yarışacak kadar ateşli bir açlık uyandırıyor.

Dilinin benimkine her dokunuşu daha acil hale geliyor. Parmakları saçlarıma ulaştığında nefesim hızlanıyor ve saçlarımı hafifçe çekerek parmaklarını saçlarımin arasına gömüyor.

Acıyı memnuniyetle karşılıyorum.

Sırt üstü dönerek onu da yanıma alıyorum. Avuç içlerim kalçalarına konuyor ve onları sıkıyorum. Ağzıma iniyor ve bu, hayatımda duyduğum en erotik ses.

Elim giydiği tişörtün altına kayarken tüm tereddütlerim kayboldu. *Benim* tişörtüm. Parmaklarımin omurgasının yumuşak derisini okşamasına izin veriyorum. Bu temastan dolayı kollarımda titriyor, ama sıcak, ıslak ağzı benimkinden hiç ayrılmıyor.

Onu keşfetme ihtiyacım yoğunlaşıyor, tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşıyor. Onun ipeksi, yumuşak teninin her santimini keşfetmek istiyorum. Dilimle her yerini okşamak istiyorum.

"Landry," diye iniyor ve lanet olsun, sonsuza kadar her gün benim adımla bu şekilde söylemesini dinlemek istiyorum.

Tekrar hareket ederek, onu üstüne çıkacak şekilde yuvarlanıyorum. Uylukları otomatik olarak benim için açılıyor ve ait olduğum yere yerleşmeme izin veriyor. Aramızda bir sıcaklık dalgası yükseliyor ve bunu görmezden gelmek imkansız.

Bu artık sadece bir iyi geceler öpücüğü değil. İhtiyaç, ham duygular ve arzunun çarpışması. Sınırlar artık bulanık değil. Önümüzdeki geleceğin yolunu net bir şekilde görebiliyorum — şiddetli ve unutulmaz bir şeyin ortak macerası.

Biz.

Birlikte.

Onun doğru kişi olduğuna hiç şüphem yok. Hızlı, korkutucu, ama doğru geliyor. Kollarımda mükemmel ve tam da orada kalmasını istiyorum.

Dudaklarımın onun dudaklarına ne kadar süre yapışık kaldığını bilmiyorum. Onun tadı, vücudumu okşayan ellerinin hissi içinde kendimi kaybediyorum.

Kalçalarımı hafifçe salladığımda, inliyor. Saçımı çekiyor ve penisim seğiriyor. "Bu iyi mi?" diye soruyorum ve tekrar ileri doğru itiyorum.

"Daha fazla," diye nefes nefese söylüyor.

"Hanımefendinin istediği, hanımefendinin olur." Onun içine tekrar tekrar girip çıkıyorum, pelvisimi onun pelvisine sürüyorum. O inliyor, bacaklarını belime doluyor. Giysilerimizin kumaşı üzerinden amının sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Landry... lütfen," diye nefes nefese söylüyor.

"Dudaklarında benim adım... Siktir et, Rowan, kendimi rezil etmek üzereyim." Doğru. Boxer şortumun içinde boşalmaya o kadar yakınım ki, bu utanç verici, ama bu beni durdurmayacak. O bana durmamı söyleyene kadar durmayacağım.

"Üzgünüm," diyor boğuk bir sesle, elleri saçlarımdan düşüyor. Sanki altımdan çıkmak istermiş gibi kıvranıyor. İsteksizce onu bırakıyorum. Sırtımı başlığa dayayarak oturuyorum. Göğsüm onu arzulamaktan kabarıyor.

"Roe, buraya gel, bebeğim." Elimi uzatıyorum ve odanın karanlığında bile onun tereddüt ettiğini hissedebiliyorum. Sonunda elini elime koyuyor ve onu kucağıma oturtuyorum. Amcığı benim sikimin üzerine yerleşiyor, ikimiz de bunu görmezden gelemiyoruz.

Ellerimi kalçalarına koyup onu bir iki kez ileri geri salladım ve o nefesini tuttu. "Hissediyor musun? Hepsi senin için. Sen yanlış bir şey yapmadın. Özür dilemene gerek yok. Seni istiyorum, Rowan. Seni elde edebileceğim her şekilde."

"Ama sen dedin ki..." Ben öne eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırđıđımda konuşmayı keser.

"Pantolonuma boşalmak üzere olduğumu söyledim. Sana kızgın olduğumdan ya da seni suçladığımdan değil. Yani, bu senin hatan, çok seksi olduğun için, ama bu kötü bir şey değil, Rowan. Aksine, bu sana ne kadar çok arzuladığımı gösteriyor." Onu tekrar öpüyorum. "Bana ne istediğini söyle. Neye ihtiyacın olduğunu."

"Bilmiyorum. Hiç izin verilmedi..." Sesi kesildi.

Buna sevindim çünkü *onun* bizim aramızda yeri yok. Bir daha asla.

"Hey." Ellerimle yanaklarını okşuyorum. Göğüslerimiz birbirine değiyor, penisim onun vajinasına değiyor. Aramızda ince bir giysi katmanı olsa bile onu hissedebiliyorum. "Sen ve ben," diyorum ona. "Birlikte. Bu gece, bana ne istediğini söyle ve onu al. Bu kadar basit. Uyumak istiyorsan, uyuyacağız. Rahatlamak istiyorsan, istediğin şekilde sana yardım edeceğim. Her şey sana bağlı, Rowan."

"Bilmiyorum."

"Neyin hoşuna gidiyor?" diye soruyorum ve kalçalarını sallaması için ona rehberlik ediyorum.

Porno yıldızlarına rakip olacak bir inilti dudaklarından dökülüyor. "Orası... orası," diye nefes nefese tekrarlıyor ve hareketi tekrarlıyor.

Başığa yaslanarak, ellerimi kalçalarına koyuyorum. "Bu senin şovun, bebeğim. Ben sadece küçük bir parçasıyım."

"Bana yardım et."

Geriye yaslanarak kalçalarını kavrar ve onu penisimin üzerine yönlendiririm. Çelik gibi sertim, patlamaya hazırım. "Aminin sıcaklığını hissedebiliyorum," derim ona. "Aramızdaki giysi katmanlarına rağmen bile penisimi ısıtıyor."

"Landry," diyor, başını geriye eğerek.

Keşke ışıklar açık olsaydı. Keşke, artık sonsuza kadar ona ait olacak olan tişörtümün ince kumaşından belirginleşen meme uçlarını görebilseydim. Keşke büyük mavi gözlerinde arzunun ateşini görebilseydim. Sorun değil. Bunun için dünyadaki tüm zamanımız var. Şu anda, bu gece, onun kontrolü ele almasına ihtiyacım var. Onun, tanıdığım o vahşi kadın olmasına ihtiyacım var. Ondan çaldığı parçayı, ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, geri almasına ihtiyacım var.

Daha fazla sürtünme elde etmesi için kalçalarımı kaldırmak ters tepiyor çünkü ciddi ciddi kendimi kaybetmek üzereyim. Onun çıkardığı sesler ve benim sikimi sürerek benden ihtiyacı olanı aldığı düşüncesi.

Benim Rowan'ım.

"Böyle devam edersen, boşalacağım," diye uyarıyorum.

"Bunu istiyorum," diye nefes nefese söylüyor. Kendini boşalmaya o kadar kaptırmış ki, ne dediğinin farkında bile değil galiba.

"Erkeğini boşaltmak mı istiyorsun?" diye soruyorum. "Evet. Onu, lütfen, onu."

Dudaklarım boynuna doğru yol alır ve nazikçe ısırıp emerim. "Bir şartım var," diye fısıldarım, kulak memesini ısırarak. "Benimle gel."

Bununla birlikte, kalçalarımı kaldırıp onu aşağı doğru bastırırken, o da bana doğru sallanıyor. "Landry!" O benim adımları haykırıyor, vücudu dalga dalga gelen zevki emiyor. İnliyor. Derin, boğuk sesi beni doruğa ulaştırıyor. Ben de inleyerek boşalıyorum, kollarımı ona dolayarak onu kendime çekiyorum.

İkimiz de maraton koşmuş gibi nefes alıyoruz. Yapış yapış, doymuş bir haldeyim. Onun amının benim sikimi sıvazladığını hissedememiş olabilirim, ama bir bakıma bu daha da anlamlıydı. Bana güvenmişti. İhtiyacı olanı aldı ve beni sikti, bu geceyi asla unutmayacağım.

"Öyle mi?"

Ben gülerek cevap veriyorum. "Evet, güzelim, yaptım. Temizlenmem lazım."

"Ben de," diyor ve yüz hatlarını seçemesem de, o sevimli düğme burnunu buruşturduğunu hayal ediyorum.

"Benimle birlikte mi yoksa tek başına mı duş alacaksın?"

Tereddüt ediyor ve ben cevabımı alıyorum. "Biraz kıyafet alıp koridorda duş alacağım. Havlular dolapta. Acele etme." Onu öpüyorum, ateşli, gelecek olanın vaadiyle ve sevgiyle dolu bir öpücük.

Onun için çok şey hissediyorum. Keşke ona tam olarak ne hissettiğimi anlatacak kelimelerim olsaydı, ama hayatımın en ateşli cinsel deneyiminden sonra kalbimin sesini bulması gerektiği için onu korkutup kaçırırsam yazık olur.

Bir kez daha hızlıca öptükten sonra onu kucağımdan indirip yataktan kalkıyorum. Temiz bir boxer şortu aldıktan sonra, duş almak için koridora çıkıyorum.

On beş dakika sonra, ben odama geri dönerken o banyodan çıkıyor. Etrafı buharla kaplı. Saçları başının üstünde dağınık bir topuz halinde toplanmış ve benim tişörtlerimden birini giymiş.

"Uyku zamanı," diyorum ona. Yorganı çekiyorum ve o yatağa giriyor, ben de hemen arkasından. Bu sefer, otomatik olarak göğsüme sokuluyor ve ben, kollarımda geleceğimi tuttuğumu bilerek, hızla uykuya dalıyorum.

On Altıncı Bölüm

Rowan

Gözlerim, izlendiğimi hissederek açılır. Gözlerimi kuvvetlice kırpıştırıp etrafıma bakınırım ve o anda onu görürüm.

"Günaydın," diyor, eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor.

Elimi ağzıma götürerek sabah nefesimi gizlerim. "Günaydın."

"İyi uyudun mu?" diye

soruyor. "Evet. Sen?"

diye soruyorum.

"Kollarımdaydın. Tabii ki iyi uyudum."

Onun bu sözleri karnımı kıpır kıpır ediyor. "Neden beni izliyorsun?"

Gün ışığında bende ne görüyor? Pişman mı?

"Çünkü uyuyor olsan da uyanık olsan da sana doyamıyorum," diyor sesinde mutlak bir samimiyetle.

"Sapık," diye alay ediyorum.

"Belki." Omuzlarını silkiyor. "Ama ben senin sapığınım."

"Bence bu daha iyi." Gülüyorum. Gerçekten daha iyi. Landry ile geçirdiğim zamanlar kolay ve eğlenceli. Derin ve kişisel anlarda, duygularımızı ortaya koyduğumuzda bile, fiziksel ve duygusal olarak kendimi açmak istediğim tek kişinin o olduğunu biliyorum. Dün gece, sınırları aşarak daha öteye geçtik. Gündüz ne olacağını bilmiyordum, ama bu benim eski güvensizliğimden kaynaklanıyor. Böyle olacağını bilmeliydim: Landry bana dürüstlüğünü gösteriyor ve sanki ben onun tüm dünyasıymışım gibi bana bakıyor.

"Hadi, sana kahvaltı hazırlayayım." Tam o sırada telefonum çaldı. Ben koyduğumu hatırlamadığım komodinin üzerine uzanıp telefonu fişten çekti ve bana uzattı. "Kız kardeşim arıyor," dedi, ekrana bakarak.

"Alo," diye cevap verdim.

"Şu anda neredesin?" "Neden sordun?"

Corie güldü. "Kardeşimle birliktesin, değil mi?"

"Olabilir. Sorun olur mu?" Alt dudağımı ısırırım, ne diyeceğini merak ederek. Ancak artık geri dönüş yok. Buradayım ve bu konuda asla yalan söylemem.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırır. "Çok heyecanlandım. Yani çıkıyor musunuz? Bu gerçek mi? Bana her şeyi anlat," der.

Gözlerim Landry'ye kayıyor ve o elini uzatarak telefonu istiyor. "Landry seninle konuşmak istiyor," diyorum ona, sorularını geçiştirerek. Telefonu ona uzatıyorum.

"Teşekkürler, bebeğim," diyor tatlı bir sesle ve Corie'nin bağırışlarının bir anlamı varsa, onun duyabileceği kadar yüksek sesle. "Selam, küçük kardeşim," der telefona. Dinler ve kız kardeşim konuşurken gülümsemesi genişler. "Evet, çıkıyoruz. Hayır, bu sahte değil. Hiç sahte olduğunu sanmıyorum," itiraf eder ve kalbim göğsümde yerinden fırlar. Biraz daha dinler ve sonra bana bakar. "Öğle yemeğine çıkmak ister misin?"

"Kıyafetler lazım," derim ve sonra elimi ağızıma kapatırım. Landry gülerek başını geriye atıyor.

"Evet, orada buluşuruz. Kulağa hoş geliyor." Telefonu kapatıp yatağın üzerine atıyor. "Stadyumun hemen aşağısındaki pizzacıda buluşmak istiyorlar."

"Bu uygun mu? Sen ve Knox hayranlar ve medya tarafından takip edilmek istemiyorsanız, evde kalabiliriz."

"Bu çift randevudan kaçamazsın, bebeğim. Ayrıca, çoğu zaman insanlar bizi rahat bırakıyor. Birkaç fotoğraf çekip bir iki imza istiyorlar, hepsi bu kadar. Ama yine de, seninle geçireceğim günü bölmelerini istemiyorum."

"Bu senin işin. Bunu, senin imzanı isteyen insanlar için bir ayrıcalık olarak düşün."

"Evet, böylece satabilirler." O gülümser.

"Belki, ama benim tahminim, çoğunun, aslında çoğunluğunun kendileri için istediği. Sen bir futbol kahramanısın, Landry Reynolds."

"Peki, bu futbol kahramanı kız arkadaşına kahvaltı hazırlayacak." Öpüşmek için eğildi, ama ben başımı çevirip yanağımı uzattım. "Öp beni."

"Dişlerimi fırçalamam lazım."

"Umurumda değil. Öp beni."

Ona dönüp bakıyorum, o da eğilip beni nazikçe öpüyor. Dili dudaklarımı okşuyor ama ben ona açılmayı reddediyorum.

"Peki," diye homurdanır. "Banyodaki çekmecedeki yedek diş fırçaları var. Acele et," der ve yataktan iner.

"Kahvaltıyı sen yapıyorsan neden acele etmem gerekiyor?" diye arkasından sesleniyorum.

Kapıda durur ve bana döner. Üstündeki çerçeveyi kavrar, karın kasları gerilir. Üzerinde sadece açık mavi boxer şort vardır ve ağızım sulanır. "Çünkü seni özleyeceğim ve bebeğim, bana böyle bakmaya devam edersen, kahvaltım sen olacaksın." Göz kırpar, sonra kollarını indirir, döner ve uzaklaşır.

Ona bakarak birkaç saniye geçtikten sonra beynim tekrar çalışmaya başlar. Battaniyeyi üzerinden atarken, klimanın soğuk havasından titrerim. Dün giydiğim kıyafetleri alıp kendimi banyoya kilitlerim. Dediği gibi diş fırçalarını bulurum ve neyse ki maçtan sonra giydiğim kıyafetlerim var, bu yüzden kıyafetlerim sadece dün gece burada giyilmiş. Yine de evime gidip duş almam gerekecek.

Elimde onun katlanmış tişörtüyle banyo kapısını açtığımda, kızartılan domuz pastırmasının kokusunu alıyorum. Midem gurulduyor. Hızla yatağı yapıyorum, tişörtü üstüne koyuyorum ve mutfığa gidip onu arıyorum.

"Güzel bir koku geliyor."

"Çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve tost. Genelde kahvaltıda ne yediğini bana söyle, kalacağın zamanlar için hazırlayayım."

"Bu sık sık olacak mı? Benim kalmam?" Onu kızdırmaktan korkmadan soruyorum. Bunun ne kadar özgürleştirici olacağını fark etmemiştim. İletişim kurabilmek ve her kelimeyi söylemeden önce üzerinde düşünmek zorunda olmamak.

"Şey, taşınmaya evet demen için henüz çok erken olduğu için, cevap evet."

"Bana taşınmamı istemek için henüz çok erken demek istemedin mi?" diye soruyorum, sesimde eğlence var.

"Hayır. Ben varım, Rowan. Sahte flörtümüzün dışında resmi olarak birlikte olmaya başladığımızı düşünürsek, bu çok hızlı, ama ben buradayım."

"Kendinden çok emin görünüyorsun." Landry Reynolds eylem adamıdır ve söylediklerinde samimi olduğuna hiç şüphem yok. Bu çok cesaret verici. Hiçbir zaman endişelerimi ve duygularımı korkmadan özgürce ifade edemedim.

"Çünkü öyleyim." Yumurtalarımızı tabağa koyup yanıma geliyor. İşaret parmağını çenemin altına koyup gözlerimi kendininkilere çeviriyor. "Günaydın, kızım." Gülümsüyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Pastırmanı kontrol etsen iyi olur," diye dudaklarına fısıldıyorum. Kimse yanmış pastırmayı sevmez ve dürüst olmak gerekirse, onun tüm dikkatini bu şekilde üzerimde hissetmek benim için yeni bir şey ve biraz şaşkınım ama iyi anlamda. Zamanla buna alışacağımı biliyorum. Landry söz konusu olduğunda, şimdiden bunu arzulamaya başladım bile.

"Sonra," diyor bana, sonra uzaklaşıp pastırmaya geri dönüyor.

"Corie nasıl öğrendi?"

"Dün gece Knox ve diğerlerine mesaj attım. Knox'a Corie'ye benim söylememe izin vermesini söyledim, ama o kız kardeşim söz konusu olduğunda çok saf."

"Çocuklara mı söyledin? Ne söyledin?"

Tezgahın üzerindeki telefonuna başını salladı. "Kendin okuyabilirsin."

"Ne? Mesajlarını okumamı mı istiyorsun? Telefonunda mı?" Sesimdeki şüpheyi gizleyemiyorum.

"Evet, onlara ne söylediğimi bilmek istiyorsan." Şifresini hızla söyler ve ben donakalmış bir şekilde otururum. "Roe, senden saklayacak hiçbir şeyim yok. Telefonuma ihtiyacın olursa, orada ve şifresini biliyorsun."

Benim için tek sen olduğunu anlamak için ne zaman istersen, bakabilirsin. Kızmayacağım ya da üzölmeyeceğim."

"Sen gerçek misin?" diye soruyorum ona. Bu adam bana karşı hiçbir çekince olmadan kalbini ve tüm hayatını açıyor. Bu, en iyi şekilde şaşırtıcı bir durum.

O gülümser. "Sana nasıl davrandığını biliyorum. Seni aldattığını biliyorum ve onun senden aldığı her şeyi ve daha fazlasını sana geri vermek istiyorum. Sana dünyayı vermek istiyorum. Kendimi vermek istiyorum ve telefonuma erişimin, bizim ilişkimizin gerçek olduğunu anlamana yardımcı olacaksa, sana veririm." Tabaklarımıza pastırma ekler, tost makinesinden tostı çıkarır, üzerine tereyağı sürer ve tabağını bana doğru iter. "Kahve, süt, su, başka bir şey? Portakal suyum bitmiş."

"Su yeter," diyorum ona. Kafam dönüyor, çünkü onun bana verdiği şeyi hiç düşünmeden kabul ediyorum. Bu benim için onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyor.

Bir bardak su ve bir bardak süt alıp yanıma oturuyor. Uzun kollarıyla mutfak adasının öbür ucuna uzanıp tabağını kendine doğru çekiyor. Çatalını eline almadan önce telefonunu alıp bana uzatıyor ve şifresini ikinci kez söylüyor. Ben almaya niyetlenmediğimi görünce, telefonun kilidini açıp mesajlarını açıyor ve bana uzatıyor.

Merak kediği öldürdü derler, ama ben onun ne dediğini bilmek istiyorum, bu yüzden dün geceki arkadaşlarla onun mesajını gözden geçirmeme izin veriyorum. Bana aşık olabileceğini söylediği kısma geldiğimde, hıçkırıkla boğuluyorum. Sonra aşık olduğundan emin olduğunu söylüyor ve sanki kalbim göğsümden fırlayıp onun kalbine düşecekmiş gibi hissediyorum.

"Landry," diye onun adını saygıyla fısıldıyorum.

"Ne? Kötü değil, değil mi?" Telefonu benden alır ve mesajları gözden geçirir. Yüzü solgunlaşır. "Evet, o kısmı unutmuşum," der, telefonunu tezgahın üzerine geri koyar ve bana döner. "Lütfen paniğe kapılma. Kaçma."

Elimde değil. Gülüyorum. Tüm vücudum kahkahalarımle titriyor. Kafası karışmış görünüyor, beni izlerken kaşlarını çatıyor. "Kaçacağımı mı sanıyorsun? Bana istenmenin ne demek olduğunu gösteren bir adamdan. Vücudumu değil, beni. Bana değer verilmenin ne demek olduğunu gösteren bir adamdan? Kaçmıyorum, Landry."

Yüksek sesle nefes verir. "İyi."

"Yine de korkutucu, değil mi? Bu kadar çabuk bu kadar güçlü hissetmek?"

Omuzlarını silkiyor. "Biraz, sanırım, ama pek sayılmaz. Ben her zaman içgüdülerimi takip eden biri oldum. Babam futbol antrenmanından sonra bana hep böyle derdi. Bir oyun yüzünden kendimi suçlarken, bana iyi içgüdülerim olduğunu ve her zaman içgüdülerimi takip etmemi, elimden gelenin en iyisini yapmamı söylerdi." O an babasıyla birlikte olduğu o anı hatırlar gibi duraksıyor. "Seninle birlikteyken de öyle hissediyorum. İçgüdülerim bize birlikte olmamız gerektiğini söylüyor. Tennessee'ye geri dönmen gerekiyordu. Rampage için çalışman gerekiyordu. Acın ve geçmişin seni buraya getirdi ve tam da olman gereken yerdesin. Benimle birlikte."

Aşka çok benzeyen bir duygu dalgası beni sarar. "Lütfen kalbimi kırma," derim, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.

O başını sallar. "Tüm güç senin elinde, Roe. Bu işte zarar görecektir biri varsa, o da benim."

Kendimi tutamayıp öne eğilip onu öpüyorum. "Senden gerçekten hoşlanıyorum, Landry Reynolds." Onunla geçirdiğim her an doğal geliyor, sanki kaderimizde varmış gibi.

"Güzel. Şimdi kahvaltını yap." Göz kırpar ve bir anda, şakacı Landry geri döner.

Onun pek çok yönü var. Şakacı, kardeş, arkadaş, amca, futbolcu ve sonra da kalbime gizlice girip yuva kuran adam. Ona henüz söyleyemem. Bu, bir Tilt-A-Whirl lunapark trenine binmek gibi, ama söylediklerimde ciddiydim. Kaçmıyorum. Bu yolculuğu sonuna kadar sürdürmek istiyorum.

* * *

"Hadi ama Rowan, biraz müzik dinlememiz lazım." Corie, Knox'un uyluğuna hafifçe vurarak onu koltuktan kalkmaya davet eder.

Landry'ye bakıyorum, o da dudaklarını büzüyor. "Bedeli öde."

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Biri görebilir," diyorum, onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

"İyi. Kız arkadaşımı öptüğümü görsünler. Böylece senin benim olduğunu anlarlar." O eğilir, ben de ona hızlıca bir öpücük veririm ve sonunda beni çıkarmak için kenara çekilir.

Corie kolunu koluma takar ve pizzacının arka köşesindeki müzik kutusuna doğru ilerleriz.

"Onu hiç böyle görmemiştim, Rowan," diyor bana. "Hiç kimseyle halka açık bir yerde birlikte olmamıştı, şakacı olmanın dışında hiç sevgi göstermezdi. Senden gerçekten hoşlanıyor."

"Ben de ondan hoşlanıyorum." Arkadaşıma gülümserim. "Aramız iyi, değil mi Corie? Önce seninle konuşmam gerekirdi, biliyorum, ama işler bir anda gelişti."

"Ne? Tabii ki iyiyim. En sevdiğim iki insan birlikte mutlu. Kardeşimin en iyi arkadaşı ve takım arkadaşıyla gizlice çıktığımı unuttun mu? Sonra onunla evlendim." Elini kaldırıp yüzük parmağını sallayarak elmas nişan yüzüğünü ve alyansını gösterdi. "İkiniz mutlu olduğunuz sürece, önemli olan budur."

"Bu ilişki yürümezse, seni veya Sloane'ı arkadaş olarak kaybetmek istemiyorum."

"Kaybetmeyeceksin. Tabii, gerginlik artarsa, erkeklerle takılmaya ara vermek zorunda kalabiliriz, ama ya işler yolunda giderse? Sen benim kardeşim olacaksın. Çocuklarımız kuzen olacak."

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Hiç ailem olmadı," diye fısıldıyorum. "Rowan, çok üzgünüm. Seni üzmem istemedim."

"Seninle alakası yok. Onunla birlikte olmak, tüm hayallerimin sonunda gerçekleşebileceğini hissettiriyor. Umudumu kesmiştim, ama sonra kardeşin sahte erkek arkadaşım olarak hayatıma girdi ve kalbimi çaldı," diye itiraf ediyorum.

"O biliyor mu?"

"Hayır. Ona söylemeye hazır değilim."

O başını sallar. "Bilgi güçtür, anlıyorum... ama bu sefer değil. Ona söylemelisin. Eminim o da aynı şekilde hissediyordur.

Mesajları okudum.

"Evet, Knox bana telefonunu verdi ve okumamı söyledi. Landry'nin bana söylememesini söylediğini ama kendini tutamadığını,

benim okumama izin verdi." Mutluluktan ışık saçıyor ve ben de bu mutluluğun beni sardığını ve kalbimin derinliklerine işlediğini hissediyorum.

Kalçasını benimkine sürtüyor. "Onlar bizimle birlikte olmadıklarında, ayrıntıları öğrenmek istiyorum. Tamam, belki tüm ayrıntıları değil, ama hangi kısımları duymak istemediğimi anlayabilirsin. Onları Sloane'a sakla."

"Anlaştık." Şarkı seçimlerimizi yapıp masaya geri döndüğümüzde, yemeklerimizin geldiğini görüyoruz, ama çocuklar yemek yemiyorlar.

"Bizi mi bekledin?" diye sorar

Corie. "Evet." Landry kız kardeşine gülümser.

"Yemek yemeyi mi bekledin?" Şok olmuştur.

"Kız arkadaşımдан önce yemek yemek kabalıktır, abla, bunu biliyorsun." Landry ayağa kalkar ve benim koltuğa oturmam için yer açar, sonra kendi tabağına pizza dilimi koymadan önce benim tabağıma da bir dilim koyar. Masaya bakınca Knox'un da aynısını yaptığını görürüm.

"Rowan, onu sen bozdun." Corie gülüyor.

"Hayır, sonunda eğitildi. Bunun için tutmaya değer bir kadın bulması gerekti. Kendinle gurur duymalısın, Rowan," Knox alay ediyor.

"Kes sesini, yoksa ikinizin de yemeğini yerim," diye tehdit eder Landry. Hepimiz gülererek yemeğimize dalarız.

Öğle yemeği mükemmel geçiyor, bol bol gülüyoruz. Sanki bu insanları hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum. Peki ya Landry? Sürekli bana dokunuyor — yanağıma öpücük konduruyor, elini uyluğuma koyuyor, saçımı kulağımın arkasına atıyor, bana yaklaşıyor, kolunu omuzlarıma doluyor — temas kurmak için her türlü bahaneyi kullanıyor.

"Gitsek iyi olur," diyor Knox, Corie'ye. "Kız kardeşlerim bu hafta bize kalmaya geliyorlar ve yakında evimize varacaklar."

"Bir akşam yemeğe gelmelisiniz," diyor Corie. "Geliriz," diyor Landry.

O ve Knox hesabı öderler ve biz dışarı çıkarken, küçük bir çocuk koşarak bize yaklaşır. "Sen Knox Beckett'sın, sen de Landry Reynolds!" diye hayranlıkla bağırır.

Knox ve Landry, onunla göz hizasına gelmek için diz çöküyorlar. Çocuk sekiz ya da dokuz yaşından büyük olamaz.

"Doğru. Adın ne?" diye sorar Knox.

"Ben Grayson," der, ayakları üzerinde zıplayarak.

"Peki Grayson, fotoğraf çekilmek ister misin?"

"Çok özür dilerim," der bir adam, bize doğru koşarak. "Grayson, benden böyle kaçamazsın."

"Baba! Bunlar Beckett ve Reynolds!" diye bağırır Grayson.

"Selam, küçük adam," diyor Landry. "Baban haklı. Her zaman bir yetişkinin yanında kalmalısın."

"Siz yetişkinsiniz," diye karşılık verir.

"Öyleyiz, ama aynı zamanda yabancıyız."

"Sizler yabancı değilsiniz. Sizi sürekli televizyonda izliyorum." Bu sözler Corie ve beni güldürdü ve onun da dikkatini çekti. "Siz kimsiniz?" diye sordu bize.

Knox ayağa kalkar ve Corie'yi kollarına alır. "Bu benim karım Corie."

Landry de aynısını yapar. "Bu benim kız arkadaşım Rowan."

"Oh! Seni tanıyorum. Sen el sıkışan kızsın. Çok havalıydın!" diyor Grayson.

Hepimiz onun coşkusuna gülüyoruz. Knox ve Landry fotoğraf çektiriyor ve Corie'nin çantasından çıkardığı Sharpie kalemle onun tişörtünü imzalıyor, sonra yolumuza devam ediyoruz.

"Sharpie kalemi taşımaya başlamalıyım galiba," diyorum ona.

"Fena fikir değil," der ve beni kucaklayarak sarılır. "Bu hafta akşam yemeği için seni ararız." El sallayarak ayrılırlar.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye soruyor Landry.

"Planım yok. Aslında bugün çamaşır yıkayacaktım. Sıkıcı şeyler."

"Bu gece benim evimde mi, senin evinde mi kalıyoruz?"

"Ne?"

"Bu gece benim evimde mi kalıyoruz, senin evinde mi?" "Bilmiyorum."

"Benim evde kalabilir miyiz? Senin evine gidip, yapman gerekenleri halledip, yarın için kıyafetlerini toplayabilirsin. Dur, bütün hafta," diye düzeltir.

"Bütün hafta seninle kalmamı mı istiyorsun?"

"Dün gecedan sonra yalnız uyumak mı istiyorsun?"

Onun sorusunu düşünmek için biraz zaman ayırıyorum. Cevap çok kolay. "Hayır."

"İşte oldu." Elini belime koyarak beni kamyonetine götürdü. Birkaç saatliğine benim evime gidip çamaşır yıkarken film izledik, sonra da onun istediği gibi bütün hafta için bir çanta hazırladım ve onun evine gittik.

Yarın ikimiz de sabahın köründe kalkmak zorundayız ve dün gece geç saatlere kadar yatmadığımız için erken yatmamız gerekiyor. Beni kollarına sıkıca sarıyor ve ben hızla uykuya dalıyorum.

On Yedinci Bölüm

Landry

Hayatta futboldan daha önemli şeyler de var. O da benim Rowan'ım. Hayatımda ilk kez futbol ikinci plana düştü. Hala sıkı antrenman yapıyorum, çok çalışıyorum ve sahada ve saha dışında takımıma ve takım arkadaşlarıma yüzde yüz on kendimi veriyorum, ama evdeyken tek önemsendiğim şey o.

Örneğin bu haftayı ele alalım. Her gün benimle birlikte işe gidiyor. Birlikte akşam yemeği hazırlıyoruz, yüzüyoruz, mahallede yürüyüşe çıkıyoruz ve her gece kollarımda uykuya dalıyor. Bunu hiç istememiştim, ama şimdi biliyorum ki bundan vazgeçemem. Mesele sadece yatağımın birinin olması değil, mesele tamamen Rowan... Bundan eminim.

Gök gürültüsü çakıyor ve Rowan çığlık atıyor, zıplıyor, sonra hemen kendine gülüyor. "Bu seni korkutmadı mı?" diye soruyor, avucunu göğsüne koyarak sanki çarpan kalbini sakinleştirmeye çalışıyor gibi.

Ağzıma bir cips daha atıyorum. "Biraz, sanırım."

"Abur cubur yememelisin," diye hatırlatıyor bana. "Bunlar benim en sevdiklerim." Kırmızı cips poşetini kaldırıyorum. "Akşam yemeğini mahvedeceksin," diyor bana.

"Hayatım, yapma ama, ikimiz de biliyoruz ki akşam yemeğimi ve tatlımı da yiyeceğim," diyorum ve mutfak adasının etrafından dolaşarak onun durduğu yere geliyorum. Cips poşetini atıyorum ve ona sarılıyorum.

Görünüşe göre, hayatta yemekten daha önemli şeyler de var.

"Parmağımı keseceksin," diyor bana.

Onu bir kez daha öpüyorum, kulağının hemen altına, ve uzaklaşıyorum. "Senin her şeyini seviyorum, ama tacoma parmak istemiyorum."

"İğrenç." Burnunu kırıştırıyor ve lanet olsun, bu çok tatlı

"Ne yapabilirim?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey. Zor bir akşam yemeği değil ve senin için yemek yapmayı seviyorum."

"Kendini bu zahmetten kurtarabilirdin, sadece kendini akşam yemeğim ve tatlım olabilirdin." Poposuna hafifçe vuruyorum. Tam yanında duruyorum, bu yüzden yanaklarını kaplayan güzel pembe rengi görebiliyorum.

"Gerçek yemeğe ihtiyacımız var."

"Madem ısrar ediyorsun." Akşam yemeği yemek zor bir şeymiş gibi iç geçiriyorum. Ben kimim? Bu kadın bana ne yaptı?

"İşte," der, domatesleri doğramayı bitirirken. "Yeme zamanı

."

Tabaklarımızı hazırlayıp adaya oturuyoruz, tıpkı bu hafta Her gece olduğu gibi. Eğilip, dudaklarımı yanağına bastırıyorum. Ona dokunmadan duramıyorum. "Burada olduğun için mutluyum," diyorum ona.

Bana gülümsüyor ve onun mutlu olduğunu görmek damarlarımda bir ateş yakıyor. "Ben de burada olduğuma sevindim. Sadece seninle burada değil, Tennessee'de olduğuma da."

"Tennessee'yi seçmene neden olan neydi?" diye soruyorum, yumuşak tacomdan büyük bir ısırık alıp inleyerek. Çok. Çok. Lezzetli.

"Bildiğin gibi, Nashville'den yaklaşık otuz dakika uzaklıkta, koruyucu ailelerin yanında büyüdüm. Hiçbiri bana evim gibi gelmedi, ama sanırım eyalet öyle geldi. Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Bir şey bana Tennessee'nin olmam gereken yer olduğunu söyledi. Büyüdüğüm yere dönmem gerektiğini söyledi."

"Hayatımın en iyi kararıydı." Ona göz kırptım ve yine bir gülümsemeyle karşılık aldım.

"Öyleydi," diye onayladı, ağzını silerek. "Rampage'a iş başvurusunda bulunmam bir anlık hevesti. Gençken bir kez maça gitmiştim. Sosyal hizmet görevlisi beni ve birkaç kişiyi daha götürmüştü. Bir tür sosyal yardım programıydı ve aklımda kalmıştı. Beni mülakata çağırdıklarında o kadar heyecanlandım ki, sanırım...

neredeyse bayılacaktım. Zaten Nashville'de, harap bir stüdyo dairede yaşıyordum ve garsonluk yapıyordum, zar zor geçiniyordum." Omuzlarını silkiyor ve kalbim sıkışıyor. "İçgüdülerim haklıydı. Beni Rampage'a götürdü." Duruyor ve başını omzuma yaslıyor. "Beni sana getirdi."

Kafasının üstüne öpüyorum çünkü orada ve "ona dokunmadan duramıyorum" durumum var, bu çok saçma ama Knox'ta da olduğu için normal sanırım. Birine aşık olduğunda böyle yaparsın herhalde? Onu öpersin, dokunursun ve yanında otursun. Akşam yemeği yemek gibi sıradan şeyler yapmak, aklıma gelen her şeyden daha eğlenceli.

Onun olduğuna eminim.

Benim Rowan'ım.

"Demek ömür boyu Rampage hayranısın. Bu gerçekten gerçek aşk." Gözlerimi kırptırıyorum ve o kıkırdıyor.

"Oyun hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama o gün en güzel gündü. İlk kez yiyecek standından yiyecek alabilmiştik ve çocuklu hoş bir ailenin yanına oturmuştuk. Hep birlikte tezahürat yaptık ve kutladık. Çocukluğumdan hatırladığım en güzel anlardan biri, hatta belki de en güzeli."

Benim bu güzel, seksi kadını zor bir hayat yaşadı. Babamı bu kadar genç yaşta kaybetmek zordu, ama annem ve kız kardeşim vardı. Kızımın ise yabancılar vardı ve bu, korkmuş, yalnız genç Rowan'ı düşününce kalbimi burkuyor.

"Ailene ne oldu?" diye soruyorum. Onu konuşmaya zorlamak istemedim, ama giderek daha fazla açılıyor ve bana güvenebileceğini biliyor.

"Gençlerdi. Annem on beş yaşındaydı. Kendisi de koruyucu ailede yaşıyordu ve duyduğuma göre babamın kim olduğunu bile bilmiyordu. Beni elinde tutmaya çalıştı ve on sekiz yaşına geldiğinde beni geri almak için mücadele etti, ama hayatını düzene sokamadı. Beni koruyucu ailede tutmaya devam ettiler, ta ki sekizinci doğum günümünden bir gün önce, sosyal hizmet görevlisi gelip annemin vefat ettiğini söyleyene kadar. Daha sonra bunun aşırı dozdan olduğunu öğrendim. O zamana kadar, evlat edinilmek için çok büyümüştüm. Kimse neredeyse yetişkin bir çocuğu istemez. Çoğu kişi bebek veya küçük çocuk ister. Bu yüzden, evden eve dolaştım.

ev. Bazıları kötüydü, bazıları daha kötüydü, ama birkaç tanesi iyiydi. Bir tanesi vardı. Orada neredeyse bir yıl yaşadım, ama babası Bay Long'un işi başka bir yere transfer oldu ve taşınmak zorunda kaldılar, ben de valizlerimi toplayıp başka bir eve taşınmak zorunda kaldım. Başka bir yeni aileye.

"Siktir, Roe," diye hırıltıyla söylüyorum. Onun için içim acıyor.

"O kadar da kötü değildi. Benim durumumda olan ve çok daha kötü durumda olan pek çok kişi var. Başımı eğip okulda çok çalıştım. Rehber öğretmenim burs başvurusu yapmama yardım etti ve bana en yüksek bursu veren okula gittim. Böylece Michigan'a geldim ve Chaz ile tanıştım." Omuz silkiyor. "Gerisini biliyorsun."

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Kelimeler yetersiz kalıyor, bu yüzden dokunmaya güveniyorum. Kolumu beline doluyorum ve yemeğimizi böyle bitiriyoruz. Tek elimle yiyorum çünkü onu bırakamıyorum. Onu bırakmayacağım. Ne şimdi, ne yarın, ne on yıl sonra. Asla.

"Lütfen farklı olma," diyor, sandalyesinde bana dönerek.

"Değilim, en azından öyle olmak istemiyorum." Elimi uzatıp, avucumla yanağını okşuyorum. O da dokunuşuma yaslanıyor, bu beni rahatlatıyor, ama bu çok saçma çünkü onu rahatlatmak için elimden geleni yapmam gerek. "Sana her şeyi vermek istiyorum," diyorum ona. Bu doğru. Kaçırdığı her şeyi, ona vermek istiyorum.

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Landry, geçmişimi telafi edemezsin, ama seninle birlikte yaşamak ve geleceğe bakmak istiyorum," diyor.

"Oh, bebeğim, bu oluyor," diyorum ona, öpüşmek için eğilirken. "Bize bir film bul, ben temizliği yaparım."

"Yardım edebilirim."

"Sen yemek yaptın."

"Ama ikimiz birlikte daha hızlı olur."

"Hayır. Git." Ayağa kalkıp ikimizin tabaklarını alıp bulaşık makinesine koyuyorum. Arkanı döndüğümde, o hala orada oturuyor. Dirsekleri tezgahın üzerinde, çenesi ellerinin üzerinde.

"Ne yapıyorsun?"

"Biliyorsun, sadece manzarayı seyrediyorum."

"Öyle mi?" Gözlerinin bana dikilmiş olmasından hoşlanarak, boynumun arkasından tişörtümü çıkarıp ona fırlatıyorum. Tişört yüzüne çarpıyor

ve o gülerek tişörtü yakalayıp kokladı.

O. Kokladı. Benim. Tişörtümü.

Yeni bir fetiş keşfettim. "Orada kalsan iyi olur," diyorum ona. "Ne? Neden?" diye soruyor gülerek, tişörtümü burnuna götürüp burnuna götürerek bir kez daha kokladı.

Spor şortumun içine elimi sokup, sikimi düzeltiyorum, onun bana yaptıklarını saklamıyorum. "Çünkü bu yüzden sikim taş gibi sertleşti." Onu işaret ediyorum.

"Senin gömleğini koklamaktan başka bir şey yapmadım." Kıkırdar.

"Gömleğimi, Roe. Benimkini. Beni kokladın ve ben de seni benim gibi kokutmak istiyorum," diyorum ona.

"O zaman ne bekliyorsun?" diye soruyor.

Donup kalırım, penisim bizi ayıran granit tezgahdan daha serttir. Ayağa kalkar ve tişörtümü üçüncü kez koklar. Ancak bu sefer bunu gösterişli bir şekilde yapar. Gözlerini kapatır ve yavaşça nefes alır, sonra o mavi gözleri açılır ve bana bakar.

"Geliyor musun?" diye soruyor, sonra dönüp o d adan çıkıyor.

Hala akşam yemeğinin kalıntılarının bulunduğu tezgaha bir göz atıyorum ve sonra oturma odasına çekilen ona geri dönüyorum. Siktir et. Dağınıklık bekleyebilir. Kız arkadaşım daha önemli. Onu yakalamak için koşmaya başlıyorum ve arkadan kollarımın arasına alıyorum. Onu kanepeye taşıyorum ve sırtını göğsüme dayayarak kucağıma oturtuyorum.

Başı omzuma düşer ve ben boynunu öperim. "Artık sen benimsin," diye fısıldarım, elim şortunun bel kısmının ve külotunun altına girer. Parmaklarım klitorisini okşar ve o nefesini tutar, kucağımda kıvrılır. "Çok mu fazla?" diye sorarım, dudaklarım kulağının yanında.

"Daha fazla."

"Böyle mi?" diye mırıldanıyorum, amını keşfederken. Benim için ıslanmış ve ona bunun uygun olup olmadığını sormak üzereyim, ama bacaklarını açarak bana yer açıyor. Ona sormama gerek yok. Cevabımı aldım.

"Landry."

"Ne oldu güzelim?"

O, bir nefes verir. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Öyle bir şey yapar mıyım?" diye soruyorum, boynuna öpücükler kondururken parmağımı onun içine sokuyorum.

"Lütfen?"

"Ne istediğini söyle, Roe. Ne olursa olsun, sana vereceğim."

"Seni. Sadece seni istiyorum."

"Ben varım, bebeğim. Başka ne var ki?" diye soruyorum, parmağımı tembelce onun içinde pompalarken. O sıcak ve ıslak. Penisim zonkluyor, parmağımın yerini almak için can atıyor, ama bu onun şovu. Hazır olduğunda bana söyleyecek. Söylemek zorunda kalacak. Onun hayatında ondan bir şeyler alan başka biri olmayı reddediyorum. Ona her şeyi vereceğim. Sadece ne istediğini bana söylemesi gerekiyor.

Parmağım biraz daha derine, biraz daha hızlı giriyor ve o kıvranıyor. Elleri kollarımı buluyor ve sıkıca tutunuyor. "Yeterli değil," diyor.

"Sözleri söyle, Roe, o zaman senin olacak." Sesim kulağıma bile boğuk geliyor. Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmadığımdan eminim. "Ne istersen, Rowan. Sana her şeyi veririm, ama bunu istediğini bilmem gerek."

"Senin tatlığın olmak istiyorum!" diye bağıyor. Ellerini yüzünü kapatmak için kaldırıyor, utancını gizliyor, ama ben onu göremiyorum.

"Amını yalamamı mı istiyorsun, bebeğim? Öyle mi?"

O başını sallar. "Yani, sorun olmazsa? Eğer hoşuna gitmezse..." Sesi giderek azalır. Kendimi tutamayıp gülerim. Tüm vücudum titrer, bu da onu ürpertir. "Gülme." Koluma vurur.

"Senin amını sevmediğim fikrine gülüyorum. Bunun için biraz alana ihtiyacım var." Elimi külotundan çekip, onu kollarımın arasına alıp yatak odasına taşıyorum. Yatağı yapmış, ki bu genelde benim yapmadığım bir şey. Bu da onun benimle birlikte olduğunun bir başka işareti, evime kendi dokunuşlarını katıyor, bir gün onun da benim evim dediği evime.

Bizim evimiz.

Onun her zaman burada olmasını istiyorum, ama bu başka bir günün sorunu. Bu gece, kızım tatlı bir şekilde bir şey istedi ve ben de söz verdiğim gibi bunu yerine getirmeyi planlıyorum.

Onu nazikçe yatağa yatırıp, başucu lambasını yakıp kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum. "Yardım etmemi ister misin?" Şortumu ve boxerımı kenara atarken kıyafetlerine doğru başımı sallıyorum

. Nereye düştükleri umurumda bile değil. Ağrıyan sikimi kavrayıp birkaç kez okşayarak kendimi rahatlatmaya çalışıyorum.

İşe yaramıyor.

"Ben yapabilirim," diyor, sesi arzuyla boğuklaşmış. Yatağın kenarına kayıyor ve ayağa kalkıyor, giysilerini hızla çıkarıyor. "Şimdi ne yapacağım?" diye soruyor, tamamen çıplak bir şekilde önümde duruyor.

"Şimdi," diyorum, kolumu beline dolayarak çıplak vücudunu kendime doğru çekiyorum. Onun ipeksi, yumuşak tenine dokunduğumda gözlerimi devirme isteğiyle mücadele ediyorum. "Yüzüme otur." O nefesini tutuyor, ben de onu bırakıp yatağa tırmanıp uzanıyorum. "Buraya gel, Roe."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Alt dudağını ısıırıyor, sinirleri onu ele geçiriyor. Bunun üzerinde çalışacağız. O, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın. İstedini rahatça isteyebilmesini ve alabilmesini istiyorum.

"Buraya gel, ellerini başlığa koy ve tutu

n." "Nefes alamayacaksın."

Kızımın benim için endişelenmesine gülümsüyorum. "Kızımın "Amcık o kadar da kötü bir seçenek gibi görünmüyor," diyorum ona.

"Landry." Ayağını yere vurur ve göğüsleri sallanır, ağzımın suyu akar.

"Söz v e r iyorum, nefes alabileceğim. Bana güven. Lütfen?"

"Bu konuda kötü olabilirim. Ne düşünüyordum bilmiyorum," diye mırıldanır.

"Ne istediğini, ikimizin de ne istediğini düşünüyordun. Sana verdiğim sözü asla tutmayacağım, Rowan, bu da dahil." Göğsümü okşarım. "Buraya tırman, bebeğim. Yavaş başlayacağız."

"Diğer tarafa dönmem gerekmez mi?" diye sorar, yüzü kızarır.

"Bunu başka bir gün deneriz. Şu anda, sadece sana boğulmak istiyorum ve bunun için yüzüme oturmanı istiyorum."

Ağzını açar, ama hemen kapatır ve bana başını sallar, sonra yatağa tırmanır ve göğsüme doğru ilerler. "Böyle mi?" diye sorar, titrek ellerini uzatarak başlığı tutar.

"Aynen öyle. Salla, sallan, sür, ne yapmak istersen yap, bebeğim. En önemlisi, hisset ve tadını çıkar. Ben öyle yapacağım," diyorum ona, dudaklarımı yalayarak. "Benim için kaldır." O da dediğimi yapıyor ve ben ellerimi onun uyluklarının arkasına koyarak onu kendime çekiyorum. "Daha yakın, Roe." Bacaklarının titrediğini hissediyorum, ama dediğimi yapıyor ve daha da yaklaşıyor. Şimdi yüzümün üzerinde oturuyor ve kokusu beni sarıyor. Şimdi anlıyorum, neden gömleğimi kokluyormuş.

"Şimdi ne olacak?"

"İyi misin, güzelim?" diye soruyorum, sesindeki gerginliği duyarak.

"Sana zarar vermek istemiyorum."

"Zorlamayacağım. Söz veriyorum, hareket etmen gerekirse bacağını böyle vuracağım" — gösteririm — "Anlaştık mı?"

Omuzları gevşemiş gibi görünüyor ve başını sallıyor. "Anlaştık."

"Güzel. Sıkı tutun, bebeğim. Ne kadar yemeyi sevdiğimi biliyorsun." Ona göz kırptım ve yanakları kızardı. Lanet olsun, lambayı açtığıma sevindim. Onu aşağı çekip ilk tadına baktım. Dilimle hafifçe yaladım ve anladım ki bu oydu. Hayatım boyunca tadacağım son amcık ve hayatımın geri kalanında her gün tekrar tekrar isteyeceğim amcık.

Onu yavaşça hazırlamayı planlamıştım, ama o inleyerek daha da aşağıya iniyor, beni içine çekiyor ve ben kendimi tutamıyorum. Sanki son yemeğimmiş gibi onu yiyorum. Yalamak, emmek, ısırarak, ne isterseniz, ona veriyorum. Kalçaları sallanmaya başladığında, sikimin sızdığını hissedebiliyorum. Siktir, bu kadının içine girmeden yine boşalacağım.

Sadece Rowan benim üzerimde böyle bir güce sahip.

Bacaklarını sıkıca tutup onu kendime daha yakın çekerek klitorisini emiyorum ve o bir roket gibi patlıyor. Yüzümü ıslatıyor ve o anda kontrolümü kaybediyorum. Sanki azgın bir ergen gibi içimden sıcak fışkırmalar çıkıyor ve hiç pişmanlık duymuyorum.

Rowan'la değil.

Asla Rowan'la değil.

Rowan kalkıp yanıma uzanır, başını göğsüme koyar. Tereddütü elini uzatır ve işaret parmağıyla karnımdaki boşalmayı okşar. "Hoşuna gitti," der. Bu bir soru değil, daha çok bir gözlem.

"Sen benim en sevdiğim yemeğimsin, bebeğim," diyorum ona.

Göğsüme hafifçe vurur. "Ciddi ol. Bu sık sık olan bir şey mi?"

"Sadece seninle."

Başını kaldırıp gözlerime bakıyor. Saçlarını gözlerinden çekip omuz silkiyorum.

Karın bölgeme doğru hareket edip, hala sert olan penisimin ucunu yaladığında beni şaşırttı. Bunu birkaç kez daha yaptı, ben homurdandım, o kıkırdadı. Birkaç kez pompaladı, az önce boşalmış olmama rağmen gözlerim geriye devrildi, sonra göğsüme yaslandı.

"Burada mutluyum," diye fısıldadı, o kadar alçak sesle ki neredeyse duymadım.

Sözleri göğsümün içinde bir kibrit çakıyor ve sadece onun için yanan bir alev yakıyor. "Çünkü senin ait olduğun yer burası." Başının üstünü öpüyorum ve onu birkaç dakika daha kucaklıyorum. Onu asla bırakmak istemiyorum, ama berbat durumdayım. İkimiz de öyleyiz. "Duş almaya ne dersin?"

"Evet." Başını kaldırıp burnunu kırııştırıyor ve ben burnunun ucunu öpmekten kendimi alamıyorum. Önemli olan bu, onunla geçirdiğim bu anlar.

On sekizinci bölüm

Rowan

Landry sahadan topallayarak çıkıyor ve ben kendime onun şu anda erkek arkadaşım olmadığını hatırlatmak zorundayım. O bir meslektaşım ve Rampage takımında oynayan bir oyuncu, benim yardımımı ihtiyacı olabilir. O, bankın üzerine oturup yüzünü buruşturarak çökünce gözlerim onu takip ediyor. Patronum ve baş fizyoterapist hemen yanına gidip durumu değerlendiriyor. Landry'nin uyluğunu muayene edip başını sallıyor, sonra gözleri etrafı tarıyor. Gözleri bana takılınca beni yanına çağırıyor.

"Burkulma olduğunu sanmıyorum, sadece kötü bir çürük olacak," diyor John ona. "Rowan, onu soyunma odasına götür. Biraz buz koy ve nasıl hissettiğine bak. İlk yarı bitimine dört dakika kaldı. Biraz dinlen, üçüncü çeyreğin başında nasıl hissettiğine bakarız." Bunun üzerine John uzaklaşıyor, dikkati çoktan maça dönmüş durumda.

"Yardım ister misin?" diye soruyorum Landry'ye. Gözlerim onu tarayarak başka yaralanma olup olmadığını arıyor.

"Hayır, sadece yakınımda kal," der, elinde kaskıyla ayağa kalkar ve soyunma odasına doğru topallayarak yürür. Takım arkadaşlarından birkaçı ona seslenir, o da eliyle onları uzaklaştırır. Kim olduklarını bilmiyorum, çünkü endişe beni kemirirken, hastama, yani erkeğime çok odaklanmış durumdayım.

Soyunma odasında Landry tedavi masasına doğru ilerler ve zıplar. Hafifçe yüzünü buruşturur, ama bunu fark etmem için yeterlidir.

"Bakmam gerek," derim ona. "Pantolonunu çıkar."

"Bebeğim, iş yerindeyiz," diye alay ediyor.

Buz torbasını aldığım yerden başımı çevirip ona bakıyorum. "Yaralanmışsın. Yarayı kendim kontrol etmem gerek," diyorum ona.

"Sorun yok. Uyluk kemiğime çivili krampon çarptı. Bu ilk kez olmuyor, son kez de olmayacak. Sadece bir çürük. Bu işin bir parçası." Omuzlarını silkiyor.

"O zaman John seni neden buraya geri gönderdi?" diye soruyorum. Ben olduğum yerde kalırken, o ayağa kalkar, maç pantolonunu indirir ve masanın üzerine atlar. Uyluklarında oluşmaya başlayan çürüğü görebiliyorum.

"Sadece tedbirli davranıyor."

Ben de tedbirli davranarak, gözlerimi yarasına dikip yavaşça ona yaklaşıyorum. Buz torbasını masanın üzerine koyup, nazikçe bacağını muayene ediyorum. Sadece bir çürük ama lanet olsun, onun yaralandığını bilmek beni etkiliyor.

Buz torbasını alıp uyluğuna koyuyorum ve sonunda ona bakıyorum. Beni izlerken gözleri yarı kapalı. "Ben iyiyim," diyor yumuşak bir sesle.

"Yaralanmanı istemiyorum." Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum, ama sesimde hala duyuluyor.

"Bu işin bir parçası, Roe," diyor nazikçe.

"Biliyorum," diyorum, duygularımı içime atarak. Neden bu kadar duygusal olduğumu bilmiyorum, ama işte buradayız.

"Bebeğim, o kadar da kötü değil," diyor, avucunu yanağıma koyarak.

"O zaman neden sahada değil de buradasın?"

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirir. "Bir fırsat gördüm ve onu değerlendirdim

."

"Ne fırsatı?" diye soruyorum, buzun hala doğru yerde olup olmadığını kontrol etmek için aşağıya bakıyorum. Onun sertleştiğini görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Landry?"

"Ne?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Senin yüzünden, Rowan. Senin yanımda olduğum her an böyle oluyor. Şu anda benimle çok yakın ve kişisel bir mesafedesin ve ellerin benim üzerimde."

"Bu tamamen senin yüzünden, Rowan. Sana her yaklaştığımda oluyor bu. Şu anda benim sikime çok yakınsın ve ellerin üzerimde."

"Yarana buz torbası tutuyorum."

"Yaralanmamı olduğundan daha kötü göstermeye çalıştım. Evet, çok acıdı. Sahadan topallayarak çıkmam haklıydı, ama buraya geri dönmeme gerek yok. İlk arpmanın acısı geçtikten sonra, oynamaya hazırđım. Bu hiçbir şey."

"Anlamıyorum." John bana buz koymamı söyledi. şimdi ise gerçekten yaralanmadığını mı söylüyor? Ve nefes aldığım için sert mi davranıyor? Aklım karışık, bana anlatmaya çalıştığı şeyi anlamaya çalışıyorum, ama bir anda çok fazla şey oluyor, ayrıca sahadan topallayarak çıktığında beni saran korku da var.

"Roe, bebeğim, ben iyiyim. Uyluk kısmıma bir çivi saplandı. Çok acıdı. Saha kenarından topallayarak çıktım ve kızımın antrenman ekibinin bir parçası olduğunu fark ettim. Bana bakman gerektiğini umdum. Neredeyse devre arası ve üç sayı öndeyiz. Bunu yapmak için bir fırsat gördüm," diyor, elini boynuma kaydırıp beni kendine çekiyor. Dudakları benimkilere dokunuyor, acele etmeden. "Buna değdi," diyor, uzaklaşırken.

"Beni öpmek mi istedin?"

Serbest elimi tutup sert penisine koyuyor. "Senin için canım yanıyor, Rowan, her gün. Evet, bir iki öpücük almam için bir fırsat gördüm," diyor, eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyor. "Ellerin üzerimde, penisimde olması da bonus." Gz kırıyor.

Penisini kavırıyorum ve o tıslıyor. Dokunuşum sert ama nazik. "Endişelendim."

"zgnm. Bu önemli değil." Uyluklarına doğru başını sallar. "Biliyorsun, Roe. Bu takımdaki her erkeğin aynı sakatlığı gördün. Olur böyle şeyler."

"Ama sen hiç yaralanmamıştın," diye mırıldanıyorum.

O eğilip beni tekrar öperken gözleri şefkatle doluyor. Tıpkı nceki gibi yavaş ama bu seferki daha anlamlı geliyor. "Giyinmeliyim. Takım her an buraya gelebilir ve en son istediğim şey, kızım için sertleşmiş penisimi görmeleri. Zaten gözleri her yerde dolaşıyor," diye mırıldanıyor.

"yle değil." Onu bırakıp gülüyorum, her ne kadar onunla sonsuza kadar burada kalmak istesem de.

"yle. Sen çok güzelsin ve nereye gidersek gidelim herkesin dikkatini ekiyorusun. Sen bunu görmüyorsun sadece. Bu, senin en sevdiğim özelliklerinden biri."

O aşk dediğinde kalbim durur, çünkü bu adama tamamen aşık oldum. Bu, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Chaz'a aşık olduğumu sanıyordum, ama bu onunla paylaştığım her şeyden daha yoğun.

Landry masadan atlar ve pantolonunu çeker. Bir anda üniformasını giyer, buz torbasını alır ve kasıklarına koyar. "Sadece bir saniye," der ve göz kırpar. Yüzümün kızardığını hissediyorum. Onun cesaretine şimdiye kadar alışmış olmam gerekirdi, ama hala beni utandırıyor. Dürüst olmak gerekirse, bunun hiç bitmemesini umuyorum. Bu, aramızda kıvılcımlar saçan kimyanın bir parçası.

* * *

"Bacağın nasıl?" diye soruyorum, onun evine döndüğümüzde. Burası artık bizim evimiz gibi hissettirmeye başladı. Son birkaç haftadır her geceyi burada geçirdim. Landry soruyor ve ben ona hayır diyemiyorum, zaten demek de istemiyorum. Onun kollarında uykuya dalarken hissettiğim güvenlik ve emniyetle kıyaslanabilecek hiçbir şey yok bu dünyada.

"İyiym, Roe." Kanepeye uzanıp başını geriye yaslar. "Yorgunum."

"Aç mısın?"

Yavaşça gözlerini açıyor ve ateşli bakışlarıyla bana vuruyor. "Yiyecek için değil."

Vücudum anında ısınır, onu ve aramızdaki bu yoğun bağı arzulamaya başlarım. "Hayır mı? Sen hep açsın."

"Aç olmadığımı söylemedim, bebeğim," diye cevaplar.

"Yaralandın, ben de seni yatağa götüreceğim, sonra da geceyi geçirmek için evime gideceğim." Neden böyle söylediğimi bilmiyorum, çünkü en son yapmak istediğim şey gitmek.

"Hayır." Sesi kararlı. "Saat geç oldu, tek başına evine dönemezsin."

"Ben büyük bir kızm, Landry."

"Sen benim kızımsın. Benim yanımda yatmak istemiyorsan, misafir odasında kalırım."

"Neden misafir odasında kalasın ki?" diye soruyorum. Bana bakışından kalbim göğsümde çarpıyor, sanki benim evime gitmek istemem onu çok üzmüş gibi.

"Çünkü senin yerin orası, Rowan. Benim yatağımda. *Bizim* yatağımızda," diyor, başını sallayarak. "Ve yatak daha iyi," diye mırıldanıyor.

"Özür dilerim. Neden öyle dedim bilmiyorum. Gitmek istemiyorum. Sadece... misafirliğimi uzatmak istemiyorum. Belki bir gece dinlenmek ve benim için endişelenmemek istersin diye düşündüm."

"Sen burada olmazsan senin için endişelenirim. Seni burada istiyorum, Rowan." Elini uzatıp elimi tuttu. "Senin yerin burası. Ben neredeysem, sen de oradasın."

"Soyunma odası da dahil mi?" diye takılıyorum, gerginliği bozmak için. Vücudum, az önce olanları düşünerek ısınmaya başlıyor.

"Ben oradaysam, evet."

"Senin peşinden ayrılmam" diyorum ona. Bir yandan kontrol edilmek istemediğim için, bir yandan da bu doğru olduğu için. Yirmi dört saat onun yanında olamam.

"Hayır, ama yapabiliyorsan, seninle birlikte olmak istiyorum. Burada, stadyumda, kız kardeşimin evinde, bir restoranda, fark etmez. Sadece seninle birlikte olmak istiyorum, Rowan."

Onun sözlerinin uyandırdığı duyguları içime atarak başımı sallayıp gülümsüyorum. "O zaman yatmalıyız. Geç oldu."

O sorunsuzca ayağa kalkar ve bana elini uzatır. Elini tutarım, parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiririm. Beni yatak odasının kapısına kadar geçirir ve beni nazikçe öper. "Gidip kapıları kilitleyeceğim. Hemen dönerim." Beni tekrar öper ve tüm ışıkları kapatıp evi kilitlemek için geri döner. Ona, bize o kadar dalmıştım ki, farkına bile varmadım. Bu benim tarzım değil, ama bir bakıma öyle de sayılır. Onunla birlikteyken böyleyim, çünkü o bana güven veriyor.

Sadece güvende değil, aynı zamanda değer veriliyor ve seviliyor. Her dokunuşta, her bakışta duyguyu hissetmek için kelimelere ihtiyacım yok. Banyoda dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkıyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp, yanımda getirdiğim onun tişörtlerinden birini giymeye başlıyorum, ama bir anda duruyorum. Onun dokunuşunu ve teninin benim tenime değmesini arzuluyorum. Tişörtü tezgahın üzerinde katlanmış halde bırakıyorum, kapatıyorum...

Işığı kapatıp banyodan çıkıyorum. Artık benim tarafım olarak gördüğüm yatağın kenarına koşuyorum ve yorganın altına dalıp çeneme kadar çekiyorum, karanlık yatak odasında Landry'nin geri gelmesini bekliyorum.

Kapı açılır, ama onu görmüyorum. Sadece karanlık bir silüet, yatmaya hazırlanmak için banyoya girerken. Birkaç dakika sonra, yatak çöküyor ve o da yorganın altına giriyor.

"Çok uzaktasın," diye homurdanır ve ikimiz de aynı anda hareket ederiz. Çıplak tenimi hissettiğinde nefesini tıslar. "Bu ne?"

"Ben de sana yakın olmak istedim," diye itiraf ediyorum. "Bu ne?" diye soruyorum, uzanıp zaten sertleşmiş çıplak penisini kavriyorum.

"Tezgahın üzerinde tişörtü gördüm. Uyumak için başka bir şey seçmediğini bilmiyordum, ama çıplak bir şekilde beni beklediğini düşünmek bile... İşte bu yüzden böyle oldu," diye açıklıyor.

"Bana bir şey söyle."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi. Seninle ilgili her şeyi." Yatak odasının karanlığında, elinde onun penisiyle, ona daha yakın hissediyorum. Bu inanılmaz adam hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

"Eskiden Roscoe adında bir köpeğimiz vardı. Babamdan kısa bir süre sonra öldü ve başka bir hayvan almak annemin karşılayamayacağı bir masraftı."

"Neden yetişkin olarak bir köpek almadın?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Sanırım çok fazla seyahat ettiğim için. Bakımına yardım edecek birine ya da bir pansiyona ihtiyacım var ve bunu tek başına halletmek çok zor görünüyor. Tek ebeveyn olmak gibi bir şey sanırım." Bir süre durur. "Kahretsin, Baker de böyle hissediyor olmalı."

"Eminim çok zor bir durumdur, ama bizim varlığımızı biliyor." "Sıra sende," diyor, elini bacaklarımın arasına kaydırıp klitorisimi nazikçe okşadı. Nefesimi tuttum ve konuşmadan önce kendimi topladım.

"Hep bir köpek istedim. Hiçbir koruyucu ailem izin vermedi. Sanırım hiçbir hayvan sever değildi, ama biri

"Bir gün bir köpek sahibi olmak istiyorum," diyorum, o parmağını içime sokmadan önce zar zor kelimeleri ıkarabiliyorum. "Landry?"

"Evet?"

"Madem paylaşıyoruz, neden bunu benimle paylaşmıyorsun?" diye soruyorum, sertleşmiş penisini okşayarak, onu biraz daha sıkı kavırıyorum.

"Benim sikimi mi istiyorsun?"

"Bu, içime gireceğin anlamına geliyorsa, evet. Bu, senin yanındayken hissettiğim bu acı hafifleyecekse, evet."

"Azalsın, ama geçmesin. O acı benim için olduğu sürece, hiç bitmesini istemiyorum," diyor ve dudaklarını benimkilere bastırıyor.

Öpücük yavaş başlar, ama çabucak çılgınca bir hal alır. Elleri dolaşır, benimkiler de yle. Ona, pcklerine ve cildime değen nasırlı ellerinin hissine doyamıyorum.

"Ne istediğini söyle, Rowan," diyor, boğazımı öperek.

"Seni."

"Ben seninim. Başıka ne istiyorsun?" "İçimde olmanı."

"Bunu yapabilirim." Beni sırt üstü çevirip üzerime eğiliyor. Onu göremiyorum, yüz hatlarını ayırt edemiyorum, ama yeşil gözlerinin bakışını hayal edebiliyorum. Bacaklarımı onun için genişıe açıyorum ve o da tam ihtiyacım olan yere yerleşiyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak onu girişıme hizalamaya çalışıyorum, ama o kalçalarını geri çekiyor. "Prezervatif," diye fısıldıyor, sonra sertleşmiş meme ucumu ağzına alıyor.

"Hayır. Sadece sen."

"Bebeğim?"

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Kullanmasan da umurumda olmaz," diye cevaplar. "Ama senin güvende olmanı istiyorum. İkimizin de güvende olmasını."

"Uzun zamandır yapmıyorum ve test oldum. Her şey yolunda."

"Ben de." Tüm ağırlığını dirseğine vererek, o da aramıza uzanır ve penisini vajinama srter. "ıplak olmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Aramızda hiçbir şey
olmasın." "Bunu hiç yapmadım."

"Yapmak zorunda değilsin."

"Oh, bebeğim, istiyorum. Doğum kontrolü olsun ya da
olmasın, istiyorum." "Bu... ne?"

Kıkırdar. "Tam olarak düşündüğün anlamı. Seninle bir çocuk sahibi
olmak beni korkutmuyor, Roe."

"Seni ne korkutuyor?"

"Senin benim olmamak."

"Ben seninim." Başımı kaldırıp dudaklarımı onun dudaklarına
bastırıyorum. İlk başta biraz zor oluyor, ama o eğiliyor ve bana daha
kolay erişim imkanı veriyor.

"Sadece biz mi?" diye
sorar. "Sadece biz."

Kalçaları öne doğru bastırıyor ve yavaşça, lezzetli santim santim
beni dolduruyor. "Hepsi içinde," diyor, sesi kaba. "Sadece ben değil, Roe.
Ben de seninle birlikteyim, bebeğim."

Konuşmak için dudaklarımı aralıyorum ama kelimeler çıkmıyor.
Bunun yerine, ellerimi saçlarına kaydırıp ağzını ağzıma çekiyorum.
Beni tembelce öpüyor, dili benimkine sürtünüyor. İtmeleri yavaş ama
güçlü.

"Rowan'ım," diye fısıldadı dudaklarıma.

Gözlerim yaşlarla dolar ve onları silerek uzaklaştırırım. Bunun ne
olduğunu biliyorum. Sözlere ihtiyacımız yok; aramızda bir bağ var.
Landry Reynolds benimle sevişiyor. Aşk. Her dokunuşunda, dilinin
dilime her sürtünmesinde, kalçalarının benimkilere her basışında bunu
hissediyorum. Bana bakışında, bana bakışında. Her dokunuş, onunla
geçirdiğim her an aşk dolu.

Sözlere ihtiyacımız yok.

Eylemlerimiz var.

"Bundan sonra asla eskisi gibi olmayacağım," diye fısıldıyor. "Sen
beni değiştirdin, Rowan."

"Landry," diye bağıriyorum, sesim titriyor. O da beni birçok
yönden değiştirdi. Benim bile kırık olduğunu ya da iyileşmeye ihtiyacı
olduğunu bilmediğim kısımlarımı iyileştirdi. Sonra bu adam... Bu
gürültücü, şapşal, her zaman aç olan, futbolu seven adam hayatıma
daldı.

"Seni hissediyorum, bebeğim," diyor. "Benim için çok sıkı ve ıslak. Çok sıcak. Bir canavarı serbest bıraktın. Artık aramızda hiçbir şeyin olmadığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum..." İnliyor ve içinden küfrediyor. "Bunu bilerek yaptın. Amin benim sikimi emdi," diyor, beni azarlamaya çalışıyor, ama sesi çok seksi geliyor.

"Yaklaştım. Tanrım," diye inleyerek söylüyorum, çünkü daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

"Seni hissediyorum, güzelim. Benim için boşal, Roe. Benim için. Boşal," diye dişlerini sıkarak, daha hızlı itmeye başlar.

Seks sırasında hiç boşalmamıştım, ama bu şimdi değişmek üzere. Vücudum onun etrafında sıkılaşıyor ve o inliyor. Dudakları kulağımın yanında ve o homurtu beni bir roket gibi fırlatıyor. Dalga dalga zevk beni sarıyor.

"Lanet olsun," diye homurdanır. Birkaç sert itiş daha yapar ve sonra hareketsiz kalır, alnını alnıma yaslayarak içime boşalır.

İkimiz de ağır ağır nefes alırken, o anın tadını çıkarıyoruz. Bu adam sadece bir parçamı değil, tüm beni sahipleniyor.

On Dokuzuncu Bölüm

Landry

Oyun saatinde iki dakika kaldı ve top Cougars'ta. Bu maç çok zorlu geçiyor. Cougars bu yıl savunmasını güçlendirdi ve bunu hissediyorum. Hepimiz hissediyoruz. Ancak, hala bir touchdown öndeyiz.

Bu oyunun bitmesini istiyorum. Duş almam ve evde Rowan'ın göğsümde yatarken yatmam lazım. Hayatımda bir oyunun bitmesini bu kadar istediğim bir an hatırlamıyorum. Bu ilk kez oluyor. Ayrıca, oyundan sonra sabırsızlıkla beklediğim bir şeyin olması da ilk kez oluyor.

Rowan ve ben bir aydan fazladır resmi olarak birlikteyiz, sahte bir ilişki değil. Tam olarak altı haftadır ve neyi kaçırdığımı bilmediğimi ilk kabul eden ben olacağım. Onun hayatımda olması en büyük hediye oldu.

"Hücum!" Koç Warner bağırıyor.

Kaskımı takıp sahaya çıkıyorum. Knox bizi bir araya toplayıp oyun planını açıklıyor. "Reynolds, bunu bitirmeye hazır mısın?" diye soruyor bana.

"Biliyorsun kaptan," diye hemen cevap veriyorum. Kenarda duran kız arkadaşıma bakma isteğiyle mücadele ediyorum, ama dayanıyorum.

Onun kenarda olması inanılmaz bir şey, ama aynı zamanda dikkatimi dağıtan bir şey. Sahada olmadığımız zamanlarda onun yanında durmamaya özen göstermeliyim. Kafamı oyuna vermem gerekiyor. Ancak bu, her touchdown yaptığımda ona koşup kutlama el sıkışmamızı yapmamı engellemiyor. Bu maç,

sıfır. Cougars'ın savunması bütün gün bana çift markaj yaptı.

Knox oyunu başlatır, Keen topu atar ve ben yıldırım gibi fırlarım. Kollarım ve bacaklarım olabildiğince hızlı hareket eder. Savunma oyuncularının peşimde olduğunu hissediyorum ve hızımı daha da artırıyorum. Dönüp baktığımda topun bana doğru uçtuğunu görüyorum, ama savunma oyuncusu da öyle. Top ellerime düşer düşmez yere indiriliyorum. Çarpışma çok sert ve çimlere çarptığımızda vücudum bunu hissediyor.

"Kahretsin, acıyor," diye mırıldanıyorum. Gözlerimi açtığımda, Cougars'lardan birinin beklediğini görüyorum, elini uzatarak bana kalkmama yardım ediyor.

"İyi misin, Reynolds?" diye sırtarak soruyor.

"Siktir git, Sanderson," diye karşılık veriyorum, bu da onu güldürüyor. Elimi eline koyuyorum ve beni kaldırmasına izin veriyorum.

Aynı oyunu iki kez daha oynuyoruz ve her seferinde yere düşürüyorum. Yarın kesinlikle ağırlarım olacak.

Koç, saha golü mesafesinde olduğumuz için kicker'ımız Hank Martin'i çağırıyor. En azından o sert vuruştan iyi bir şey çıktı. Kenardan koşarak çıkarken kaskımı çıkarıp olan biteni izliyorum. Hank topu vurduğunda sanki her şeyi ağır çekimde izliyormuşum gibi. Topun dikmelerin ortasından geçmesini gözlerimle takip ediyorum.

"Evet, lanet olsun!" diye bağıriyorum. Her şey olabilir, bunu biliyorum, ama oyun saatinde bir dakikadan az süre kalmışken, on bir sayı öndeyiz. Rampage galibiyeti eve götürüyor.

* * *

"Yükleyin!" Koç Warner bağıriyor.

Eve çok yakın olduğumuz için, bu gece otobüslerle geri döneceğiz. Saat birde erken bir maç oynadık, bu yüzden mantıklı. Ayrıca, hepimiz eve gitmeye hazırız. Ben hazırım. Çantamı omzuma asıp Rowan'ı arıyorum. Kalabalıkta onu göremiyorum. İçimden bir ses bunun doğru olmadığını söylüyor. Etrafı tarayarak onu arıyorum.

Chaz, onu da göremiyorum. Otobüse binmeye hazırlanıyorum, ama birden dönüp soyunma odasına doğru yürüyorum.

"Reynolds!" Koç bağıırıyor. "Buraya gel."

Cevap vermiyorum. Onu görmezden gelmeyi tercih ediyorum, çantamı bırakıp stadyuma doğru koşmaya başlıyorum. İçim endişeyle dolup taşıyor. Takım, koçlar, antrenörler ve diğerleri dahil olmak üzere çok kalabalık bir grubuz, ama onu kalabalığın içinde her zaman bulabiliyorum. Her zaman.

Kapıları iterek, koridordan soyunma odasına doğru koşuyorum. Koridorlar ürkütücü bir şekilde boş ve bu da endişemi daha da artırıyor. Soyunma odasının kapısına ulaştığımda, kapıyı açıp etrafı taramaya başlıyorum. Hafif bir inilti duyana kadar duşlara koşmuyorum.

Gördüğüm manzara damarlarımda öfke ve korku kaynatıyor. Chaz, Rowan'ı yere yatırmış, elini sertçe saçlarına geçirmiş, pantolonu ayak bileklerinde, onu zorla... Kelimeler bile aklıma gelmiyor.

"Onu bırak!" diye bağıırıyorum ona. Duşlara koşuyorum ve Rowan'ın gözlerine bakıyorum. Gözleri ağlamaktan kızarmış, saçları dağınık, kıyafetleri de öyle. Gözlerindeki bakış, göğsümde hissettiğim korku, o mavi gözlerde bana yansıyor. Ona gitmemek için tüm gücümü kullanıyorum.

"Defol buradan!" diye bağıırıyor Chaz.

"Bırak onu, Chaz." Onlara doğru bir adım daha atıyorum. Onun incinmesinden korktuğum için ona acele ettiremem. Sadece onu bırakmasını istiyorum, sonra o herif benim olacak. Kendimde olduğunu bilmediğim bir güç sergiliyorum. Onun yerde yatışını, onun onu bez bebek gibi davranışını izlemek beni öldürüyor. Ellerim yanlarımda yumruk oluyor, tırnaklarım avuç içlerime batıyor. Kendime, düşünmeden hareket edip ona saldırmamam gerektiğini hatırlatıp duruyorum, çünkü o, bu süreçte zaten yaralandığından daha da fazla yaralanabilir. İçimde kasıp kavuran fırtınayı yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum.

"Onu benden çaldın. O benim!" Ağzından tükürükler saçılıyor ve çılgın gibi görünüyor.

"O senin malın değil," diyorum ona. Sesimi sabit tutmaya, tonumla onu sakinleştirmeye çalışıyorum, ama bu şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biri. "Seni terk etti çünkü

Onu incittin. Onu hastaneye yatırdın. Ondan faydalandın, onu izole ettin ve o da seni terk edecek cesareti buldu." Her kelimeyle, o daha da sinirleniyor. "Onu bırak." Sesim sert. Gözlerim Rowan'a kayıyor. Ağlıyor ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, saçını tutuşu acı verici. Kahretsin, onu bırakması lazım. O zaman sadece ikimiz kalırız. Erkek erkeğe.

Saçını bu sefer daha sertçe çeker ve Rowan inler. "Kapa çenenin. İkiniz de!" diye bağırır.

"Rowan, bebeğim, nefes al," diyorum ona, sesimi sabit tutmaya çalışarak. Paniklemeye başladığını görebiliyorum. "Ben buradayım," diyorum ona. Umarım bunun onu ondan uzaklaştıracağım anlamına geldiğini anlar. Nasıl? Emin değilim, ama lanet olsun, onu ondan kurtaracağım. Onu aceleye getirip onun zarar görmesini riske atmak istemiyorum, ama iş o noktaya gelirse, öyle yapacağım.

"Ona öyle deme!" diye bağırıyor Chaz.

Soyunma odasının kapısı açılır ve Koç Warner içeri girer, ardından Knox, Reid, Baker ve Foster gelir. "Burada ne oluyor?" Koç durumu hızla değerlendirir. "Brown, bırak onu." Sesi gürlür. Emredici.

"O benim. Onu ilk ben buldum," diye bağırır Chaz.

"Senin ne düşündüğün umurumda değil. Ellerini Bayan Mills'ten çek. Hemen!" diye bağırır, sesi duş odasında yankılanır.

"O onu aldı," diye tükürür Chaz. Sırıttırıyor, ama bu "mutluyum" sırtışı değil, sinir bozucu ve kızımı eline aldığı düşünülürse çok korkutucu bir sırtış. "O benimdi ve o pislik onu aldı."

"Tamam, o zaman onu bırak ve bu meseleyi benimle hallet. Bir erkek gibi. Rowan'dan intikam almaya kalkma." Yalvarıyorum ve lanet olsun, gerekirse ona yalvarmaktan çekinmem.

"O artık mahvoldu. Sen onu aldığın için. O mahvoldu." Rowan'a bakıyor. "Onunla yattın," diyor ve ona tükürüyor. "Onu zihninden sileceğim. Ben seninle işim bittiğinde onu hatırlayamayacaksın." Saçını tekrar çekiyor ve Rowan acı içinde çığlık atıyor. Bu ses paslı bir bıçak gibi içimi kesiyor. "Sana bir ders vereceğim, orospu!" diye bağırıyor ona. Gözleri çılgınca,

ve kafayı yediği açıkça belli. Onun için geri dönüş yok.

Ateş damarlarımdan akıyor, o kadar sıcak ki gözlerimi kör ediyor. Daha önce hiç yaşamadığım bir öfke vücudumu kaplıyor. Bir adım daha yaklaşıyorum ve o geri çekiliyor, Rowan'ı sanki atılabilecek bir oyuncakmış gibi saçlarından çekip kaldırıyor. Rowan, dengesini sağlamak için sendeleyerek acı içinde bağıyor ve ben donup kalıyorum. Benim yüzümden ona zarar veriyor. Ona zarar veriyorum ve içimi parçalayan acı, daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Hemen duruyorum. Gözlerim onun gözlerine takılıyor ve ona sözsüz bir şekilde burada olduğumu anlatmaya çalışıyorum. Ona, dolaylı da olsa ona zarar verdiğim için üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Ona, ona asla zarar vermeyeceğine söz verdiğim halde, ona zarar verdiği için üzgün olduğumu söylemeliyim.

"Lütfen," diye hırıltıyla söylüyorum. "Onu bırak." Sesim çatlıyor. O benim sevdiğim kadın ve ona hiç söylemedim. O üç küçük kelimeyi hiç söylemedim, onu uzaklaştıracağından korktum ve şimdi, her şeyden çok onları söylemiş olmayı ve o işlerin çok hızlı gittiğini söylediğinde onun için savaşmış olmayı diliyorum. Şimdi o burada, onunla birlikte, lanet bir bez bebek gibi sürükleniyor ve benim tek yapabileceğim burada durup izlemek. Onun için işe yaramazım, çünkü benim eylemlerime vereceği tepki onu tekrar incitecek ve vücudumdaki her molekül onun incinmesini görmek istemiyor. Tek seçeneğim, içim parçalanırken burada durmak ve ona sakinmiş gibi görünmeye çalışmak.

"Brown. Onu. Bırak!" Koç gürledi.

"Siktir git," diye homurdandı Chaz.

Korkum hiç olmadığı kadar artıyor. Koç'u dinlemiyor. Ya onu ikna edemezsek? Sonra ne olacak? Onu, halihazırda yaralandığından daha fazla incitmeden ondan nasıl uzaklaştırabilirim? Chaz'ın bakışları tehditkar, ben de ona aynı şekilde bakıyorum. "Bunu erkek gibi halledelim," diyorum ona. Ellerimi havaya kaldırıyorum, sanki ona zarar vermek istemediğimi söylemek istercesine. Bu bir yalan. O da bunu biliyor. Kahretsin, bu odadaki herkes biliyor, ama bir şeyler denemeliyim. Onu bırakır bırakmaz, ona yaptıklarının bedelini ödeteceğim. Bugün ve geçmişte, ona bir daha asla dokunamayacak. Lanet olsun, onu şu anda öldürebilirim ve hiç pişmanlık duymam. Onu kurtaracak ve hayatının gölgesinde gizlenen o adamla hiç sahip olamadığı özgürlüğü ona verecekse, yaparım.

Gözümün ucuyla bir hareket yakalıyorum. Knox'un Chaz'ın arkasında, Foster'ın da hemen yanında hareket ettiğini görüyorum. Baker ve Reid bana yaklaşıyor.

"Onu bırak," diye öfkeyle bağılıyor Reid. "Gerçekten kadınları döven adam olarak tanınmak mı istiyorsun? Onları cinsel, fiziksel ve duygusal olarak istismar eden adam olarak?" Reid, onu ikna etmeye çalışıyor, ama Chaz'ın gözlerinde hayalet gibi bir bakış var ve bu bana, söylediklerimizin ona ulaşmayacağını söylüyor. O, planında çok ileri gitmiş... Ne için? Onu geri almak mı? Benimle olduğu için ona bedel ödetmek mi? Her neyse, o kendini kaybetmiş ve pazarlık yapmaya niyeti yok.

"Siktiğimin sikini çek!" Baker öfkeyle bağıırır. "Kendini rezil ediyorsun."

"Siktir git, Sinclair," diye tükürüyor Chaz, gözleri odadaki herkese dolaşıyor, eminim bir sonraki hamlesini hesaplamaya çalışıyor.

"Brown, seni uyarıyorum. Kontratın tehlikede. Tüm kariyerin. Ligdeki başka hiçbir takımda çalışamayacağından emin olacağım. Onu bırak," Koç dişlerini gıcırdatarak söylüyor. Rowan'ın bu şekilde muamele görmesini görünce sesinde üzüntü duyuluyor.

"Bu yüzden seni terk etti," diyorum ona, içimde ateşler yanarken sakın kalmak için var gücümle mücadele ediyorum. Onun dikkatini üzerimde tutmam gerekiyor, çünkü Knox ve Foster'ın ne yapacağını biliyorum ve onlara hayatımın geri kalanında borçlu kalacağım.

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun!" diye bağılıyor Chaz, Rowan'ın saçını çekerek. Rowan çığlık atıyor ve bu çığlık, paslı bir bıçakla göğsümden bıçaklanmış gibi içimi parçalıyor.

Chaz ona hırlayarak bakar ve o anda saldırırlar. Knox onun serbest kolunu yakalar ve bükür, Foster ise diğer kolunu yakalar ve o kadar sıkı sıkı ki, Chaz'ın onu bırakmaktan başka seçeneği kalmaz. Onlarla mücadele ederken eli Rowan'ın saçlarından düşer. Rowan'a koşarım ve acı ve korku içinde ağlayarak yere yığılırken onu yakalarım.

Dizlerimin üzerine çökerek onu kollarıma alıyorum. "Benim, bebeğim. Benim. Güvendesin." Onu sakinleştirmeye çalışıyorum, ama ağlamaları ve yanımda olan kargaşadan dolayı beni duyabildiğinden emin değilim. Her şeyi görmezden geliyorum. Çocuklarım ve koçun onunla ilgileneceğini biliyorum. İçimden gelen her şeyle, onun kafasını duvara ya da yumruğuma vurmaktan başka bir şey istemiyorum, ama Rowan'ın bana ihtiyacı var. Sadece ona bakmam gerekiyor. Benim Rowan'ıma.

"Güvenliğı çağırın!" diye bağıyor biri. Sanırım Koç.

"Bebeğim, benim için ayağa kalkabilir misin?" diye soruyorum ona. Bana sarılıyor ve başını sallıyor. "Seni buradan çıkarmak istiyorum," diye açıklıyorum.

Başını göğsüme gömüp kıpırdamıyor. Biz de kıpırdamıyoruz. Sanki ortadan kaybolacakmış gibi onu göğsüme sıkıca sarıyorum. "Çok üzgünüm," diye kulağına fısıldıyorum. Bu kadar üzgünken beni duyup duyduğunu, hatta söylediklerimi anlayıp anlamadığını bilmiyorum, ama yine de sözleri tekrar tekrar fısıldamaya devam ediyorum.

Sonunda, saatler geçmiş gibi hissettikten sonra, polisler gelir ve adamı götürürler. Bir kadın polis, duş zemini üzerinde oturduğumuz yere, Rowan hala kollarımda sarılmış halde, çömelir.

"Bayan Mills, ben Memur Hughes." Rowan onu görmezden geliyor.

"Bunu şimdi yapmak zorunda mıyız?" diye soruyorum. "Ne kadar üzgün olduğunu görmüyor musunuz?"

"Üzgünüm, efendim. Bunun zor olduğunu biliyorum, ama ikinizden de ifade almamız gerekiyor."

Ona sertçe başımı sallıyorum. Bundan nefret ediyorum, ama o pisliği ait olduğu yere, parmaklıklar arkasına gönderebilmemiz için bunun olması gerekiyor. Lanet olsun, bunun için hapis cezası alıp almayacağını bile bilmiyorum. Elbette alacak, değil mi?

"Rowan, bebeğim, polise olanları anlatmalıyız. Senin yanından ayrılmayacağım. Söz veriyorum, burada olacağım. Bunu yapabilirsin, Roe. Sen çok güçlüsün ve bunu yapabileceğini biliyorum. Onlara bugün olanları anlat. Geçmişte olanları anlat. Her adımında yanında olacağım."

Onun sırtını yatıştırıcı bir şekilde ovuşturuyorum, bunu ondan alabilmeyi deli gibi diliyorum. Buraya gelmeden önce ne olduğunu bilmiyorum ve her şeyi duymak istememe rağmen, duymaktan korkuyorum. Onun iyileşmesine yardımcı olabilmek için neler yaşadığını bilmem gerekiyor.

"Rowan?"

Kız kardeşimin sesini duyunca başımı kaldırıyorum. Yanaklarından gözyaşları akıyor ve gözlerinde kararlı bir ifade var. "Core." Sesim çatlıyor.

Yanımıza diz çöküp Rowan'ın elini tutar. "Herkesi dışarı gönderip, temizlenmene yardım edeyim mi?" diye sorar yumuşak bir sesle.

Sonunda Rowan başını kaldırıp kız kardeşime bakar. "Corie," der, sesi titrer.

"Biz buradayız," diyor Corie. "Hepimiz senin için buradayız. Bu adam bu işten paçayı kurtaramayacak."

"Fotoğraf çekmemiz gerekiyor," diyor Memur Hughes. Sesinde pişmanlık var. O sadece işini yapıyor ve bu piçi yakalamak için fotoğraf çekmek gerekiyorsa, o zaman öyle olmalı. Rowan için çok üzülüyorum, ama onun yaptıklarının bedelini ödemesi gerekiyor.

"Corie ile kalmak ister misin?" diye soruyorum ona. "Bütün erkekler, odadan çıkabiliriz."

Rowan bana yapışır.

"Tamam, bebeğim. Tamam," onu sakinleştiriyorum. "Herkes bizi yalnız bırakabilir mi lütfen?" diye soruyorum odadakilere.

Koç, oyuncular ve erkek memurlar da başlarını sallar. Kapı kapanana kadar beklerim ve sonra tekrar Rowan'a seslenirim. "Gittiler, bebeğim. Sadece ben, sen, Corie ve Memur Hughes varız. Seni görebilir miyiz? Bunun acı verici olduğunu biliyorum, ama bebeğim, onu uzun süre hapse atmak için bunun yapılması gerekiyor."

"Beni bırakma," diye fısıldar, sesi titrer.

"Asla," diye onu temin ederim. "Bütün zaman boyunca burada olacağım. Hatta, kimsenin içeri girmediğinden emin olmak için kapının yanında bekleyeceğim. Tamam mı?"

O başını sallar ve kaldırır. Gözleri kızarmış, yanaklarında gözyaşı izleri var, gömleği yırtılmış ve ilk kez boynundaki morlukları fark ediyorum. O orospu çocuğu ona zarar verdiği için bedelini ödeyecek.

"Hadi." Corie ayağa kalkar ve Rowan'a elini uzatır.

Titrek elini kız kardeşimin eline koyup Corie'nin ona kalkmasına yardım etmesini izliyorum. Ayağa kalkıp bir bekçi köpeği gibi kapıya koşuyorum. Ona yardım etmek için başka ne yapabileceğimi bilmiyorum ve bu onu güvende hissettirecekse, ben de orada olacağım.

Memur Hughes, Rowan'ın ifadesini alırken sakin ve sessiz bir şekilde konuşuyor. Bugün burada olanları memura anlatmasını dinlemek midemi bulandırıyor. Onsuz soyunma odasından hiç çıkmamalıydım.

Biliyorum, bazen çok fazla olabiliyorum — onun yanında olmak istediğim için sürekli etrafında dolanıyordum. İş ve kişisel ilişkilerimizi ayrı tutmaya çalışıyordum. İşinin onun için ne kadar önemli olduğunu ve çalışıp kendi geçimini sağlamasının ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Onun için doğru olanı yapmaya çalışıyordum, ama bunun yerine onu savunmasız bıraktım.

Chaz, ara sıra birkaç laf atmak dışında sessiz kaldı. Ben de onun vazgeçtiğini düşünerek gevşek davrandım. Daha iyi bilmeliydim. Sadece bir aptal, benim Rowan'ım gibi muhteşem bir kadını mücadele etmeden bırakır.

Bir saat sonra, Rowan ifadesini verdi ve fotoğraflar çekildi. Boğazında, göğüslerinde ve her iki kolunda parmak izi morlukları var. Memur Hughes kapıda beni karşıladı ve neyle karşılaştığımı hatırlamamı istedi. Ona ifademi veriyorum ve o da benimle iletişime geçeceğini ve Chaz Brown'ın hak ettiğini bulacağını söylüyor. Bunun bir söz olup olmadığını bilmiyorum, ama öfkemi biraz olsun yatıştırmaya yardımcı oluyor.

"Onun giyinmesine ve temizlenmesine yardım edeceğim," diyor Corie bana.

"Sorun olur mu, Roe? Corie sana yardım edebilir mi?"

Rowan başını sallar. Onun beni istemesini istiyorum, ama ben bir erkeğim ve

bana sarıldıysa da, yakın zamanda benim dokunuşumu -sakinleştirici ve sevgi dolu olsa bile- hoş karşılayacağını sanmıyorum. Sorun değil. Ben buradayım ve bunu atlatacağız.

"Ben dışarı çıkacağım," diyorum ona.

"Hayır." Başını kaldırıp bana bakar. "Sadece... arkanı dönebilir misin?" diye nazikçe sorar.

"Neye ihtiyacın varsa, güzelim," diyorum ona, o da bana gülümsemeye çalışıyor ama gülümsemesi sönük kalıyor. Kapıya doğru yürürken, kız kardeşime ve hayatımın aşkına sırtımı dönüyorum ve onlara ihtiyaçları olan alanı bırakıyorum.

"Otobüsteydim ve Landry'nin aceleyle uzaklaştığını gördüm. Bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Knox'a mesaj attım, o ve arkadaşları koçu alıp buraya geldiler. Çok üzgünüm," diyor Corie, sesi titriyor.

"Bunu sen yapmadın," diyor Rowan ona.

"Biliyorum, ama sen benim arkadaşımsın ve seni seviyorum. Sana zarar vermesine çok kızgıyım."

İkisi de sessiz kalır, sonra Rowan sonunda konuşur, sanki çığlık atıyormuş gibi, ama aslında sesi bir fısıltıdan ibarettir. "Ben de seni seviyorum."

Onun fısıldayarak itiraf etmesi ve hayatımdaki en önemli iki kadının hıçkırıkları kulaklarıma ulaşınca boğazım düğümlenir.

"O hazır," diyor Corie.

Yavaşça onlara doğru dönüyorum. Rowan ellerini önünde kavuşturmuş duruyor. Korkmuş görünüyor ve bundan nefret ediyorum.

"Roe," diyorum yumuşak bir sesle. "Seni buradan çıkarabilir miyim? Bir oda tutup bu gece burada kalırız."

"Eve gitmek istiyorum."

Başımı sallıyorum. "Tamam. Bir araba kiralayacağım ve birlikte gideceğiz. Olur mu?"

O da tekrar başını sallar. Bu sefer gözlerini kaldırıp Corie'ye bakar. "Sen de gelir misin?"

Kız kardeşimin dudağı titrer. "Ne istersen, Rowan."

Rowan gözlerini tekrar bana çevirir. "Bunu yapabilir miyiz? Yani, takımınla başın belaya girer mi?"

Artık dayanamıyorum. Ona yakın olmalıyım. Yavaş, ölçülü adımlarla ona doğru ilerliyorum. "Bebeğim, takım umurumda değil. Benim önceliğim sensin. Önemli olan sensin. Eğer eve beni götürmemi istiyorsan, öyle yapacağım."

"Knox?"

"O dışarıda." Omzumun üzerinden soyunma odasına doğru başımı salladım. Bana söylemedi, ama Knox, Reid, Baker, Foster ve Koç'un dışarıda bizi beklediğinden eminim.

"O da gelebilir. Ve diğerleri de. Yeterince büyük bir araba bulabilir miyiz?"

Gülümsüyorum. "Evet, bebeğim, bir minibüs kiralayacağız, bir tane tutacağız, ne yapmamız gerekiyorsa yapacağız. İstedğin bu mu?"

O başını sallar. "Sadece ailemin yanında olmak istiyorum."

Az önce duyduğun çatlak, kalbimin son parçası parçalanıp onun ayaklarının dibine düşmesiydi. Kahretsin, kendime kızgıyım.

Ona daha önce onu ne kadar sevdiğimi söylemedim. Burada yapamam. Böyle yapamam. Ama keşke söyleseydim. Zaman çizelgeleri ya da onu korkutup kaçıracağım endişesi umurumda değil. O benim ailem. O benim kalbim, benim tüm dünyam. Ona bunu birçok kez söylediğimi biliyorum, ama en önemli üç kelimeyi hiç söylemedim.

Seni seviyorum.

"Seni eve götürelim." Ona elimi uzattım ve hiç tereddüt etmeden elimi tuttu. Göğsüme sokulmak için hareket etti ve ben sadece burada durup, kollarımı ona dolayabildim ve düşmek üzere olan gözyaşlarımı yutabildim. Corie, omzuma nazikçe elini koyarak bizi terk etti.

Rowan'ı aceleye getirmiyorum. İhtiyacı olursa saatlerce burada durabilirim.

Sonunda, benden uzaklaşır. "Beni eve götür, Landry."

Kafamı sallarım ve kolumu omzuna atarak duş odasından çıkıp soyunma odasına gireriz.

"Bir minibüs kiraladım," diyor Foster, telefonunu kaldırarak. "On dakika içinde buraya getirecekler."

"Otobüs yola çıkıyor. Yediiniz takımla birlikte geri dönmek zorunda değilsiniz," diye açıklıyor koç. "Rowan, çok üzgünüm."

Kız gülümsemeye çalışır. "Önemli değil. Yıllardır böyleydi. İlk kez birisi benim tarafımda oldu."

Koç'un çenesi sıkışır. "Geçmişteki deneyimlerin hakkında benimle konuşmak ister misin?" diye sorar.

"Bugün olmaz."

"Hayır. Bugün olmaz," diye kabul eder.

"Evet, efendim," diyor Rowan. Sesi net ve güçlü. "Artık yalnız değilim."

"Tabii ki değilsin," der Reid.

"Dikkatli sürün," diyor koç ve odadan çıkıyor.

"Hepinize buraya geldiğiniz için... bizimle birlikte geri döndüğünüz için teşekkür ederim. Beni bu halde gördüğünüz için üzgünüm, ama benim için burada olduğunuzu bilmek kalbimi göğsüme sığmayacak kadar büyük hissettiriyor. Bunun size rahatsızlık verdiğini biliyorum..." diye başlar, ama Baker onu keser.

"Seni burada durduracağım. Buradayız çünkü seni önemsiyoruz. Sen ailemizdensin ve asla rahatsızlık vermezsin. Şimdi, en iyi şoför ben olduğum için direksiyona geçeceğim."

"Ben ön koltuğa oturuyorum!" der Reid. "Seyahat deneyimini daha keyifli hale getirmek için senin kişisel DJ'in olacağım."

"Bence DJ'lik görevini bebek Reynolds yapmalı," diyor Foster.

"Bayan Beckett," diye düzeltir Knox. "Ve karım benimle oturacak benimle oturacak."

Biz hepimiz gülümseriz, hatta Rowan bile. Ben eğil eğildim ve fısıldadım,

"Hazır mısın?"

O başını sallar. "Evet."

Yedi kişi stadyumun arka girişinden çıkıyoruz, güvenlik görevlileri kiralık aracımızı bekliyor. Aracın içine doluşup Nashville'e geri dönüyoruz. Rowan ve ben arka koltuğa yerleşiyoruz ve yolculuk boyunca onu sıkıca kollarımın arasında tutuyorum. Onu bir daha nasıl bırakacağım bilmiyorum.

Yirminci Bölüm

Rowan

Yolculuk bir anda geçer. Aklım, bugünkü olayları bir film şeridi gibi tekrar tekrar oynatıp durur. Landry'nin evinin önüne geldiğimizde, iki araba olduğunu görünce şaşırırım. Birini tanıyorum, diğerini tanımıyorum. Minibüsten iner inmez Sloane bana doğru koşar ve bana sarılır. Landry elimi bırakmak istemediği için tek kolumla sarılırım ve dürüst olmak gerekirse, bırakmasını da istemiyorum. Ona sadece eve gitmek istediğimi söylediğimde beni buraya getirmesi çok hoşuma gitti. Onun kollarında, onun yanında olmak beni sakinleştiriyor, Chaz'ın merhametine kaldığımda beni boğan korkuyu yatıştırıyor.

"İyi misin? O pisliği öldüreceğim," diye öfkeyle bağılıyor ve kucaklaşmamızdan çıkıyor.

"İyiyim," diye onu sakinleştiriyorum. Sesim titriyor, beni ele veriyor. İyi değilim. Onun yaptığı şey iyi değildi, ama ben iyi olacağım. Beni destekleyen harika insanlar var ve bu sefer mücadelemde yalnız değilim. Bu sefer dayanabileceğim omuzlar var ve Landry'nin sıcak eli benimkini sarıyor. İyi değilim. İçimde titriyorum, ama ona bundan fazlasını vermeyi reddediyorum. Chaz Brown benden çok şey çaldı. Ona daha fazla bir şey vermeyeceğim.

"Teşekkürler, Bayan Ward," diyor Baker. Sesini duyunca dönüp bakıyorum ve Bayan Ward'ın tanımadığım bir arabada olduğunu görüyorum. Baker, Camden'ı koltuğundan çıkarıp yanağına bir öpücük konduruyor ve bize doğru yürüyor. "Merhaba, ufaklık," diyor bebeğe şefkatle. "Sanırım Rowan teyze biraz kucaklanmaya ihtiyaç duyuyor."

Rowan Teyze.

Camden'ı kucağıma alırken gözlerim yaşarır. "Merhaba, ufaklık." Ona sarılırsam, bana gülümser. Gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde Baker'ı bulur. "Teşekkür ederim." Bebeği sıkıca tutarak, kokusunu ve hayatının masumiyetini içime çekerim. Bunun beni sakinleştirmesine izin veririm. Cam bana gülümser ve ben de gülümserim. Bu değerli küçük çocuk, bu dünyada iyiliklerin varlığının bir başka kanıtıdır. Bugün çok daha kötü bitebilirdi ve Landry'nin beni aramaya gelmesine, ardından da arkadaşlarının ve Koç Warner'ın onu aramaya gelmesine çok minnettarım.

Baker başını sallar ve dadıya doğru yürür, arabasının arka koltuğundan birkaç çanta alır.

"Ne oluyor?" diye soruyorum.

"Şey," diyor Corie, önüme gelip durarak, "Ailece bir pijama partisi yapmak isteyebileceğini düşündüm." Omuzlarını silkiyor. "Ve bu küçük adam olmadan bunu yapamayız." Elini Camden'ın sırtında gezdiriyor.

"Gerçekten mi?" Landry'ye dönüp bakıyorum. Göğsüm sevgi ve minnettarlıkla dolup taşıyor.

"Söyle yeter, onları eve göndeririz."

Kafamı sallıyorum. "Ailece pijama partisi yapmak harika olur." Gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kırpiyorum.

Landry arkamdan bana sarılır ve yanağıma öpücük kondurur.

"Reynolds, bu evde ne yemek var?" diye sorar Reid. Ön kapıya doğru ilerlerken bana göz kırpar.

Landry ona anahtarları atar ve Reid kapının kilidini açar. Hepimiz onun arkasında sıraya gireriz.

"Duş almaya ne dersin?" diye sorar Landry. Ben başımı sallayınca, Camden'ı kollarımdan alır. Bebeğe gülümser ve onu Corie'ye verir. "Geri döneceğiz," der ve başka bir açıklama yapmadan beni yatak odasına götürür.

"Seni burada bekleyeceğim," diyor. "Ne?"

Hayır. Seninle birlikte olmak istiyorum."

"Emin misin?"

"Tabii beni görmek istemiyorsan..." Sesim kesilir.

"Bebeğim, bir daha asla yanımdan ayrılmanı istemiyorum. Sana yapışkan gibi yapışmak istiyorum. Seni zorlamak ya da rahatsız etmek istemedim

rahatsız hissettirmek istemedim."

"Onu silmeme yardım etmen gerekiyor."

Boğazı sertçe yutkunurken titriyor. "Neye ihtiyacın varsa vereceğim."

Onun alanına girerek ellerimi yanaklarına koydum. "Sana ihtiyacım var, Landry Reynolds."

O eğildi ve alnını alnıma dayadı. "Ben seninim. Tamamen seninim, Rowan."

Ne kadar süre burada durduğumuzu bilmiyorum, alınlarımız birbirine değiyor, ellerimiz birbirine kenetlenmiş. Sonunda, kendimi çekip bizi banyoya götürüyorum. Acıları ve ağrıları görmezden gelerek hızla kıyafetlerimi çıkarıp suyu açıyorum. Landry'nin de kıyafetlerini çıkarıp çıkarmadığını görmek için arkama bakmıyorum. Çıkardığını biliyorum. Bu adamı tanıyorum. O benim ruhumun bir parçası ve kalbimin her bir parçasının sahibi. Benim olduğunu söylediğinde, tüm varlığımla ona inanıyorum.

Su ısındığında, duşun altına girip sıcak suyun üzerime yağmasına izin veriyorum. Başımı öne eğip, sıcaklığın omuzlarıma nüfuz etmesine izin veriyorum. Boynum ve omuzlarım tutulmuş, saçımı çektiği yer başım ağrıyor ve beni tutup duş odasına çektiği yerden kolumda morluklar var. Dizlerim zonklıyor ve eminim onlar da moraracak. Yaralarımı zihnimde sıralarken, bunun bittiğini kendime hatırlatıyorum. Güvendeyim ve beni seven insanlarla dolu bir evim var. Güçlü, kaslı kollar beni nazikçe sarıyor ve ben tereddüt etmeden ona yaslanıyorum. Acıdan inliyorum ve o uzaklaşmaya çalışıyor, ama onu durdurmak için ellerimi kollarının üzerine koyuyorum. "Gitme."

"Seni incitmek istemiyorum."

"Beni tutmamak bana zarar verir."

"Yaraların," diyor Landry, sesi titriyor. Kollarında dönüp ona bakıyorum. "Beni kurtardın."

"Orada olmalıydım. Çok üzgünüm, aşkım," diyor, sesi boğuk.

"Oradaydın Landry. Benim için geldin. Benim için savaştın.

Sen, arkadaşların ve hatta koç. Bu sefer yalnız değildim."

"Siktir," diyor, alnını benim alnıma dayayarak.

Chaz ile bugün yaşadığım gibi birkaç talihsiz olay yaşadım. Ancak bugün farklı. Bugün, ailemin sevgisi ve desteği ve arkamda bu harika adam var. Onunla tek başıma savaşmak zorunda kalmadım ve bu her şeyi değiştirdi.

Daha önce kaçtım, ama bu sefer kaçmayacağım. Chaz'ın takas edileceğini ilk öğrendiğimde, aklıma ilk gelen şey buydu. Artık değil. Bir daha asla. Ondan kaçmayacağım. Bunun yerine, ayağa kalkıp mücadele edeceğim. Hikayemi anlatacağım ve adaletin yerini bulması için dua edeceğim.

"Kaçmak istemiyorum," diyorum Landry'ye.

"Lütfen kaçma," diyor, sesi yalvarır gibi.

"Adının bu işe bulaştırılmasından nefret ediyorum."

"O boktan şey umurumda değil. Önemli olan, tüm bunlarla nasıl başa çıktığın. Her adımında yanında olacağım." Sesinde kararlılık var ve bunun gözlerinde de parlayacağını biliyorum.

Geri çekilerek dudaklarımı hafifçe kıvrıp gülümsüyorum. Kararlılığını görüyorum, ama aynı zamanda herkese göstermediği bir şefkat de görüyorum. Aşk görüyorum, çok fazla aşk, ve bu kalbimin atışını hızlandırıyor.

"Seni seviyorum."

Gözleri büyür, sonra dudakları yukarı doğru kıvrılırken yumuşar. Avuç içlerini yanaklarıma dayarken, ben çıplak ellerimi onun sert göğsüne bastırırım. Dışarıdan sert, içten yumuşak ve yapışkan, işte benim Landry'im budur.

"Seni çok seviyorum." Eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Ben de onu hevesle, açgözlülükle kabul ediyorum. "O odaya girip seni gördüğüm anda," diyor, uzaklaşırken, "kalbim ayaklarıma düştü. Sana haykırmak istedim. Orada olduğumu ve seni çok sevdiğimi bilmeni istedim. Sen benim tüm dünyamsın, Rowan."

"Bu bir mücadele olacak," diyorum ona. Bu konuda benimle aynı fikirde olduğunu biliyorum. Gözlerinde görebiliyorum, dokunuşunda hissedebiliyorum, ama benim için, onun çekip gidebileceğini bildiğinden emin olmam gerekiyor. "Çekip gitmek istersen seni suçlamayacağım."

"Kendimi geride bırakmış olurdum," diyor bana. "Senin ve benim bir bütün olarak var olmadığımız bir dünya yok."

"Ne tatlı sözler, bir numara," diye alay ediyorum, ortamı yumuşatmak için.

"Sadece senin için, bebeğim. O hak ettiğini bulacak. Sana söz veriyorum."

Bundan sonra olacaklar için korku ve endişe beni kaplıyor. "Bu olayın sana getirdiği gerginlik ve gereksiz drama için üzgünüm." Medyanın bizi muhtemelen yerden yere vuracağı için kendimi kötü hissediyorum, ama yine de belki adalet kazanacaktır. Belki de suçlarının cezasını sadece Chaz çekecektir.

"Dur. Burası bizim evimiz, bizim kapımızın önü ve istedikleri kadar haber yapabilirler. İçeri giremezler. Buraya giremezler." Ellerini çekip birini göğsüne, kalbinin üzerine, diğerini de benim göğsüme koyar. "Ve bu duvarların ötesine de giremezler. Burası bizim evimiz. Bizim güvenli alanımız. Karşılaşacağımız her şeyle başa çıkacağız. Birlikte."

"Evimiz dedin."

"Benimle birlikte yaşayacaksın."

"Öyle mi?" diye soruyorum, gülümsememi saklayamadan. Onunla burada yaşamaktan başka bir şey istemiyorum. Birlikte hayatımızın yeni bir sayfasını açmaya hazırım. Artık korkunun beni engellemesine izin vermeyeceğim. Landry'nin yanında korkacak hiçbir şeyim yok.

"Öyle. Senin yerin benimle birlikte burada. Zaten çoğu zaman burada kalıyorsun. Neden bunu resmi hale getirmiyoruz?"

"İsrar ediyorsan," derim ve eğilip göğsüne bir öpücük kondururum.

"Düşündüğümde daha kolay oldu," diyor gülerek. "Her kararımızda bu kadar uysal olacağımı bekleme,"

"Seni uyarmak istiyorum," diyorum.

"Seni benim olarak görebildiğim sürece umurumda değil." Bana uzanıp şampuanı aldı. "Başının ağrıdığını biliyorum. Nazik olacağım."

"Ben yapabilirim." Yüzümü buruşturuyorum. Düşünmek bile acıtıyor.

"Bırak ben seninle ilgileneyim. Çok korktum, Rowan. Müdahale etmeye cesaret edemedim, daha da kötü yaralanmandan korktum. Korkudan donakaldım. Seninle ilgilenmem gerek. Lütfen izin ver."

"Tamam," diyorum, omuzlarım rahatlamış bir şekilde. O benim diğer yarım ve şu anda ona yaslanmam gerekiyor. O benim kalbimi mutlu ediyor ve bana bakmak istediğini bilmek, beni hiç bilmediğim kadar büyük bir sevgiyle dolduruyor.

O da tam olarak bunu yapıyor. Saçımı yıkayıp saç kremi sürerken acele etmiyor. Sabit ve nazik hareketlerle vücudumu temizliyor. Çürüklerimi yıkarken yüzünde acı ve öfke karışımı bir ifade var. Sıra bana geldiğinde, işimiz bittiğinde artık Chaz'ın ellerini üzerimde hissetmiyorum.

Sadece Landry'nin ellerini hissediyorum.

Rahat kıyafetler giyiyoruz, saçlarımızı ıslak bir topuz yapıp başımın üstüne topluyorum ve bizi bekleyen ailemizin yanına dönüyoruz. Onları mutfakta buluyoruz. Corie ve Sloane spagetti ve sarımsaklı ekmek yapmışlar. Bir dakika durup odadaki herkese bakıyorum. Bugün olanlar korkunçtu, ama yalnız olmadığımı, yanımda tüm bu harika insanların olduğunu bilmek, acımı hafifletiyor ve o anda beni boğmak üzere olan korkuyu silip süpürüyor.

"Browniler fırında," diyor Sloane. "Tatlı bir şeyin iyi geleceğini düşündük."

"Hepinize teşekkür ederim. Sizi seviyorum," diyorum, sesim titriyor. "Yalnız kalmaya çok alıştım."

"Artık değil," diyor Knox.

"Biliyorum. Hepiniz beni hayatlarınıza kabul ettiniz ve ilk kez bir destek sistemim olduğunu hissediyorum. Burada olduğunuz için teşekkür ederim. Beni eve bıraktığınız ve bu gece burada kaldığınız için teşekkür ederim." Omzumun üzerinden arkamda belime sarılan Landry'ye bakıyorum. "Bu geceyi ailemle geçirmek istedim."

"Lanet olsun, Rowan!" diyor Corie. Adanın etrafından dolaşıp beni kardeşinin kollarından çekip kendi kollarına alıyor. "İyi misin?" diye kulağıma fısıldıyor.

"İyiyim," diye onu temin ederim. Ancak, bu sözleri fısıldayarak söylemem. Herkesin duyabilmesi için yüksek sesle ve net bir şekilde söylerim.

"Çekil kenara, Core. Sarılmak isteyen tek kişi sen değilsin." Sloane, Corie'yi şakacı bir şekilde kenara iter ve bana sıkıca sarılır. "Biz yanındayız," diye beni sakinleştirir.

Ve gerçekten de yanımdalar. Bunu biliyorum.

Landry'nin büyük hayal kırıklığına rağmen, erkekler de sırayla sarılırlar. Onu bu konuda zorlarlar, o ise sadece omuz silker. Knox, "Söylemiştim," diye mırıldanır ve herkes güler.

Berbat bir günün mükemmel sonu. Etrafım bu harika insanlarla, ailemle çevrili. Onların beni mi seçtiğini yoksa benim onları mı seçtiğimi bilmiyorum, ama her halükarda, birlikteyiz ve önemli olan da bu.

"Sen yemek yiyebilmen için onu ben alayım," diyorum Baker'a. Camden'ı kollarından alıp mutfak adasının ucundaki tabureye oturuyorum.

"Sana bir tabak hazırlayayım mı?" diye soruyor Landry.

"Hayır, birazdan yerim. Sadece birkaç dakika burada oturmak istiyorum." Kollarımdaki bebeğe gülümsüyorum ve bir gün oğlumu ya da kızımı kucağıma alacağımı ummaktan kendimi alamıyorum. Landry'nin babalık yaparken, koruyucu ama aynı zamanda eğlenceli bir baba olduğunu görebiliyorum. Bu, hayal etmeye cesaret edemediğim bir hayat ve şimdi zihnimde bir film şeridi gibi akıyor.

Bu benim geleceğim.

Beklentim bu.

Landry kendine bir tabak hazırlayıp yanıma gelir. Şakağıma bir öpücük kondurur, sonra Camden'a da aynısını yapar. Oda sevgi ve kahkahalarla doludur ve bu korkunç günün ardından, onu daha iyi bir şekilde bitirebileceğimi düşünemiyorum.

"Sizden bir ricam var," diyorum ve tüm gözler bana dönüyor. "Ne oldu?" diye soruyor Foster.

"Eşyalarımı taşımama yardım eder misiniz?" "Nereye taşınyorsun?"

"Buraya," diyor Landry. "Evimize. Ait olduğu yere." "Senin arkanda olduğumuzu biliyorsun," diyor Foster.

"Evet, ama Landry'ye güvenemezsin. Asla bitmez. Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" diye sorar Reid, yaramaz bir gülümsemeyle.

"Bekle bakalım, Montgomery. Bir kadına sıırıslıkam aşık olacaksın ve umarım o da sana cehennemi yaşatır," diyor Landry.

Reid gülerek Baker ve Foster'a döner. "Suyu içmeyin. Bulaşıcıdır. İki kişi gitti," der ve başını sallar.

"Büyütmem gereken bir oğlum var," diye hatırlatır Baker. "İlişkiler aklımın ucunda bile değil."

"Onu bir kez buldum," diyor Foster, hepimizi şaşırtarak. "Onu geri getirmek için tek yapmam gereken suyu içmek olsaydı, hiç durmazdım."

Knox, elini Foster'ın omzuna koyar. Hepimizin onun için orada olduğumuzu gösteren sessiz bir tesellidir bu. Bildiğim kadarıyla, Foster bu kadın hakkında hiç konuşmaz ve şok olmuş yüzlerden, haklı olduğumdan eminim. Bir gün bize anlatacaktır. Konuşmaya hazır olduğunda, biz de dinlemek için burada olacağız.

Yirmi Birinci Bölüm

Landry

Stadyuma girerken Rowan'ın eli benim elimde sıkıca tutunuyor. Bugün izin günü ama Warner koç ve Rampage'ın sahibi Roger Hampton sabahın ilk iş olarak arayıp Rowan ve benim onlarla konuşmak için gelip gelemeyeceğimizi sordular.

Roger'ın ofisine giderken ikimiz de sessiziz. Rowan, telefon geldiğinden beri sayısız kez özür diledi. Bunun onun suçu olmadığını ona nasıl anlatabilirim, bilmiyorum. Dün gece ona anlatabildiğimi sanmıştım, ama bugün yine aynı şeyi yapıyor. Sanırım sadece endişeli ve stresli. Ayrıca, birinin onun yanında olmasına alışkın olmaması da bunda büyük rol oynuyor.

Artık ben varım.

O hepimizi elinde tutuyor ve üzülecek hiçbir şeyi yok.

Roger'ın asistanı Cala bize "Sizi bekliyor" diyor.

Ona başımı sallayarak kapıya doğru yöneliyorum. Kapının önünde durup Rowan'a dönüyorum. "Orada ne olursa olsun, bu işte birlikteyiz. Sen yanlış bir şey yapmadın, Rowan." Alt dudağını ısırtıyor ve gözleri doluyor, ama gözlerini kırptırarak gözyaşlarını silmeye çalışıyor. "Hallederiz," diye onu teselli ediyorum, elini sıkıp kapıyı tıklatıp içeri giriyorum. Beni içeri davet etmelerini beklemiyorum. Beklediklerini biliyorum.

"Landry, Rowan, lütfen oturun," diyor Roger.

Masasının önünde üç sandalye var. Koç Warner bunlardan birinde oturuyor. Rowan'ın ortadaki sandalyeye oturmasını bekliyorum

sonra en soldaki koltuğa oturuyorum.

"Geldiğiniz için teşekkürler. Bayan Mills, dün olanlar için Rampage organizasyonu adına sizden şahsen özür dilemek istiyorum."

"Senin suçun değil," diyor Rowan, sesi çok düşük. "Chaz ve ben eskiden çıkıyorduk." Bana bakıyor ve ben başımı sallıyorum. "Beni hastaneye düşürdükten sonra onu terk ettim."

Roger ve Koç Warner ikisi de içlerinden küfür ederler.

"Onlara anlatabilirsin. Hepimiz senin yanındayız, bebeğim," diyorum ona. Tekrar başını sallar ve hikayesini anlatmaya başlar. Onlara, koruyucu ailede büyüdüğünü, üniversitede Chaz ile tanıştığını ve onu Los Angeles'a kadar takip ettiğini anlatır. Hiçbir şeyi atlamaz ve anlatımı bittiğinde yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştır, ama omuzlarındaki görünmez yük kalkmıştır.

"Hikayenizi bizimle paylaştığınız için teşekkür ederiz," diyor Roger. "Bize geçmişinizi anlatmanın sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Daha önce onu ihbar etmediğinizi, çünkü onun sözüne karşı sizin sözünüzün geçmeyeceğini düşündüğünüzü söylediniz, ama bu hastaneye yatışınızla ilgili tıbbi kayıtlarınız var, değil mi?"

"Evet, var. Ancak onlara bunun bir kaza olduğunu söyledim, ama bana inandıklarını sanmıyorum."

"Tüm bu organizasyon senin arkanda. Eğer bu konuyu takip etmek istersen, ki umarız istersin, her adımında yanında olacağız."

Rowan başını sallar. "Takıma kötü reklam yapmak istemiyorum." Bana bakar. "Ya da Landry'ye."

"Bu senin suçun değil," diyor Koç Warner. "Eğer benim kızım..." Bir an durup boğazını temizliyor.

Koçun bir kızı olduğunu bilmiyordum. Bu benim için kesinlikle yeni bir haber, ama yine de, o her zaman işini profesyonelce yürütmüştür. Aslında şimdi düşününce, onu hiç maçta görmedim, hatta karısını ya da kız arkadaşını bile. Mutlaka bir hikayesi vardır, ama şu anda tek endişelendiğim şey kızım ve bu durumu nasıl ele almak istediği. Onun tüm bunları şikayet etmesini ve onu cezalandırmasını istiyorum, ama ne karar verirse versin onu destekleyeceğim.

"Seni destekliyoruz. Organizasyon, takım, hepimiz senin arkadayız," diyor Koç Warner. "Sana yaptıklarının yanına kâr kalmasını ya da başkalarına da aynısını yapmasını istemiyoruz."

"Başkaları var mı bilmiyorum. Beni aldattığını biliyorum, bu yüzden öyle olduğunu varsayabilirim. Los Angeles'ta onun arkadaşlarıyla yakın değildim. Kendime saklandım ve Chaz konusunda çizgiyi aşmamaya çalıştım."

"Rowan, bebeğim, ne istiyorsun?" diye soruyorum ona. "Beni ya da takımı düşünme. Ne istediğini düşün. Söyle bana, biz de onu yapalım," diyorum ona.

Bir an durur, ellerine bakar, biri benimkiyle iç içe geçmiş. Yanımda güvende olduğunu görsem bile onu bırakamıyorum.

"Onun başka kimseyi incitmesini istemiyorum." Bir süre durur ve hepimiz sessiz kalırız, duygularını toparlaması için ona zaman tanırız. Yavaşça başını kaldırıp bana bakar. "Bu sefer daha güçlüyüm," der bana.

"Tabii ki öylesin. O zaman da güçlüydün. Onu terk ettin, Rowan. Karşı koyabilen güçlü, güzel ve cesur bir kadın olduğunu kanıtladın."

Roger'a bakar. "Bu olayın takıma ve organizasyona verdiği zarar için çok üzgünüm."

"Bunu takdir ediyorum, ama özrünü kabul etmiyorum, çünkü özür dileyecek bir şeyin yok. Bütün bu olayda sen masumsun, Rowan. Benim oyumun değeri varsa, bu iğrenç piçi ona yöneltilebilecek her suçlamayla cezalandırmalıyız. Biz senin arkasındayız."

O burnunu çeker. "Teşekkür ederim, efendim. Çok minnettarım." Boğazını temizler ve sandalyesinde daha dik oturur. Elim sıkılır. "Dava açmak istiyorum."

"İşte benim cesur kızım," diyorum ona.

"Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf eder.

"Sorun değil. Nashville polis teşkilatından yakın arkadaşım olan Memur Simpson'ı ve ortağını bu toplantıya çağırdım. Dışarıda bekliyorlar. Ekip de bir çalışana saldırı suçlamasında bulunuyor. Bu olayı öylece bırakmayacağız, Rowan."

O başını sallar ve Roger asistanına memurları içeri alması için seslenir. Odanın diğer tarafındaki konferans masasına geçeriz

ve Rowan bugün ikinci kez hikayesini baştan sona anlatır. Odadaki hava kasvetlidir, ama sonunda bir şeyler yapıldığı için bir rahatlama hissedilir. O durdurulacak.

"Teşekkürler, Bayan Mills," diyor Memur Simpson. "Bu onu tutuklamak için yeterli."

"Onu tutmak mı?" diye sorar Rowan.

"Evet, tutuklu. Memur Hughes dün gece geç saatlerde onu Nashville'e teslim etti."

"Yani, o... bana ulaşamaz mı?" Rowan'ın sesi çatlar, benim kalbim de onun korkusunu duyunca çatlar.

"Hayır. Sana ulaşamaz. Bu suçlamalar, Koç Warner ve diğer oyuncuların görgü tanıklığıyla, bir süre hapis yatacak. Hiçbir yargıcın ona ceza vermemeyi düşünemeyeceğini sanmıyorum. Profesyonel sporcu statüsü nedeniyle onu ibretlik bir örnek yapacaklar."

"Diğer oyuncular mı?"

"Hepimiz onu ihbar ettik," diyorum ona. "Herkes ihbar etti, ben de şimdi ihbarımı yapacağım." Memur Simpson'a başımı sallıyorum. "Dün olanlarla ilgili ihbarlarını yapmak için ilk iş olarak karakola gittiler."

"Gerçekten mi?" Gözleri yaşlarla doldu.

"İnanılmaz bir destek sisteminiz var, Bayan Mills. Bundan yararlanın. Onlara güvenin." Memur Simpson gülümser, ancak bu gülümseme gözlerine kadar ulaşmaz. İşinde gördüğü şeyleri hayal bile edemiyorum.

"İfadenizi vermeye hazır mısınız?" Memur Simpson bana sorar.

ban

a "Hazırım."

sor Başını sallar, bana bir kağıt uzatır ve yazmamı söyler.

ar.

Dün gece yaşanan olaylar. Bunu hızlı ve verimli bir şekilde yapıyorum. Duygularımı bir kenara bırakmaya çalışıyorum, ama saldırıya uğrayan sevdiğim kadın olduğunda bunu yapmak zor. Formun altına imzamızı atıp, formu memura geri veriyorum ve o da ortağına başını sallayarak ikisi de koltuklarından kalkıyorlar.

"Gelişmelerden sizi haberdar edeceğiz."

"Eğer serbest kalırsa bana haber verir misiniz?" diye soruyor Rowan.

"Söylerim, ama bu çok ses getiren bir dava. Tahminimce bu nedenle kefalet reddedilecek."

"Teşekkürler." Rowan sandalyesine geri çöküyor, rahatlaması belli oluyor. "Bir saat sonra basın toplantısı düzenleyeceğim. Ben hallederim.

muhabirlere ve bu zor dönemde size mahremiyetinizin korunmasını rica ediyoruz," diyor Roger.

"Teşekkürler, efendim."

"Üzgünüm, Rowan. Kendi adamlarımızdan biri olması kabul edilmesi zor bir durum. Ticaret anlaşmasını imzaladığımızda bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu."

"Bunu bilmeni istemedim," diyor Rowan. "Her şeyi geride bırakmak istedim. Aslında istifa etmeyi ve kaçmayı düşündüm, ama bu..." Bana dönüp gülümsüyor. "Ve onun arkadaşları, sizin oyuncularınız, Corie ve en iyi arkadaşı Sloane beni vazgeçirdiler."

"Bunu yaptıklarına sevindim. Sen takım için gerçek bir değerisin. John hakkında sadece iyi şeyler söyleyebilirim. İyi çalışmaya devam et. Kadromuzda yas danışmanları var, ihtiyacın olduğu kadar izin alabilirsin. İK departmanı seninle iletişime geçecek ve iyileşme sürecinde ihtiyacın olan her türlü desteği sunacak."

Duygularını bastırmaya çalışırken onu izliyorum. "Teşekkür ederim, efendim." Ayağa kalkıp Roger ve Koç'un ellerini sıkıyoruz ve ofisten çıkıyoruz.

Eve dönüş yolu sessiz geçiyor. İkimiz de sessizliği doldurmaya gerek duymuyoruz. Bunun yerine, ihtiyacımız olduğunda birbirimizin yanımızda olduğunu bilerek bu sessizliğin tadını çıkarıyoruz. Garaj yoluna girdiğimde, yolun iki tarafı arabalar ve kamyonlarla dolu.

"Hâlâ buradalar," diyor Rowan, emniyet kemerini çıkarırken.

"Eminim senin için endişelenmişlerdir, erkekler de uyuyor olabilir," diyorum gülerek.

"Burada oldukları için biraz mutluyum," diyor bana. "Onlara olanları anlatmak istiyorum. Onların desteği benim için çok önemli. Bizim için," diyor ve elini uzattı, koluma koydu. Onun sıcaklığı beni sakinleştiriyor. Onun burada benimle olduğu ve iyi olacağı için çok minnettarım. Ona ihtiyaç duyduğu desteği, benden, danışmanlardan, neye ihtiyacı olursa olsun, sağlayacağım. Ona daha erken ulaşamamış olmak her zaman pişmanlık duyacağım bir şey olacak, ama o

iyileşecek ve benim odaklanmam gereken şey bu. O, biz ve geleceğimiz.

"Hadi gidip onlara söyleyelim. Yemek sipariş edebiliriz ya da kendimiz yapabiliriz ve basın toplantısını bekleyebiliriz."

"Sosyal medya yöneticisi olan Corie'nin zaten haberi vardır."

"Muhtemelen. Bu iyi bir şey. Tüm detayları ve trollere cevap verecek tüm gerçekleri biliyor."

"Bu medya için bir kabus olacak, Landry."

Omuz silkiyorum. "Muhtemelen, ama bu sadece meraklı pisliklerin yapacak daha iyi bir şeyleri olmadığı için. Yorumları okumayın. Bırakın klavye savaşçıları olsunlar, biz de hayatımızı yaşayalım. Bir sonraki skandal yakında çıkacak ve biz tarih olacağız."

"Bu hafta bunun gerçekleşmesini istemek çok mu fazla?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. "Şansımız yaver gidebilir. Hadi, içeri girip onlara söyleyelim ve bir şeyler yiyelim. Burada kuruyup gidiyorum kadın."

"Haklısın." O da gülüyor.

Konsola eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Gülüştünü seviyorum, seni seviyorum."

Gözleri yumuşar. "Ben de seni seviyorum."

Birlikte eve giriyoruz ve herkesin mutfak adasının etrafında toplandığını görüyoruz. Masa kahvaltılıklarla dolu ve herkes yemek yemeye hazırlanıyor gibi görünüyor.

"Bunlar da ne?" diye sorar Rowan.

"Şey, Landry'nin telefonunu aile uygulamamızla takip ettim ve hepinizin yakın olduğunuzu gördüm, bu yüzden yemek yapmaya başladık. Bunun boşa gitmesini istemedik." Bana yaslanarak yanından sarılır.

"Teşekkürler, Core," derim ve başının üstüne bir öpücük kondururum.

"Hala burada olduğunuzu inanamıyorum," diyor

Rowan. "Sorun olur mu?" diye soruyor Knox.

"Sorun yok. Hepsini birden anlatabilirim." Rowan bana bakar, ben de cesaret vermek için başımı sallarım. "Roger ve Koç Warner ile görüştük. Onlara baştan sona hikayemi anlattım ve onlar da beni suç duyurusunda bulunmam için cesaretlendirdiler. Bu olay çalışanlar arasında yaşanan bir olay olduğu için onlar da suç duyurusunda bulunuyorlar.

Muhtemelen onlarınki tutmayacak, ama benimki tutacak."

Corie ona gülümser ve önüne geçer, Rowan'ı kucaklar. "Seninle gurur duyuyorum, Rowan. Neye ihtiyacın var? Ne yapabiliriz?" diye sorar Corie.

"Zaten yeterince şey yaptınız. Sadece benim için burada olmanız ve dün gece burada kalmanız bile yeter. Biliyorum, bu tuhaf bir istektir, ama dahice bir istek, Corie. Daha önce hiç ailem olmadı." Rowan omuz silkiyor.

"Eğer aile yatıya kalmak böyle bir yemek anlamına geliyorsa, bunu daha sık yapmalıyız," diyor Reid.

Camden, sanki aynı fikirdeymiş gibi gülücükler atar ve hepimiz güleriz.

"Bana bir tabak ver," diyorum Sloane'a. O da öyle yapıyor ve ben de onu Rowan'a uzatıp, bir tane daha istiyorum. Hepimiz yemek odasında toplanıyoruz.

"Roger'dan bir e-posta aldım," diye itiraf ediyor Corie. "Otuz dakika içinde basın bülteninin gelen kutuma düşeceğini söyledi." Bize göstermek için telefonunu kaldırıyor.

"Bu olayın hayatlarınıza getireceği gereksiz ilgi için üzgünüm," diyor Rowan.

"Sen iyi olduğun sürece, bu ilgiyle başa çıkabiliriz, değil mi?" diye sorar, odadaki herkese bakarak.

"Yani, bizim omuzlarımız geniş," diyor Reid, kaslarını gererek. "Bize ne atarlarsa atsınlar, başa çıkabiliriz."

"Ben de endişelendim," diye söze karışır Corie. "Eski sevgilim bizi ifşa ettiğinde..." Knox'a doğru başını sallar. "...dünyanın sonu gelecek sandım, ama her şey yoluna girdi. Aynı şey olmadığını biliyorum. Lütfen ikisini karşılaştırdığımı düşünmeyin. Neler yaşadığını biliyorum ve geçmişte sana yaşattığı her şey korkunç. Sanırım demek istediğim, bizim için önemli olan ilgi değil." Omuzlarını silkiyor. "Bizim için önemli olan sensin. İyileşmen ve mutluluğun. Gerisi sadece gürültü."

Rowan kız kardeşime gülümser. "En azından sahte ilişkimiz hiç ortaya çıkmadı," der neşeli bir kahkaha atarak, bu da göğsümdeki endişenin bir kısmını hafifletir.

"Lütfen," diye alaycı bir şekilde Sloane. "Aramızdan gerçekten bunun sahte olduğuna inanan var mıydı?

Yani, gerçekten?" diye sorar.

"Hayır," diyor Corie gülümseyerek.

"Evet," Foster, Reid, Baker ve Knox aynı anda cevap vererek herkesi güldürür.

"Hiç de sahte değil," derim, eğilip kızımın yanağına öpücük kondururum. "Yiyin bakalım, çocuklar. Taşınmamız gerekiyor," der Knox. "Bugün mü?" diye sorar Rowan.

"Evet, bugün. Giysilerinizi ve sizin için önemli olan her şeyi alacağız, geri kalanını da elimizden geldiğince alacağız."

"Hiçbirine bağlı değilim. Tüm mobilyalarım ikinci el mağazalardan alındı. Hepsini ihtiyacı olan birine bağışlayacağım." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor, ama odadaki herkes onun üzüntüsünü hissedebiliyor.

Bu hayatta bir şey yapacaksam, ona birlikte geçireceğimiz ömür boyunca saklayabileceği anılar, anlar ve hatıralar vereceğim. Hiçbir zaman kendine ait bir şeyi olmadı, ben de onu şımartmak için elimden geleni yapacağım.

"Paketlemeye yardım ederiz, ağır işleri de bu arkadaşlar halleder," diyor Sloane.

Corie telefonunu kaldırıyor. "Birkaç paylaşım yapmam gerekiyor, ama uzun sürmez."

Böyle açıklamalar yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum, ama bu işin doğası böyle, kamuoyunun gözü önünde olmak böyle. Ne olursa olsun, kızımın yanında durup ona destek olacağım. Hepimiz öyle yapacağız.

"Teşekkür ederim. Hepinize. Bu korkunç olayı daha kolay atlatmamı sağladınız. Doğru olanı savunmak için cesaret bulmama yardım ettiniz ve size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Bebek bakıcılığı," diyor Baker ve hepimiz gülüyoruz.

"Tamam," diyor Rowan. "O küçük adam için bakıcıya ihtiyacın olduğunda, ben varım."

"Dur bakalım, bebeği tek başına kendine saklama," der Corie, Rowan'a kızgınmış gibi bakar ama gülümser. "Benim de o listeye adımın yazılması lazım," der Baker'a.

"Ben de." Sloane elini kaldırır. "Ben de yardım ederim."

Baker hepsine başını sallar. "Teşekkürler. Eminim ihtiyacım olacak."

"Tamam, çabuk yiyin. Kızımı taşınmamız lazım," diyorum.

"Yemeği aceleyle yiyorsa ciddi olduğunu anlarsın," diye şaka yapıyor Foster.

"Tabii ki ciddiylim. Bu yemekler boşa gitmeyecek olsaydı, yolda bir şeyler almayı önerirdim."

"Kahretsin," diye mırıldanır Reid. "Onu sen bozdun, Rowan." Elini ona doğru uzatır ve beşlik akar. "Reynolds seni sürekli yemek yeme ihtiyacının üstünde tutuyor." Küçük parmağını kaldırır ve sallayarak gösterir. "Onu buraya getirdin." Güler.

"Ve bununla gurur duyuyorum," Rowan yorum yapamadan söylüyorum. "şimdi yiyin."

Reid bana selam verir ve sonra hepimiz geç kahvaltımıza başlarız. Bu yemeğin sonunda onun yanıma taşınacağını ve bunun sonsuza dek sürecek hayatımızın ilk adımı olduğunu bildiğim için, hiç olmadığı kadar hızlı yiyorum.

Eğilip kulağına fısıldıyorum, "Seninle sonsuza kadar birlikte olmak için sabırsızlanıyorum."

Bana bakar. Mavi gözleri acı ve kederle dolu olabilir, ama öyle değildir. Her zaman olması gerektiği gibi, sevgi ve mutlulukla parıldamaktadır. Gözlerindeki o bakışı korumak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Yirmi İkinci Bölüm

Landry

Chaz ile olan olaydan bu yana iki hafta geçti. Medya bu haberi bir yangın gibi yaydı. Birkaç olumsuz yorum var, ama tüm makaleler Rowan'ı, beni ve Rampage'i destekliyor. Gerçekler ortada ve nefretlerini kismaya çalışan birkaç klavye savaşçısı pislik var, ama biz onları görmezden geliyoruz. Onlarla uğraşmayın falan.

Rowan'ın yanıma taşınmasının üzerinden iki hafta geçti. Büyük evim artık boş değil. Kapının yanında duran ayakkabılarını, banyo tezgahının üzerinde duran kızsals eşyalarını ve uzun süredir boş duran dolabımın o bölümünün artık dolu olduğunu görmek çok hoşuma gidiyor. Gerçi pek bir şeyi yok ama bunu değiştirmeyi planlıyorum. Bu yüzden bugün öğle yemeğinde kız kardeşimle buluşacağım. Rowan için alışverişe çıkacağız. Kızımı tanıyorum, benim paramı isteyerek harcamaz. Öte yandan, kız kardeşim, kendisi için olmadığı sürece harcar. Etrafım inatçı kadınlarla çevrili, ama bunu değiştirmedim. Kız kardeşime yardım ettiği için ona nasıl ödeme yapacağımı düşüneceğim.

"Peki, şu anda senin nerede olduğunu düşünüyor?"

"Seninle birlikte. Ona birlikte öğle yemeği yiyeceğimizi söyledim. Onu da davet ettim ama kardeşlerimizin birlikte vakit geçirmesi gerektiğini söyledi. Ona Cheesecake Factory'den en sevdiği cheesecake'i getireceğimi söyledim."

"Oh, çabuk öğreniyorsun," diyor Corie, başını sallayarak. "Aferin, kardeşim."

"Onun için her şeyi yaparım, Core. Knox'un sana bakışını, sana olan ilgisini şimdi anlıyorum. Önceden anlamıyordum."

İlk başta, belki de sadece beni kızdırmak için yapıyordur diye düşündüm, ama hiç de öyle değilmiş.

"Onun öyle biri olmadığını biliyorsun, Landry," diye azarladı kız kardeşim.

"Biliyorum. En iyi arkadaşımla seni görmek ya da düşünmek istemediğim için o kadar kafam karışmıştı ki, asıl anlamını kaçırdım. Yani, onun seni sevdiğini ve senin de onu sevdiğini biliyorum, ama bu çok daha fazlası."

"Sen de bunu fark ettiğine sevindim. Annem ve babam onu çok severdi," dedi yumuşak bir sesle.

"Knox da. Onlar burada değiller, ama belki de hayatımızın aşklarını bulmamızda biraz payları vardır."

"Vay canına, kardeşim duygusal mı oluyor?" diye alay eder, gözyaşlarını geri çekerek.

"Değiştin kardeşim," diye şaka yapıyorum.

"Tamam. Öğle yemeği alacağım, başka ne var? Rowan için alışveriş yapmaktan bahsetmiştin, değil mi?"

"Evet, onu biraz şımartmak istiyorum. Onun için kocaman bir dolap falan doldurmak istiyorum."

"Aww," diye Corie şefkatle seslendi.

"Ve kuyumcuya da uğramam lazım." "Oh, mücevherler her zaman hoş bir dokunuş olur."

"Sol eline taktığın türden ne dersin?"

Corie yürümeyi bırakıp bana dönerek bakıyor. "Ciddi misin? Yüzük mü alıyorsun?" Gözleri kocaman ve heyecanla dolu.

"Düzeltilme. Bir yüzük aldım. Onu almam lazım."

"O seninle gelmeyi kabul etseydi bunu nasıl yapacaktın?" Ellerini beline koyar, başını yana eğirir.

"Kolay." Omuz silkiyorum. "Siz bayanlara işinizi yapmanızı ve benim de kendim halletmem gereken bazı işlerim olduğunu söyledim. Her şey yolunda giderdi. Sadece bu şekilde daha kolay oluyor."

"Önce onu yapabilir miyiz?" Neredeyse parmak uçlarında zıplıyor.

"Sonuna kadar bekleyelim. Kamyonetime kilitlemek istemiyorum ve bütün gün yanımda taşımak da istemiyorum."

"Ona ne zaman soracaksın?"

"Yakında. Anladığında anlarsın, değil mi?"

"Babam da öyle derdi."

"Öyle yaptı ve bunu ruhumda hissediyorum. Benim için ondan başka kimse olmayacak."

Corie omzuma vurur. "Kes şunu. Beni ağlatacaksın." Birkaç kez gözlerini kırpar ve gözyaşlarını siler. "Bir kız kardeşim olacak."

"Evet, Core, bir kız kardeşin olacak. Hadi onu şımartalım."

"Tamam, ne düşünüyorsun?"

"Her şeyi. O kadar uzun süre en azıyla idare etti ki. Adı Anılmayacak Olan'la birlikteyken bile. Ona dünyaları vermek istiyorum."

"Biraz kıyafetle başlayalım, oh, ve yeni bir çanta."

"Sana güveniyorum. Onun tarzını biliyorsun. Ben sadece çantaları taşımak ve kartımı kullanmak için buradayım."

"Hayatımın en güzel günü!" diye sevinçle bağırarak beni ilk mağazaya götürüyor. Raflardan rafları dolaşüyor, kıyafetleri çıkarıp koluna atıyor. Geniş bir gülümsemeyle.

"Senin için de birkaç şey atayım," diyorum ona.

"Oh, ben hazırım. Dolabım ağzına kadar dolu, ama teşekkürler. Alışveriş çılgınlığını gelecekteki karın için sakla." O kasaya doğru zıplıyor, ben de onun peşinden gidiyorum. Kartımı okutuyorum ve bir sonraki mağazaya geçiyoruz.

* * *

Kız kardeşim görevi kesinlikle anlamıştı. Kamyonetimin arka koltuğu alışveriş poşetleriyle doluydu.

"Çok mu fazla?" diye sorar Corie, alt dudağını ısırarak.

Gülümsemesini saklamaya çalışıyor.

"Hayır, Rowan şikayet ederse, sana suç atmasını söylerim. Alışveriş terapisine ihtiyacın olduğunu söylerim."

"Ben sorumluluğu üstlenirim." Telefonu çaldığı anda gülüyor.

"İş mi?" diye soruyorum. Cumartesi öğleden sonra ve bu hafta izinliyiz, ama sosyal medya direktörü olarak, o garip saatlerde çalışıyor.

"Evet." Telefonuna dokunuyor ve ağzı açık kalıyor. "Bekle. Ne?" diyor. Telefonunda ne yazdığını okurken onu izliyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Landry, şuna bak." Telefonunu bana doğru çevirir ve ben makalenin başlığını görmezden gelerek resme bakarım. Corie, ben ve ailelerimiz Rampage maçında çekilmiş bir fotoğraf. Bu fotoğrafın ne zaman çekildiğini çok iyi biliyorum. Ben on bir, Corie ise dört yaşındaydı. Babamla birlikte gittiğim son maçtı. Boğazıma düğümlenen duygular göğsüme ağırlık verir.

"Ne yapıyorlar? Şimdi de ailelerimizle ilgili eski makaleleri mi çıkarıyorlar?" diye soruyorum, bir medya kuruluşunun bununla neden ilgilendiğini anlamaya çalışarak.

"Başlığı okudun mu?" diye soruyor.

"Hayır." Az önce kamyonetime geri döndük. Alışveriş yaparken telefonumu kontrol etmedim. Buradan çıkıp Rowan'a gitmek için sabırsızlanıyorum, ama kız kardeşimin dikkatini çeken şey ne olursa olsun, kamyoneti park halinde tutmamı sağlıyor.

Corie gözlerini devirdi ve telefonunu ikinci kez bana uzattı. Bu sefer başlığı okudum. "Gerçek aşk mı, yoksa kader mi?" diye yüksek sesle okudum. "Anlamadım," dedim ona.

"Her şeyi ben mi yapmam gerekiyor?" diye soruyor. "Fotoğrafa bak, sadece bize değil, çevremize de bak. Yanında oturan kızı görüyor musun?"

"Evet. O gün yaramazlık yapıyordun ve hem annemin hem de babamın yanında oturmak istiyordun, ben de babamın yanına ve kızın yanına oturdum."

"Her neyse, ben bir melektim," diye karşılık verdi. "Landry, bu makalede küçük kızın Rowan olduğu yazıyor."

"Ne?" Üçüncü kez telefonunu alıp makaleyi okudum. Makale kaderden ve bizim ilişkimizin, biz farkında olmasak da kaderimizde yazılı olduğundan bahsediyordu.

"Bu gerçekten o mu?" diye Corie'ye soruyorum. Fotoğrafı yakınlaştırıyorum ve evet, kızımı görebiliyorum. Bu o. Daha yakından baktığımda, o sarı saçları ve büyük mavi gözleri onu ele veriyor. Fotoğrafta, ben ona high-five yaparken bana gülümsüyor. "Vay canına," diye mırıldanıyorum. "Bu o. Bu benim Rowan'ım."

Corie gülüyor. "Bu muhabir, bu resmi bulmak için arşivleri didik didik aramış. İyi dedektiflik çalışması," diye övüyor.

"Onun olduğuna inanamıyorum. Çocukken tanışmışız. Burs sayesinde üniversite için Michigan'a taşınmadan önce Tennessee'de büyüdüğünü biliyorum. Dünya gerçekten bu kadar küçük mü?"

"Gerçekten öyle. Şimdi, gidip yüzüğü alalım, sonra eve gidip ona söyleyebilirsin."

"Bir yere daha uğramam lazım." Parmaklarım telefonumun tuşları üzerinde uçuyor ve neredeyse anında cevap alıyorum. Kız kardeşime bakarken gülümsememi saklayamıyorum. "Hadi gidip o yüzüğü alalım."

"Diğer durağın neresi?" diye soruyor.

"Aslında iki tane var, ama ikincisinde bana çok yardımcı olacağını biliyorum."

"Bana da anlatır mısın?"

"Görürsün," diyerek mücevher dükkanının kapısını ona açtım.

Plan kafamda net bir şekilde canlanıyor ve bunun doğru karar olduğunu biliyorum.

* * *

"Selam," Rowan, oturma odasına girdiğimde diyor. Kanepede oturmuş, kucağına battaniye örtmüş, televizyon izliyor. "Corie ile öğleden sonran nasıl geçti?"

"İyi idi." Eğilip dudaklarını dudaklarımla öpüyorum. "Senin günün nasıldı?"

"Rahatlatıcıydı. Birkaç dizi izledim, tırnaklarımı boyadım ve sadece dinlendim. Güzeldi. Telefonumun bildirimlerini kapattım ve ona dokunmadım. Çok ihtiyacım olan, internetten uzak bir gündü."

"Sana bir şey aldım. Aslında birçok şey aldım ama bu ilkini al" diyerek ona küçük, paketlenmiş bir kutu uzattım. Kız kardeşime planımı anlattığımda, mükemmel bir ambalaj bulmak için elinden geleni yaptı.

"Landry, bana hediye almana gerek yok."

Gülüyorum. "Bebeğim, hayatımızın geri kalanında seni şımartacağım. Buna alışsan iyi olur."

"Seni bu yüzden sevmiyorum. Seninle bu yüzden birlikte değilim." "Biliyorum Roe. Sadece kızımı şımartmak istiyorum."

Gülümsüyor, mavi gözleri sevgi ve mutlulukla parıldıyor. Aldığım yüzük cebimde delik açıyor ama sorun değil. Orada uzun süre kalmayacak.

Rowan kutuyu açıp resim çerçevesini çıkarırken onu izliyorum. "Aman Tanrım. Bunu nereden buldun?" Bana dönüp bakıyor. "Bu benim, Landry."

"Biliyorum. O günü hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

"Evet. O zamanlar küçüktüm, ama bu anıyı sonsuza kadar saklayacağım. Sosyal hizmet görevlisi Kathy, kaldığım çocuk yurduna Rampage maçına tüm çocukların katılabilmesi için ücretsiz biletler verildiğini söyledi. O zamanlar yedi ya da sekiz yaşındaydım ve futbol hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama gitmek için çok heyecanlıydım. Yanımda oturan çocuk bana çok nazikti, her şeyi açıklıyordu ve Rampage gol attığında benimle high-five yaptı. Mutlu bir gündü. Böyle günler çok nadirdi ve bu günü asla unutmayacağım. Bunu bulduğuna inanamıyorum."

"Ben yapmadım. Bir muhabir yaptı. Bununla ilgili bir makale yayınladılar."

"Gerçekten mi?" Burnunu kırıştırdı. "Yani, şu anda Rampage için çalıştığım için bunun değerini anlayabiliyorum. Los Angeles'tan ayrıldığımda, Tennessee beni çağırıyordu. Bir anlık hevesle, bugünün anılarından yola çıkarak Rampage'a iş başvurusunda bulundum. Başarısız olacağımı düşünmüştüm, ama işte buradayım."

"Makaleyi okumak ister misin?"

"Evet, lütfen." Fotoğrafa bir kez daha bakıp, kenara koydu ve cep telefonumu aldı.

Makaleyi okurken onu yakından izliyorum. İyi kısma geldiği anı tam olarak biliyorum. "Landry," adımı okşar gibi söylüyor. "Bu sen misin?" Ekrana dokunarak resmi büyütüyor, sonra telefonu kucağına bırakıp çerçeveli kopyasını alıyor. "Bu sen, Corie ve ailen, değil mi?"

"Evet. Bu, babam ölmeden önce onunla birlikte gittiğim son maçı."

"Senmişsin. Bana karşı çok nazik davranan, her şeyi açıklayan ve benimle birlikte kutlama yapan çocuk sendin. O sendin."

"O bendim, bebeğim." Yalan söylemeyeceğim. Biraz boğazım düğümlendi. Ailemin sevdiğim kadını asla tanıyamayacağı düşüncesi beni üzdü. Ama burada, ellerimde hepimizin bir fotoğrafı var. Elbette

o zamanlar benim değildi, ama hepimiz birlikteyiz. Bu çok özel bir şey ve onu her zaman saklayacağım.

"Buna inanamıyorum," diyor, sesi titriyor.

"Corie dışarıdayken bir uyarı aldı. Ben de aynı derecede şok oldum, ama o fotoğrafın bir kopyasına ihtiyacım olduğunu biliyordum. Makaleyi yazan kişiye ulaştım ve bana bir kopya vermekten memnuniyet duydular."

"Bu bizim ilk birlikte çekilmiş fotoğrafımız," diyor, gözyaşlarını silerek. "O zamanlar bile hayatımın parlak noktasıydın." Kucağındaki battaniyeyi atıp ayağa kalkıyor ve çerçeveyi şömine rafına koymak için hareket ediyor.

Sessizce onu takip ediyorum ve o arkasını döndüğünde, beni diz çökmüş halde görünce nefesini tutuyor. "Seni seviyorum, Rowan Mills. Kader bizi yeniden bir araya getirdi ve kaderi asla sınınamamalıyız," diyorum ona, cebime uzanıp küçük kadife yüzük kutusunu çıkarıyorum. Ellerim titremez bir şekilde kapağı açıp ona yüzüğü uzatıyorum.

"Bunu birkaç hafta önce seçtim ve bugün teslim aldım. Bir planım yoktu," diye gülümseyerek itiraf ediyorum. "Her zaman hatırlayacağın, özenle hazırlanmış bir şey yapmak istedim. Bunun senin için özel bir an olmasını istedim. Planım, yüzüğü alıp gerisini düşünmekti. Belki arkadaşlarımla. Sonra bugün, bu yüzüğü almadan hemen önce, Corie telefonuna bu makaleyi ve fotoğrafı aldı ve ben anladım."

"Neyi anladın?" diye soruyor, sesi duygudan boğuklaşmış.

"Seninle evlenmek istediğimi nasıl, nerede ve ne zaman söyleyeceğimin önemi yoktu. Önemli olan, birbirimizle paylaşacağımız anlardı. Evren, biz hazır olmadan bizi bir araya getirdi ve seni bana geri getirdi. Nashville'e geldin, benim ekibimde çalışmaya başladın, kız kardeşimle arkadaş oldun... Her şeyin böyle olması gerekiyordu."

"Landry." Gözyaşları yanaklarından süzülüyor.

"O gün benim için çok anlamlıydı. Babamla yüz yüze izlediğim son maçı. Ve sonra sen geldin. O zamanlar bilmiyordum, ama sen hayatımı değiştirecektin. Hayatıma girdin ve ona yeniden anlam kattın. Seninle geçirdiğim her an bir öncekinden daha güzel. Seninle bir hayat kurmak istiyorum."

seni sonsuza kadar sevmek istiyorum."

Kutudan yüzüğü çıkararak, sol elini elimle tutuyorum. "Rowan Mills, aşkım, hayatım, benim karım olma şerefini bana bahşeder misin? Benimle evlenir misin?"

O başını sallar. Gülümsemesi göz kamaştırıcıdır ve gözyaşları yanaklarından durmaksızın akar.

"Sözlerini duymam lazım, güzelim." "E-Evet, seninle evlenirim."

Yüzüğü parmağına takıp ayağa kalkarım ve onu kollarıma alırım. Onu tutarken titriyor. Geriye yaslanıp ellerini yüzüme koyar ve beni öper.

"Seni hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum," diye fısıldar dudaklarıma, "ama seni hayatıma soktuğu için her gün Tanrı'ya şükrediyorum. Seni çok seviyorum, Landry Reynolds."

"Ben de sizi seviyorum, Bayan Reynolds."

Elini yüzümden çekip yüzüğüne bakar. "Herkesi aramam lazım. Bekle... onları davet edelim mi? Yapabilir miyiz?"

"Bebeğim, bu bizim günümüz, bizim hayatımız... ne istersek yapabiliriz. Ailemizin buradaki kutlamaya katılmasını istiyorsan, öyle yapalım. Hatta, Corie'yi arayayım, o yemekleri ayarlayıp herkese haber versin. Böylece ben de eşimle biraz vakit geçirebilirim."

"Nişanlım," diye düzeltir.

"Beni sonsuza kadar bekletmeyeceksin, değil mi?"

"Büyük bir düşün istemiyorum, küçük bir şey olsun. Sadece bize en yakın olanlar olsun. Olur mu?"

"Harika. Peki, ne zaman?" "Bilmiyorum.

Yakında."

"Yakında bana uyar." Telefonumu alıp kız kardeşimi arıyorum ve Rowan'ın da duyabilmesi için hoparlörü açıyorum. İlk çalınıştta cevap veriyor. "Selam Core, sana bir yenge kazanacağını haber vermek istedim."

"Evet!" diye bağırır Corie. "Knox! O yaptı ve o da evet dedi," diye seslenir. "Beni duyabiliyor mu? Onunla konuşmama izin verin."

"Seni duyabiliyorum." Rowan gülüyor.

"Aileye hoş geldin. Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkürler, Corie."

"Dinle, bize bir iyilik yapar mısın?" diye soruyorum kız kardeşime. "Ne olursa."

"Roe herkesi kutlama için davet etmek istiyor. Arkadaşları toplayıp yiyecek bir şeyler alabilir misin? Nişanlımla birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum."

"Oh, hayır, olmaz Reynolds," Knox gülerek söyler.

"Anlıyorum kardeşim," derim ona.

"Artık oyunu başlatmanın zamanı geldi, Reynolds. Başaramayacağından endişeleniyordum," diye şaka yapıyor Knox.

"Kapa çeneni, Beckett. Buraya gel de ikinizi de kucaklayayım," diyorum ona.

"Yoldayız dostum. İkinizi de tebrik ederim."

Hoşça kal demeden telefonu kapatıp, telefonumu kanepeye atıyorum ve nişanlımı öpüyorum. Bu kadın sonsuza kadar benim olacak ve bu da beni dünyadaki en şanslı adam yapıyor.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Rowan

Noel arifesi ve olan biten her şeye rağmen, ben yine de Noel ruhuna girmiş durumdayım. Nasıl girmeyeyim ki? Landry ve ben, ağaçlardan ışıklara, çelenklere kadar tüm evi süsledik. Hatta ocak koluna Noel temalı el havluları bile astım.

Nişanlım beni bir kez daha şımarttı. Hiç evim olmadı, tatillerde süsleyebileceğim bir evim olmadı. Chaz ağaç koymama izin verdi, ama tüm işi sadece onu kaldırmak için yapmak zorunda olduğum için bunun aptalca olduğunu söyledi.

Landry öyle değil. Sevgilim sadece girişteki devasa ağacı dikmeme yardım etmekle kalmadı, sinema odasına ve ana oturma odasına da birer ağaç koyduk. Aralık ayının ilk haftalarında antrenmanlardan sonra saatlerce bana yardım ederek evimizi Noel'in kış harikalar diyarına dönüştürdü.

Beni şımartmayı gerçekten çok seviyor.

Bugün şekerli kurabiye yapıyorum. Knox'un ailesi bizi Noel yemeğine davet etti ve ne getirmem gerektiğini sorduğumda, hiçbir şey getirmeyin dediler, ama ben eli boş gitmeyi reddediyorum. O yüzden şekerli kurabiye yapıyorum. Ayrıca, kimse yemese bile Landry'nin yiyeceğini biliyorum. Ayrıca evimizin harika kokması da ek bir avantaj.

Garaj kapısı açılır ve müstakbel kocam bana doğru yürür, arkamdan bana sarılır. Boynumu öper, omurgamdan bir titreme geçer. "Burası çok güzel kokuyor," der ve bir kurabiye kapmaya çalışır.

Elini itiyorum. "Onlar fırından yeni çıktı. Soğumaları lazım."

"O zaman ben de seni yiyeceğim," diyor, boynumu ısırarak beni kıvrandırıyor.

"Hayır. Bu kurabiyeler bitene kadar olmaz, bayım."

"Bebeğim, çok yediğimi biliyorum, ama bu çok fazla kurabiye," diyor bana.

"Bu son parti," diyorum, Noel şekilli kurabiye kalıplarını kullanarak hamuru kesmeye devam ederken, sonra da fırın tepsisine yerleştiriyorum. "Yarın Beckett'lere akşam yemeğine gittiğimizde yiyeceğiz."

"Ama bu gece biraz alacağım, değil mi?" diye tatlı bir sesle sorar.

"Soğur soğumaz. Hala süslemem gerekiyor." "Sonra ne olacak?"

"Sonra, günün geri kalanında işim biter. Ertesi gün arkadaşlar geldiğinde tüm hediyeler paketlenmiş olacak."

"Hediyeleri ne zaman vereceğiz?" diye sorar, çenesini omzuma dayayarak.

"Yarın sabah kalkıp Knox'un ailesinin evine gitmeden önce vereceğimizi düşündüm."

"Şimdi versek nasıl olur?"

Yaptığım işi bırakıp omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Şimdi mi? Noel arifesindeyiz."

"Bunu geleneğimiz yapalım," diye önerir. "Çocukları yatırıp birbirimize hediyeler vereceğiz." Kaşlarımı kaldırıncı gülümser. "O tür bir hediye değil, yaramaz kız, ama bunu Noel Arifesi geleneğine kesinlikle ekleyebiliriz." Göz kırpar.

"Ama o zaman Noel sabahı açacak hediyemiz kalmaz."

"Hmm, tamam, uzlaşalım. Noel arifesinde birbirimize birer hediye verelim, sadece ikimiz, ve sonra yatmadan önce senin yaramaz kız önerini de ekleyelim."

Son kurabiyeyi kurabiye tepsisine koyduktan sonra ellerimi silip kollarında dönerek dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Anlaştık. Şimdi pişirmeyi bitirmem lazım."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Süslemek ister misin?"

"Tabii, ama şimdiden uyarıyorum. Bu kurabiyeleri süslerken, kokularını duyup da tatmadan duramam."

"Sert pazarlık yapıyorsunuz Bay Reynolds, ama şartlarınızı kabul ediyorum." Onu bir kez daha öptükten sonra göğsünü itiyorum. O geri çekiliyor ve son fırın tepsisini alıp fırına koymama izin veriyor.

"Biraz müzik lazım," diyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. Telefonu evdeki Bluetooth hoparlör sistemine bağlıyor ve Noel müziği seçtiğinde hoş bir sürpriz yaşıyorum. "Mutlu eş, mutlu hayat." Gülümsüyor.

"Henüz karın değilim."

"Dilini tut, genç bayan. Bunlar kötü sözler. Kötü, *çok kötü* sözler, Roe." Bana sert bir bakış atmaya çalışırken, işaret parmağını bana doğru sallıyor.

Ona bir öpücük gönderiyorum. "Seni seviyorum, bir numara."

Gözleri yumuşar ve alaycı bakışı kaybolur. "Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Tüm kurabiyeleri süslemeye başlıyoruz ve iki saat sonra, yorgun ve şeker komasındayız çünkü müstakbel kocam çok haklıymış. Ürünleri tatmamak imkansızdı.

"Hediye zamanı mı?" diye soruyor, el ele oturma odasına doğru yürürken.

"Hadi yapalım," diyorum ona.

"Ben ilk başlıyorum," diyor. Oturma odasındaki ağacın yanına gidiyor, orada birbirimize aldığımız tüm hediyeler var. Uzun, ince bir kutu alıyor ve neredeyse zıplayarak kanepeye geri dönüp yanıma oturuyor.

"Mutlu Noeller, güzelim," diyor ve kutuyu kucağıma koyuyor.

Kutuyu kaldırıp sallayarak içinde ne olduğunu tahmin etmeye çalışıyorum. "Hiçbir şey yok," diyorum Landry'ye, o da gülüyor. "Çok hafif."

"Açıp bakman gerekecek, bebeğim." Gülümsüyor.

"Bekle." Kutuyu yanımdaki kanepeye koyup ayağa kalkıyorum ve ağacın yanına gidip onun açmasını istediğim hediye alıyorum. Kanepeye geri koşup bir yastık alıyorum ve ona verirken gülerek onu zıplatıyorum. "Bu senin," diyorum, eğilip yanağına öpücük konduruyorum.

"Önce sen aç," diyor bana. "Bunu yıllardır bekliyorum."

"Yıllardır, ha?"

"Sadece aç şunu." Kafasını sallıyor, ama gülümsüyor.

"Açmadan önce sana teşekkür etmek istiyorum. Bu yıl boyunca bana destek oldun ve beni çok sevdin. Birlikte kurduğumuz bu hayat için teşekkür ederim. Sen benim kahramanımsın, Landry Reynolds."

Yaklaşır, dudakları benimkilerin üzerinde durur. "Senin kahramanın değilim, bebeğim. Sadece senin kahramanım," diye mırıldanır dudaklarına. Geri çekildiğinde, elimdeki hediyeye başını sallar. "Aç."

Yavaşça kağıdı yırtarken koltuğumda kıpırdanıyorum. "Bunu sen mi sardın? Çok güzel olmuş."

"Evet," diyor. "Sadece üç denemede başardım." Benimkilere göre devasa olan ellerini kaldırıyor. "Bu eller hediye paketlemek yerine futbol topu yakalamakta daha başarılı."

"Mükemmel yaptın," diyorum, son parça ambalaj kağıdı yere düşerken. Beyaz bir hediye kutusu, gömlek için alacağın türden, ama o kadar hafif ki içinde gömlek yokmuş gibi geliyor. Yanlardaki bandı soyup kutunun kapağını açıyorum ve kağıt mendili karıştırıp bir zarf buluyorum. Onu kaldırıyorum. "Bu ne?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak.

"Aç şunu, Roe."

Zarfı açıp tek bir kağıt çıkararak okumaya başlıyorum. "Tebrikler, gerekli tüm evraklar tamamlandı ve Rowan Reynolds Vakfı artık kar amacı gütmeyen bir kuruluş olarak tanındı. Vakfın gelecekteki tüm ihtiyaçlarında size yardımcı olmayı sabırsızlıkla bekliyoruz." Mektup imzalanmış, ama ben kafamda bu sözleri tekrar tekrar söylüyorum. "Landry?" diye soruyorum, sesim titriyor.

"Bunun alışılmadık bir hediye olduğunu biliyorum, ama bu ikimizin de kalbine yakın ve değerli bir şey. Umarım birlikte inşa edip büyütebileceğimiz bir şey olur."

"Rowan Reynolds Vakfı," diye okudum yüksek sesle.

"Rowan Reynolds hayatımın aşkı, karım, elbette bu vakıf onun adını taşıyor." Göz kırpıyor.

"Ben henüz senin karın değilim."

"Buradasın." Elini göğsüne koydu. "Bu vakıf, yaş sınırını aşan koruyucu bakım sistemindeki çocukları destekliyor. Üniversite ya da meslek okuluna gitmek ya da bu seçeneklerin hiçbiri mümkün değilse iş bulmak için hala desteğe ihtiyaçları var. Birçoğu yaş sınırını aştıklarında tekrar dünyaya atılıyor ve biz onlara yardım edeceğiz."

O haklı. Çok çalışıp Michigan'daki bir üniversiteye burs kazandım. Burs konaklama masraflarını karşılamadığı için garsonluk yapıp eski bir apartman dairesinde yaşadım. Sonra Chaz ile tanıştım ve o beni büyüledi, kendimi önemli hissettirdi, ta ki hissettirmez olana kadar, ama o zaman ben onun ağına çoktan kapılmışımdım. Eğer bir tür destek veya yardım almış olsaydım, farklı bir yol seçebilirdim. Daha iyi bir yol. Ama o yol sonunda beni Landry'ye ve kendi seçimimizle kurduğumuz aileye getirdi. Bunu hiçbir şeye değişmem.

"Benim hediyem bununla boy ölçüşemez," diyorum, yanaklarımdaki gözyaşlarını silerek gülümseyerek.

"Bebeğim, bu bir yarışma değil. Ne olursa olsun, eminim çok seveceğim."

"Seni sevdiğim kadar değil. Bu inanılmaz, Landry. Bana çok şey verdin, en önemlisi de kalbini. Ama bu," kağıdı kaldırıyorum, "ikinci sırada geliyor."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi sıra bende." Paketi açar ve içindeki şeyi görünce donakalır. Elindeki hediyeye birkaç saniye boyunca bakakalır, sonra gözlerini bana çevirir. Gözlerinde yaşlar vardır. "Nasıl?"

"Teklif etmeden önce bana verdiğin fotoğrafı yerel bir sanatçıya götürdüm. Onlara çizdirdim. Ailenin de evimizin bir parçası olmasını istedim. Corie ve Knox için de birer tane aldım. Umarım sorun olmaz, ama onlara da aynısını yapmam uygun olur diye düşündüm."

"Mükemmel." Resmi bir kenara koydu. Yaklaşarak elini boynuma doladı ve beni öptü. Yavaş başladı, ama ben yavaş istemiyordum. Öpücüğü derinleştirdim, daha da yaklaştım, çünkü bu adama ne kadar yakın olursam olayım, asla yeterli gelmiyordu.

"Buraya gel," diye dudaklarıma fısıldıyor. Landry pozisyonunu değiştirip beni kucağına oturtuyor. "Daha iyi," diyor, eğilip sanki bu son kez olacakmış gibi beni öpüyor. Dili

dudaklarımı izler ve ben daha fazlasını isteyerek ona açılırım. Bana verebileceği her şeyi isteyerek.

Ellerim gömleğinin altına girip sert karın kaslarına bastırıyor. Bu temastan titriyor ve bana böyle tepki vermesinden büyük zevk alıyorum. Milyonlarca kadının hayran olduğu bu adama bunu ben yaptım, ama onlar ona sahip olamazlar çünkü o tamamen benim. Sadece benim dokunuşum onu bu şekilde etkiliyor. Bu baş döndürücü bir duygu.

Landry kalçalarımı kavrar ve ayağa kalkar. Kollarımı ve bacaklarımı ona dolayarak sıkıca sarılırken kahkahalarla çığlık atarım. "Bu partiyi yatak odasına taşımamız gerek. Senin için planladığım şey için yer lazım," der ve boynumu öper. O benim tenimi ısırdığında tekrar çığlık atıyorum ve o başını kaldırıp bana göz kırpmıyor. Sonra harekete geçiyoruz. Beni odamıza taşıyor ve nazikçe yatağa atıyor. Birkaç kez zıplıyorum. Kahkahalarımız odayı dolduruyor ve umarım bunu asla kaybetmeyiz. Birbirimize karşı kendimiz olabilme, gülme, aptalca davranma ve eğlenme özgürlüğümüzü, hayat zorlaştığında bile.

"Ne düşünüyorsun, bebeğim?" diye sorar, başını yana eğerek.

"Seni. Bizi. Hayatımızı seviyorum, Landry. Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç bilmiyordum."

"Seni daha da mutlu etmek üzereyim." Kaşlarını oynatır. Yatağa eğilir, ellerine dayanır ve beni tatlıca öper. "Roe?"

"Evet?" diye soruyorum dudaklarına.

"Çıplak kal." Yanlarımı gıdıklayarak beni güldürüyor ve kıvranmama neden oluyor, sonra da tam boyuna kadar geri çekiliyor. Elini uzatarak ayağa kalkmama yardım ediyor ve soyunmaya başlıyor. Ben de aynısını yapıyorum, onun sıcak tenini tenimde hissetmek için bir saniye bile fazla beklemek istemiyorum.

Landry sertleşmiş penisini kavrar ve gözleri çıplak vücudumda dolaşırken okşar. Onun ilgisinden titriyorum, vücudum onun dokunuşunu arzuluyor. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye boğuk bir sesle söyler.

"Peki ya bu?" Penisini işaret ediyorum. "Penisimi mi istiyorsun, bebeğim?"

"İstediğimi biliyorsun." Utangaç olmanın bir anlamı yok. Landry benim adamım. O benim her parçama sahip, ben de ona. Saklayacak hiçbir şeyim yok.

Bu adamdan korku yok, endişe yok. Bu, hayal edebileceğimden çok daha özgürleştirici.

Landry elini indirip kollarını yanlara açar. Sertleşmiş penisi dik durur, sert ve kaslı vücudu ortada sergilenir. "İstediyini al, Roe."

Bunu iki kez söylemesine gerek yok. Yataktan bir yastık alıp ayaklarının dibine bırakıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Bir süre burada kalacağım, o yüzden rahat etsem iyi olur. Bir elimle sert kalçasını kavrayıp kaslarının seğirmesini hissederken, diğer elimle penisini tutup ağızıma götürüyorum.

İlk başta onu kızdırıyorum, sadece ucunu alıp dilimle döndürüyorum. O inliyor ve bu beni daha fazlasını almaya teşvik ediyor. Boğazımın arkasına çarptığında öğürene kadar durmuyorum.

"Sakin ol, bebeğim," diye fısıldayarak saçlarımı ellerine alıyor. Kontrolü ele almıyor. Benim kendi başıma oynamama ve keşfetmeme izin veriyor, ben de öyle yapıyorum.

Onun kontrolü ele geçirmesinin tek nedeni, onun uyluğunu tutan elimi bırakıp kendi bacaklarımın arasına kaydırarak rahatlamak istememdir.

"Oh, hayır. Tüm zevkin benim." Bir adım geri çekilir, penisi ağızımdan çıkarken duyulabilir bir ses çıkar. Gözlerim yaşlı bir şekilde ona bakarım ve elimle ağızımı silerim, diğer elimi ise bacaklarımın arasında tutarım. Onu arzuluyorum.

"Rowan," diye homurdanarak eğildi, beni kollarının arasına aldı ve ikinci kez yatağa attı. Zıplıyorum ve kıkırdayarak, özgür ve o kadar tahrik olmuş hissediyorum ki, yanıp kül olabilirdim. Landry üzerime sürünerek, bacaklarımın arasına yerleşiyor. Penisi girişime dayanmış durumda, ama içeri girip bu acıyı dindirmek için hiçbir hareket yapmıyor. Elimi aramıza soktuğumda, onu yakalıyor, dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Şu haline bak, benim zevkimi çalmaya çalışıyorsun."

"Benim zevkim, lütfen," diye yalvarıyorum.

"Senin zevkin benim zevkim, bebeğim." Penisini kavrayarak, onu nazikçe amıma vurur ve sırtım yataktan kalkar.

"O zaman al. Lütfen al. Beni al."

"Böyle mi?" Yavaşça içime giriyor. Gerginlik her şey ve aynı zamanda yetersiz.

"Daha fazla." Bacaklarımı beline doladım ve onu kendime doğru çektim, o da sonunda ait olduğu yere, içime kolaylıkla girdi.

"Siktir, Roe," diye nefes nefese söylüyor.

"Hazır değilim." "Ne?"

"Daha uzun sürmesini istedim, bebeğim. Yapamıyorum. Çok iyi hissettiriyorsun, çok sıkı ve ıslaksın. Bunu uzatmak istedim. Çok uzun zaman oldu," diyor bana.

Bu beni güldürdü. "Bu sabah oldu," diye hatırlatıyorum ona.

"Çok uzun zaman oldu," diyor, sesi ciddi. "Yemekten daha çok ihtiyacım olan tek şey senin amın," diyor, kalçalarını sallayarak.

"Çok yaklaştım," diyorum ona. Nedenini bilmiyorum. Belki onun tatlı hediyesi yüzündendir, belki de onun sikini emerek kendimi heyecanlandırıdığım içindir. Belki de Landry olduğu içindir, biz olduğumuz içindir ve birlikte patlayıcı olduğumuz içindir. Sebep ne olursa olsun, omurgam karıncalanmaya başlıyor ve boşalmamın yakın olduğunu biliyorum.

"Beni demir yumruk gibi sıkıyorsun," diye inliyor, çekip tekrar içeri girerken.

"Yap şunu," diyorum ona. "Lütfen."

"Hızlı mı istiyorsun?" diye soruyor, biraz daha sert iterek, kalçalarının eğimi tam ihtiyacım olan yere vuruyor. "Tamam," diyor, cevap vermeme gerek bile görmeden. "Ama sonra seni tekrar alacağım. Yavaşça. Seninle sevişmek istiyorum."

"Bunun için hayatımızın geri kalanı var. Şu anda sadece boşalmam lazım. Lütfen, lütfen," diye yalvarıyorum.

"Siktir," diye tıslar. Kalçaları tekrar ileri geri hareket eder ve ben sadece dayanmaya çalışırım. Tırnaklarım sırtındaki derisine batar, topuklarım sıkıca kilitlenir ve her hızlı itişte arzumu daha da artar.

"Landry!" Dalga dalga gelen zevk beni sararken onun adını haykırıyorum. Birkaç vuruş daha ve o hareketsiz kalıyor, yüzünü boynuma gömerek içime boşalıyor.

Bir dakika nefes almaya çalışıyoruz. Landry sonunda başını kaldırıyor ve bana aptalca bir gülümseme atıyor. "Mutlu Noeller, benim Rowan'ım." Kalbim eriyor, amım onu sıkıyor, o inliyor ve ben gülümsüyorum.

"Mutlu Noeller, benim Landry'im."

Epilog Rowan

Rowan

Landry ve ben evlendiğimizden bu yana bir ay geçti, ama hâlâ rüya gibi geliyor. Her gün kendimi yüzüklerime bakarken buluyorum. Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum. Olmam gereken yeri buldum. Sonunda bir yuvam var. Sadece Nashville değil, sevdiğim insanlar da. Ailem.

Bir ailem var.

Bugün kutlama yapıyoruz. Rampage, üst üste ikinci kez lig şampiyonasına yükseldi. Büyük maç iki hafta sonra ve kızlarla bir kutlama yapmaya karar verdik. Rampage şampiyonluk maçını kazansa da kaybetse de, bizim için onlar yine de kazananlar. Bunu herkesi bir araya getirmek için bir bahane olarak kullanıyoruz. Gerçi buna ihtiyacımız yok.

Knox ve Corie'nin evinde akşam yemeği yiyeceğiz. Pazartesi akşamı ve yemeğe hazırız, sadece Baker ve Camden'ı bekliyoruz. Baker, Natasha'ya haftalardır, bu hafta Camden'ın onunla olduğu için kutlamamız için bu akşam Camden'ı alıp alamayacağını soruyordu. Natasha, yarım saat önce onu arayıp evet dedi. Ancak, Baker zaten yapması gereken gibi, Camden'ı bu haftanın geri kalanında ve gelecek hafta boyunca bakmak zorunda. Görünüşe göre, Natasha son dakikada bir modellik sözleşmesi aldı ve ülke dışına çıkması gerekiyor.

Onu bekletmesinden nefret ediyorum, ama küçük dostumuzun kutlamamıza katılacağı için hepimiz çok heyecanlıyız. Dadısı bu hafta izinli, çocuklarını görmeye gitti, bu yüzden Corie, Sloane ve ben yardım etmeye gönüllü olduk. Hatta Camden'ı antrenman salonuna getirmem için izin bile aldık. Rampage, oyuncularını ve

alışanlarına değer veriyor ve ben de bu organizasyonun küçük bir parçası olmaktan bk mutluluk duyuyorum.

"İşte geldi," diyor Reid, Baker'dan Camden'ı almak için aceleyle yaklaşıyor. Bebek taşıyıcısını kanepeye koyuyor ve hızla bebeğin kemerlerini çözüyor, onu çıkarıp göğsüne yatırıyor.

Yedi aylık olan Cam, hızla byor ve Reid amcasına gülücükler saçıyor.

"Hadi yiyelim," diye seslenir Landry.

Herkes tabağını hazırlamak için koşturur ve masaya geçer. Herkes yerini alınca, onlara daha önce aldığım telefonu anlatırım. "Bugün savcılıktan bir telefon aldım. Beş kadın daha ortaya ıktı. Toplamda yirmiden fazla kadın, hepsi de Chaz ile ilgili benzer hikayeleri hakkında kanıtlara sahip. Chaz ve onlara yaptığı muamele hakkında sessiz kalıyorlardı. Detaylara girmeyeceğim, çünkü bugün onunla ilgili bir gün değil, ama savcı, aleyhinde topladıkları kanıtlarla çok uzun bir süre hapis yatacağından emin olduğunu söyledi."

"Tabii ki," diyor Knox, bana başını sallayarak.

"Bu süreç boyunca bana verdiğiniz sonsuz destek için hepinize teşekkür ederim.

Sizler olmasaydınız bunu başaramazdım."

"Aile böyle yapar," diyor Corie, bana gülümseyerek. "Ailenin başka ne yaptığını biliyor musun?" diye soruyor.

Kimse cevap vermez, ben cevap veririm. "Ne?"

" hediye hediyeler ve sürprizler diyor diyor, neredeyse koltuğunda titriyor.

"Bana sürpriz bir hediye olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" Onun coşkusuna gülümsüyorum.

"Hayır, ama bilen birini tanıyorum." Kardeşine dramatik bir şekilde göz kırparak gülümsemesi daha da genişler.

"Core, sürprizin hangi kısmını anlamadın?" diye sordu kocam, dudaklarında eğlenceli bir gülümsemeyle.

"ok iyi anlıyorum. Ama çok uzun sürüyor," diye sızlanır.

Landry'ye dönüp bakarım. "Bana bir sürprizin mi var?"

"Evet." Elini uzatıp gevşek bir sa telini kulağımın arkasına koyar.

"Görmek ister misin?"

"Bu, bir çocuğa akşam yemeğinde dondurma isteyip istemediğini sormak gibi bir şey. Evet." Başımı sallarım. "Görmek istiyorum."

Masadan kalkıp ayağa kalkar. "Hemen dönerim," der ve odadan çıkar.

Kayınbiraderime bakarım. "Bir ipucu lazım."

"Hayır." Ağzını dramatik bir şekilde kapatır. "Şimdi sessiz kalmak istiyor." Baker güler.

"Roe, gözlerini kapat!" diye bağırır Landry.

Dediğini yapıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bu sefer bana ne hazırladığını merak ediyorum. Kocam beni şımartmayı sever, bu yüzden ne hazırladığını tahmin etmek zor. Gerçi, genellikle tüm aile burada olduğunda bana hediye vermez.

"Aç," diyor.

Yavaşça gözlerimi açtım ve Landry'nin bir köpek yavrusu tuttuğunu gördüm. Kırmızı renkli bir golden retriever yavrusu, çok yumuşak ve tüylü görünüyordu. "Bir köpek yavrusu mu?" diye sordum, doğru duyduğumdan emin olmadan. Bana bir köpek mi almıştı?

"Evet. Çocukken hep bir tane istediğini söylemiştin, şimdi bir tane var. Sezon boyunca takımla birlikte seyahatleyken zor olacağını biliyorum, ama bunu düşünmemiz için biraz zamanımız var."

"Onu her zaman benim evime getirebilirsin. Cam'in benimle olduğu haftalarda dadı yardım edebilir. Bayan Ward çok sevinir," diyor Baker.

"Ona ne isim vereceksin?" diye sordu Landry.

"Phoenix," diyorum, sesim titriyor. "O, geleceğin umudu ve küllerinden yeniden doğup alevlerin içinden geçmenin sembolü."

"Akşam yemeğinde ağlamak bingo kartımda yoktu," diyor Sloane, gözlerini silerek.

"Phoenix, annene merhaba de," diyor Landry köpeğe.

Küçük yavruyu kucağıma alıp ona sarılırım. O kadar yumuşak, sıcak ve son derece sevimli ki. "Onun benim olduğuna inanamıyorum."

"Hey, Roe, kocana Lamborghini istediğini söyleyebilir misin?" diye soruyor Reid.

"Ne?" Ona dönüp bakıyorum. "Lamborghini istemiyorum."

"Biliyorum, ama ben biliyorum ve takas yapabiliriz. İstedğin her şeyi sana alacağını biliyorsun." Reid sırtıyor.

İşaret parmağımı ona doğrultuyorum. "Sana araba yok, genç adam," diye şakacı bir şekilde azarlıyorum ve herkes kahkahalara boğuluyor, küçük Cam bile gülümsüyor çünkü biz gülüyoruz.

Hayatımda pek çok zor anlar yaşadım. İlerlemek için mücadele etmeye değer mi emin olamadığım zamanlar oldu, ama pes etmedim ve bu beni buraya getirdi. İlk kez bir evim, bir ailem ve her anını yaşamak için sabırsızlandığım bir geleceğim olduğunu hissediyorum.

Epilog Landry

Landry

End zone'a adımımı attığım anda dizlerimin üzerine çöküyorum. Oyun saatinde otuz saniye kalmışken, o beyaz çizgiyi geçmem bizim galibiyetimizi garantiledi. İki yıl üst üste lig şampiyonu olduk.

Nefes almaya bile vaktim olmadan takım arkadaşlarım üstüme çullandı.

"Hadi gidelim lan!" Reid bana doğru koşarken bağılıyor ve ellerini kaskıma vuruyor.

Foster kollarını bana dolayarak beni havaya kaldırır ve sanki bir çocukmuşum gibi etrafımda döndürür. Sonunda beni tekrar yere indirdiğinde, Baker beni kaldırmak için yanıma gelir. Sanki kendi oğlunu tutuyormuş gibi beni kollarında zıplatır ve sonra tekrar yere indirir.

Takımımı seviyorum ve lig şampiyonluğunu ikinci yıl üst üste kazandığımız için çok heyecanlıyım, ama şu anda ihtiyacım olan şey karım. Takım arkadaşlarımın, gazetecilerin ve yoluma çıkan herkesin arasından geçerek onu arıyorum. Saha kalabalık, ama sarı saçlarını görüyorum. Kameralar ve mikrofonlar yüzüme dayandı, ama onları görmezden geliyorum. Cildime konfeti yapışmış, ama ben aldırıyorum.

"Landry!" Kafamı çevirip kız kardeşim ve Knox'un kalabalığının içinden bana doğru ilerlediklerini görüyorum. Yeterince yaklaştıklarında, Corie kocasını bırakıp bana sarılır. "Seninle gurur duyuyorum," der, gözlerinde yaşlarla. "Başardın! İki yıl üst üste!" Duyulmak için bağırarak zorunda olduğu için bağılıyor, ama ben

bence bağırmasa da aynı şeyi yapardı. O kadar geniş gülümsüyor ki, yüzü çatlayacak diye korkuyorum.

"Teşekkürler, Core." Onun kucaklamasına karşılık verip karımı aramaya devam ediyorum. Birbirimizi aynı anda görüyoruz, o koşmaya başlıyor, ben durup kollarımı ona açıyorum ve onu kolayca yakalıyorum. Yüzünü boynuma gömüyor, ben de aynısını yapıyorum. Kutlamanın kaosunun ortasında durup onu kucaklıyorum. Bu anı onunla paylaşmak çok daha güzel.

"Seninle gurur duyuyorum!" diyor Rowan, geri çekilirken.

Onu öpmek için dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. Ona teşekkür etmeden önce dilimde onun tadını hissetmem gerekiyor. Sonunda, şimdi karımı baştan çıkarmak için uygun bir zaman olmadığını bilerek geri çekiliyorum. "Teşekkür ederim, Bayan Reynolds," diyorum ve saçlarını gözlerinden çekiyorum. "Umarım bu gece kutlama yapmaya hazırsındır, karıcığım," diyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

Rowan gülerek başını geriye atıyor. Mutluluktan ışık saçıyor. Son birkaç aydan sonra, onun rahatlamasını ve hayata neşe ve kahkaha ile bakmasını görmek harika. Her gün kabuğundan biraz daha çıkıyor. Bana geçmişinin onu kırmadığını, sadece daha güçlü yaptığını gösteriyor. Her gün ilerlemesini görmek, onun bir savaşçı olduğunu herkese gösteriyor.

"Programda bir numara, kalbimde bir numara." Bana sırtını göstermek için dönerek gülümsüyor. Arkasında bizim isimlerimizin yazılı olduğu benim formamı giyiyor. Daha yakından baktığımda, numaramın içine Bayan Reynolds'ın isminin işlendiğini görüyorum.

"Eve gittiğimizde, bu formadan başka hiçbir şey giymeden seni becereceğim," diye kulağına fısıldıyorum.

"Bilemiyorum, Bay Reynolds. Oyunu bildiğinden emin misin?" diye alay ediyor.

"Bebeğim, bütün gece boyunca bu oyunu oynayabilirim." Ona göz kırptıktan sonra tekrar öpmeye başladım.

Bu benim geleceğim, yanımdaki bu inanılmaz kadın. Hayatın bizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Teşekkürler

Run the Play'i okuduğunuz için çok teşekkürler!

Landry & Rowan'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz? Aşağıdaki QR kodunu tarayarak bonus sahneyi okuyun. Ayrıca [buraya da](#) tıklayabilirsiniz.

Nashville Rampage'den daha fazlasına hazır mısınız? Learn the Play 14 Ekim'de çıkıyor! Kopyanızı [buradan](#) rezerve edin.

Yeni yayınları kaçırmayın: [Haber Bülteni Kaydı](#) Ücretsiz içerikler, yeni yayınlar, kapak tanıtımları, indirimler ve daha fazlasını ilk öğrenen siz olun.

* * *

Kaylee'nin kitapları hakkında daha fazla [bilgiyi burada](#) bulabilirsiniz.

* * *

Riggins Brothers serisini ÜCRETSİZ olarak başlatın. [Play by Play'i şimdi](#) .
indirin.

Kincaid Brothers serisini ÜCRETSİZ olarak başlatın. [Stay Always'ı şimdi](#) __
indirin.

* * *

Kaylee Ryan ile
iletişime geçin:
[Web sitesi](#)
[Facebook](#)
[Instagram](#)
[Okuyucu Grubu](#)
[Goodreads](#)
[BookBub](#)
[TikTok](#)

Kaylee Ryan'dan daha fazlası

With You Serisi:

Seninle Her Yerde | Seninle Daha Fazlası Seninle Her Şey

Ruh Serenadı Serisi: Vurgulu
| Kesin | Israrcı

Güney Kalbi Serisi:

Güney Zevki | Güney Arzusu Güney Çekiciliği | Güney Bağlılığı

Beklenmedik Varışlar Serisi

Beklenmedik Gerçeklik | Beklenmedik Kavga Beklenmedik Düşüş |
Beklenmedik Bağ
Beklenmedik Sanslar

Riggins Kardeşler Serisi:

Oyun Oyun / Katman Katman
Parça Parça / Öpücük Öpücük
Dokunuş Dokunuş | Vuruş Vuruş

Bağımsız Başlıklar:

Cazip Tatum | Tatum'u Açığa Çıkarmak | Levitate
Sadece Ne Zaman Dediğini Söyle | Sadece Seni İstiyorum

Avery'yi Hatırlatmak

Hey, Whiskey

Seni Kurtaracağım

Çare | Fark

İtme Güven | Sonsuza Kadar

Yanlış Anlama | Asla Benimle
Benimle Neşeli

Karışık Kalpler Düet: Izdırap |
Mutluluk

Kibirli Kahramanlar
Kulübü: Şanslı Piç

Mason Creek Serisi:
Mükemmel
Kucaklaşma

Öpüşme Oyunları Serisi: Rakibi
Öpmek

Sonsuz Mürekkep Serisi: O
Biliyor mu? / Bu Aşk mı?
Hazır mısın? / Peki ya şimdi?
Deneyebilir miyiz?

Ulaşılamayan Serisi:
Beyond the Bases / Beyond the Game
Beyond the Play / Beyond the Team

Kincaid Kardeşler Serisi:

Daima Kal / Kal Kal
Sonsuza Kadar / Bu Gece
Kal Birlikte Kal / Vahşi Kal
Şimdiki Kal / Her Halükarda
Kal Gerçek Kal

Lacey Black ile birlikte yazılmış:

Fair Lakes Serisi:
Henüz Bitmedi | Daha Başladı Bile
Savaşamıyorum

Bağımsız Eserler:
Erkek Sorunları
Senin Evine

Bana Bir Hikaye Anlat

Asla Çok Uzak Değil Serisi

Düſen Yıldızların Altında / Cöl Güneſinin Altında

Teşekkürler

Yayın sürecine çok sayıda kişi dahil oluyor. Ben yazıları yazıyorum, ancak her kitabın en iyi hale gelmesi için editörlerim, düzeltmenlerim ve beta okuyucularımdan oluşan ekibime güveniyorum.

Yukarıda bahsedilenler ekibimin tek üyeleri değil. Fotoğrafçılar, modeller, kapak tasarımcıları, formatlayıcılar, blog yazarları, grafik tasarımcılar, yazar arkadaşlar, asistanım ve daha pek çok kişi var. Bu insanlar olmadan bunu başaramazdım.

Ve sonra okuyucularım var. Bunu okuyorsanız, teşekkür ederim. Desteğiniz benim için her şey demek. Zor kazandığınız parayı benim yazdıklarım harcıyıp, onları okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Size tahmin ettiğinizden çok daha fazla minnettarım.

Özel Teşekkürler: Becky Johnson, Hot Tree Editing.

Julie Deaton, Jo Thompson, Jaime Ryter ve Jess Hodge, Düzeltme

Lori Jackson Designs – Kapak Tasarımı (Guy Cover)

Mary, Books N Moods – Özel Baskı Kapak

Michelle Lancaster – Fotoğrafçı (Ana Kapak) Chasidy Renee –

Kişisel Asistan

Leanne Trn - İçerik Ekibi

Jamie, Stacy, Lauren, Franci ve Erica

Blogcular, Bookstagramcılar ve TikTokcular

Lacey Black & Kelly Elliott

Stacy ve Ms. Betty'nin Tasarımları - Grafikler
Give Me Books Ekibinin tamamı
Grey's Promotion Ekibi'nin tamamı
Yazar arkadaşlarım
Harika okuyucularım

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM